Margery Hilton - Sonsuza Kadar

SONSUZA KADAR

Arkasından kapanan kapının sesi Lissa'nın kulaklarında yankılandı. Duyduğu kuşku ve korkuların hiçbiri onu bu acıya, böyle bir düğün gecesine hazırlamamıştı. Çocukluk hayallerindeki adı ve yüzü belirsiz sevgiliyle geçirilecek aşk dolu saatler, onun kendisini fiziksel zevkin doruklarına çıkarmasıyla ilgili düşler burada bitmişti işte. Gelecek yıllar önünde boş bir çöl gibi uzanıyordu; ne aşkın, ne de fiziksel tutkunun bulunmayacağı belli yıllar...

BİRİNCİ BÖLÜM

«Uyan, Lissa! Gelin hanımın kahvaltısı hazır! Bak, kar yağıyor!»

«Kar yağıyor...» Lissa Vayle gözlerini zorla açtı. Bir gece önce annesinin verdiği uyku ilacının etkisinden kurtulmak için zorladı kendini. On dört yaşındaki kız kardeşi Philippa perdeleri açınca, oda parlak bir ışıkla doldu.

«Gerçekten bembeyaz bir düğün olacak seninki.»

Düğün! Lissa birden uyanıverdi; korku dolu mavi gözlerini odada gezdirdi. İçinde büyüyen panik duygusu yüzünden çehresi, başını dayadığı yastık kadar beyaz kesilmişti. Doğru olamazdı. Ama doğruydu işte. Geçen bir ay boyunca aklından uzaklaştırmaya çalıştığı gün gelmişti. Saat on birde, hemen hiç tanımadığı bir erkekle...

«Günaydın, canım! Kahvaltını bitirdin mi?» Mrs. Vayle odaya girdi ve hiç dokunulmamış kahvaltı tepsisini görünce birden durdu. «Haydi Lissa, saat neredeyse sekiz oldu.»

Lissa annesini duymuyor gibiydi. Saat sekiz... Üç saat kalmıştı. Yapamayacaktı. 'Olur,' derken delirmişti herhalde. «Hayır!» diye feryat etti. «Yapamam! Bu işi sonuna kadar götüremem!»

Mrs. Vayle, Philippa ve o sırada odaya giren Helen hala ağızları açık ona bakakaldılar. Genç

kız yataktan fırlayıp pencereye giderken üçü bir ağızdan, «Lissa!» diye bağırdı.

Lissa pervazı tutup, karın bir dantel gibi örttüğü bahçeye baktı. Çocukluğundan beri mevsimlerin değişmesini izlediği bahçeye benzemiyordu, yabancı bir yerdi sanki. Kendi güvenli, rahat odası bile değişmişti. Küçük şifonyeri ve pufu, düğün için gelen konuklara ayrılan boş odaya götürülmüştü; sevdiği eski elbiseleri de gardırobunda değildi artık. Annesi, artık onlara ihtiyacı olmayacağını, yoksullar yararına düzenlenen satışa gönderilebileceklerini söylemişti.

Panik duygusu dalgalar halinde Lissa'yı sardı; bayılacakmış gibi hissediyordu kendisini.

«Lissa, Tanrı aşkına kendini topla!» Mrs. Vayle yanına geldi. «Ne söylediğini bilmiyorsun. Düğün siniri bu, Helen.» Üzgün bir tavırla görümcesine döndü. «Lütfen içecek bir şey getirir misin? Bayılacak gibi görünüyor.»

Philippa, «O uyku haplarını içirmemen gerekirdi anne,» diye ağlamaya başladı. «Alışık değil. Belki de...»

«Sus, Philippa. Gece iyi uyumasını istemiştim sadece. Otur, Lissa.»

Lissa iskemleye çöküp, titreyen ellerini yüzüne örttü. O tuhaf gerçekdışılık duygusu hâlâ terk etmemişti kendisini; annesinin, halasının ve korku içindeki Philippa'nın yüzleri yabancılara aitmiş gibi uzak ve bulanık görünüyordu.

Dışarda bir korna öttü, aynı anda da aşağı katta telefon çalmaya başladı. Mrs. Vayle, «Telefona bak, Philippa,» deyince, kız halasının peşinden odadan çıktı.

«Şimdi, canım...» Mrs. Vayle yumuşak, ama

ikna edici bir sesle konuşuyordu. «Mantıklı olmaya çalış. Bütün bu şeyleri yeniden... düğünden birkaç saat önce, tekrar konuşmak istemeyiz, değil mi?»

Lissa belli belirsiz salladı başını. Kendisini pençesine almaya başlayan paniği annesinin anlaması için ne yapabilirdi ki? Etrafını saran bir ağın giderek kapandığını ve hiçbir kaçış yolu bırakmayacak şekilde insafsızca kendisini sıktığını bir başkasına nasıl anlatabilirdi? Böyle olacağını bilseydi, bu işe asla girmezdi...

«Canım! Hasta değilsin ya?»

Mrs. Vayle'in korku dolu sesi Lissa'nın içinde bulunduğu uyuşukluğu delip geçerek kızın bilincine ulaştı. «Hayır, anne,» diye başını salladı. «Hasta değilim. Korkuyorum.»

«Ama neden korkuyorsun?» Mrs. Vayle'in rahatladığı, sesinden belliydi. «Niye üzülüyorsun, anlamıyorum. Bir sürü kız senin yerinde olmaya can atardı. Başka hiçbir neden olmasa bile,» diye konuşmasını sürdürdü Mrs. Vayle. Ağzı bir çizgi halini almıştı. «Martin Blakey'ye, hakkında ne düşündüğünü göstermek için çok iyi bir fırsat bu. Seni terk edip, Londra'daki gece kulüplerinden birinde bulduğu bir yaratıkla evlendi Üstelik, köydeki herkes nişanınızı açıklamanız beklerken! Bugün annesinin yüzünü görmek isterim. Kıymetli Martin'i Jake Earle ile mukayese edilebilir miymiş, görsün! Jake bir kadının kızı için isteyebileceği her şeye sahip; yakışıklı, çekici, zengin ve iyi bir aileden geldiği belli. Üstelik cömert. Lissa, dinliyor musun?»

Lissa, «Evet, anne,» diye fısıldadı.

«Jake her şeyi açık açık ortaya koydu, biliyor-

sun. Bu evlilik ikinizin de çıkarına. Beş yıl sonra serbest kalacaksın. Senin yaşında beş yıl nedir ki, Tanrı aşkına? Hiçbir şey.»

Beş yıl! Lissa gözlerini kapadı. Ebediyet kadar uzun geliyordu kendisine.

«Dinle, canım.» Mrs. Vayle kolunu Lissa'nın titreyen omuzlarına sıkıca sardı. «Unutmuş olamazsın. Bu evlilikten vazgeçersen perişan oluruz. Beni ve başkalarının ne söyleyeceğini düşünmüyorsan eğer, babanı düşünmeye çalış.»

Lissa yutkundu. Önündeki büyük derde katlanabilmesi için haftalardır kendisine destek olan, bu düşünce değil miydi sanki. Annesi ikide oir bunu hatırlatmaktan vazgeçseydi artık.

Mrs. Vayle bu sessiz yakarışın farkında olmadan doğruldu. «Kendini topla artık. Üstüne bir şey giy ve üzülmekten vazgeç. Daha yeni girdin on sekiz yaşına, göz açıp kapayana kadar yirmi üç yaşında olursun; önünde upuzun bir hayat ve dilediğin kişiyle evlenme imkânı seni bekleyecek.» İçini çekti. «Keşke tekrar on sekiz yaşıma dönebilsem ve Jake Earle'le evlenebilsem!»

Sabahlığını sırtına geçiren Lissa, «Neden beni istedi, anlamıyorum,» diye söylendi. «Bir tek kez görmüştü beni.»

«Çok çekici bir kızsın. Karısı rolünü çok iyi oynayacaksın. Şimdi lütfen şu kahvaltını et.» Mrs. Vayle, Lissa'nın yatak çarşaflarını toplayıp kocaman bir yığın halinde, o sırada oraya giren Philippa'nın eline tutuşturdu. «Temiz çarşaf getir. Büyükannen için hazırlayacağım burayı.»

Helen hala Philippa'nın yanından sıyrılarak, elinde bir bardak içkiyle odaya girdi. Ağzındaki lokmayı yutmaya çalışan Lissa'ya konyak dolu

bardağı uzattı.

-Bir yudum iç.- dedi Mrs. Vayle. -Kiliseye içki kokuları saçarak girmek doğru olmaz.-

-İstemiyorum.- diye mırıldanan Lissa bir parça daha ekmek yemeyi başardıktan sonra kendini banyoya attı. Çevresindeki bu kargaşa ve telaştan bir süre uzaklaşabileceği tek yerdi banyo.

Sonunda, kendini denetlemek için büyük bir gayret göstererek, hazırlanması için akrabalarının yardım etmelerine izin verdi. Uzun, bal rengi saçları taranıp bir taç gibi örüldü, küçük şeffaf iç çamaşırlarını ve incecik naylon çoraplarını giydi, sabah gelen tebrik kartlarını ve hediye kutularını açtı, makyajının son rötuşlarını tamamlamadan önce annesinin ısrarıyla bir bardak çay içti. Bütün bu süre boyunca aklı sürekli olarak, asla unutamayacağı o karanlık, rahatsız edici kasım günündeydi...

Bir grup gençle gittikleri St. Catherine Hastanesi'nin yıllık balosundan sonra, hafta sonunu Julie'yle birlikte geçirmişti. Martin Blakey'yle olan uzun ilişkisinin sona ermesinden sonra ailesi ve yakınları, eğlenmesi için ellerinden geleni yapıyorlardı. Cuma gecesi yapılan baloda ve arkadaşlarıyla geçirdiği hafta sonu tatilinde fazlasıyla eğlenen Lissa pazar günü akşamüstü eve döndüğünde, kapıda duran parlak, gümüş rengi arabayı görünce şaşırmıştı. Bu tanımadık ziyaretçileri merak eden genç kız eve girince, babasının odasından sesler geldiğini duymuştu.

Annesi ortalıkta görünmüyordu, ama hızla merdivenlerden inen Philippa onu görünce, birden durup, ses çıkarmamasını ihtar edercesine

parmağını dudaklarına götürdü. Şaşıran ve hafif bir tedirginliğe kapılan Lissa kardeşinin peşinden mutfağa girdikten sonra, «Kim o? diye sordu.

«Babamın avukatıyla tanımadığım biri daha. Geleli yarım saat oluyor. Babam rahatsız etmememi söyledi. Lissa, kötü bir şeyler mi oluyor dersin?»

«Bilmem. Annem nerede?»

«Mrs. Brennan'ı görmeye gitti. O adamlar gelir gelmez ayrıldı evden. Ziyaret için garip bir zaman değil mi? Yani iş toplantısıysa eğer...»

Lissa da böyle düşünüyordu. Çevrede oldukça tanınmış bir inşaat müteahhidi olan babası iş arkadaşlarını ya da müşterilerini bazen evde ağırlardı, ama pazar günleri asla yapmazdı böyle bir şey. Avukatlarının burada işi neydi? Lissa duyduğu huzursuzluğu bastırıp, kardeşine gülümsemeyi başardı. «Bunun çok doğal bir açıklaması olabilir.»

«Of, sen de başlama!» diye bağırdı Philippa. «Sen de annem kadar kötüsün. Bir şeyler oluyor ve herkes benden saklamaya çalışıyor olanları. Babamın son zamanlarda değiştiğini, annemin de üzüldüğünü fark etmedim mi sanıyorsun?»

Lissa bir an ne diyeceğini bilemedi. Philippa'nın söyledikleri insanın sinirlerini bozacak kadar doğruydu çünkü. Babaları içine kapanmış ve aklı bir şeye takılmış gibiydi son günlerde. Kırk beş yaşından çok daha yaşlı göstermeye başlamıştı.

«Senden bir şey gizlediğim yok, meraklı çocuk.» Lissa baloda olup bitenleri anlatmaya başlayınca, kardeşi esrarengiz konukları düşünüp

endişelenmekten vazgeçti. İki kız kendilerine çay yaparak içmeye başladılar. Ama yirmi dakika sonra küçük mutfağa derin bir sessizlik çöktü. Philippa mutfak kapısını araladı, bir süre dışarıyı dinledikten sonra, çalışma odasından hâlâ konuşma sesleri duyduğunu söyledi. Lissa bir şeyler yapma zamanı geldiğine karar vererek, pırıl pırıl koca bir çay tepsisini hazırlayıp çalışma odasına doğru yürüdü. Tepsiyi holdeki sehpanın üstüne bırakıp kapıyı tıkırdattı.

İçerdeki sesler birden kesildi, sonra babası kapıyı açtı. Lissa bir an neye uğradığını anlayamadı. Babasının yüzünün çizgileri endişe ve üzüntüyle keskinleşmişti, kendi kızını zor tanımış gibiydi. Ağzı sabırsızlıkla kasılarak, «Rahatsız edilmek istemediğimizi söyle...»

Lissa, «Evet, Philippa söyledi,» diye atıldı. Tepsiyi alırken sesi yumuşacıktı. «Ama konuklarının bir şeyler içmek istediklerine eminim. Bir yandan da iş konuşmanızı sürdürürsünüz, babacığım.»

Odaya giren Lissa bakışlarını dikkatle taşıdığı ağır tepsiye dikmişti. Avukatları Mr. Brentlink'in şişman vücuduyla şöminenin önündeki koltuktan yarı yarıya doğrulduğunu şöyle bir fark etti. Sonra, gri elbiseli biri görüşünü kapadı.

«Tepsiyi ben alayım.»

Biçimli, güçlü eller, bir an için Lissa'nınkilere dokundu ve tepsiyi kulplarından tutarak onun elinden aldı. Genç kız başını kaldırıp yabancının sakin, gri gözlerine baktı. Göz göze geldiklerinde, garip bir ürperti geçti içinden. Adam gülümsemedi, arkasını dönüp tepsiyi babasının çalışma masasına bıraktı.

Lissa çayları doldurup babasının ve Mr. Brentlink'in fincanlarına süt ve şeker koyduktan sonra, sorarcasına yabancının yüzüne baktı. Başını sallayarak şeker istemediğini anlatan adam, herhangi bir şey yemeyi de reddetti. Babası sonunda kendisini toparlayarak onları tanıştırdı. «Bu, Mr. Earle, canım,» dedikten sonra genç adama döndü. «Kızım Lissa.»

Yabancı resmi bir tavırla başını eğip kısaca Lissa'nın elini sıktı. Ama bakışı değer biçer gibiydi. Lissa ondan yayılan gücü bir kez daha hissetti.

Boyu bir seksen beşin üstündeydi. Mükemmel dikilmiş gri elbisesi geniş omuzlarına, dar kalçalarına oturuyordu. Lissa gizli bir duygusallık taşıyan ağzına baktı ve onun kolay gülen tiplerden olmadığını düşündü. Güneş yanığı teni, koyu renk, gür saçları ve gür kirpiklerin örttüğü koyu maviye çalan kurşun rengi gözleri vardı. Konuşurken, sanki o anla hiç ilgili değilmiş gibi gözlerini yavaşça kapıyordu. Lissa bunu, gerçek duygularını ve keskin bir zekâyı gizlemek için yaptığını fark etti.

Yabancı, «Teşekkür ederim, Miss Vayle,» diye mırıldandı. «Siz bize katılmıyor musunuz?»

Babasının uyaran bakışını yakalayan Lissa hafifçe gülümseyerek, «Hayır. İş görüşmeniz için sizi yalnız bıraksam daha iyi olur sanırım,» dedi.

Philippa'nın yanına döndüğünde, ne onu, ne de kendi duyduğu gerilimi rahatlatacak bir açıklama yapacak halde değildi hâlâ. Konuklar gittiğinde saat altıya geliyordu. Daha arabanın sesi uzaklaşmadan babaları oturma odasına girdi.

Haftalardır olmadığı kadar mutlu görünüyor ve gülümsüyordu. Kendine bir bardak içki doldururken, «Eh, çocuklar,» dedi. «Bu gece hepimiz uyuyabiliriz... Tanrıya şükür!»

«Ama her gece uyuyoruz, babacığım,» dedi Philippa.

«Ben uyumuyordum.» Mr. Vayle bir koltuğa çöküp derin bir nefes aldı. «Annenizin endişeleri sona erecek; bunu kutlamamız gerek.»

Philippa, «O adamlar ne istiyorlardı, baba?» diye sordu. «Seni bu kadar korkutup, sonra da mutlu edecek ne söylediler?»

«Şu on beş yıldır geçirdiğim en kötü krizi atlattık,» diye cevap verdi babası. «Jake Earle'ün ve Sam'in sayesinde.»

Babası olup bitenleri anlatmaya başlayınca, Lissa korkudan donakaldı. Felaketin bu kadar yakınlarında olduğunu asla düşünememişti.

Babaları geçen yıl bir sürü aksiliğe uğramıştı. İnşaat piyasasında durgunluk olmuş, kendisine verilen bir resmi ihale sonradan iptal edilmişti. İşçiler greve gitmişler, ayrıca, iki müteahhitle bir sürü resmi görevlinin çevirdikleri bir rüşvet olayına adı karıştığı yolunda çıkan söylentiler hepsinin üstüne tüy dikmişti. İki müteahhit yargılanıp hapis cezasına çarptırılmış, babaları ise, olayla ilgisi bulunmadığı anlaşılarak aklanmıştı. Ancak Mr. Vayle'in yeni iş almak için yaptığı girişimler başarısızlıkla sonuçlanınca, kendini kurtuluş umudu pek bulunmayan bir kapana kısılmış halde bulmuştu. Büyük masraflar yüzünden mali kaynakları kurumaya başlamış, sermayesini yenileyecek anlaşmalar yapmayı da başaramamıştı. Bütün bunların üstünde, kara gün pa-

rası adını verdiği yatırım da, borsada hisse senetlerinin değeri düşünce batmış ve iflasın eşiğine gelmişti.

Babasının o kadar bitkin görünmesine ve zayıflamasına şaşmamak gerektiğini düşündü Lissa; yanına gidip sımsıkı sarıldı ona. Babasına, annesine olduğundan daha yakın hissetmişti kendini her zaman. O da babası gibi sorunları tek başına çözmeye çalışır, sevdiklerini dertlerden uzak tutmak isterdi. Tanrı'ya şükür, Mr. Brentlink sayesinde yardım tam zamanında gelmişti.

Lissa düşünceli düşünceli önüne baktı. Dost tavırlı, eski moda, küçük kent avukatı Mr. Brentlink'le zengin, dünyayı tanıyan, modern görünüşlü Jake Earle arasında bir bağ kurmayı beceremedi. Avukatları, nasıl olmuş da Mr. Earle'ü hem babasına kârlı işler vermeye, hem de tüm borçlarını ödeyip her şeye yeniden başlamasını sağlayacak bir destekleme kredisi açmaya ikna edebilmişti acaba? Ama ya o kredinin faizleri! Lissa hiç olmazsa babasının alacağı krediyi tümüyle ödeyene kadar yeni felaketlerin olmaması için içinden dua etti.

Birkaç hafta her şey mükemmel gitti. Yıl sona ererken babasının işleri umulmadık bir şekilde açılmıştı. Yeni yıla umut ve mutluluk içinde girdiler. Yaklaşmakta olan yeni trajediyi hiçbiri sezememişti.

Yılbaşının ertesi günü Mr. Vayle'e felç geldi. Vücudunun bir tarafı hiç tutmayan Mr. Vayle konuşamıyordu da. Doktorlar iyileşmesinin aylar süreceğini, ama iyileştikten sonra tekrar çalışabileceğini garanti edemeyeceklerini söylüyorlardı. Mrs. Vayle kocasına gerektiği gibi baka-

mayacağını düşünüyor; eve girecek her kuruşa ihtiyaçları olduğu için. Lissa da sekreterlik görevinden ayrılamıyordu. Bu yüzden Mr. Vayle'i kırk kilometre kadar uzaktaki bir hastaneye yatırmak zorunda kaldılar.

İşin yönetimini her zaman elinde tutan Mr. Vayle'in yokluğu inşaatları da etkiliyordu. Ustabaşı Bill Amey şantiye işlerini yürütebileceğini, ama bürodaki işler hakkında hiçbir bilgisi olmadığını söyleyince, Lissa iş dönüşünde ve hafta sonlarında uzun saatleri şantiyedeki büroda, defterlerin ve faturaların arasında geçirmeye başladı. Ustabaşıyla birlikte ardiyede stok kontrolü yapıyor, müşterilere mektuplar yazıp, inşaat malzemesi satanları uzun vadeli krediyle malzeme vermeye ikna etmeye uğraşıyordu. Jake Earl'e olan borç faizlerinin de günden güne arttığının farkındaydı. Bütün gün çalıştıktan sonra saatlerce şantiyedeki büroda hesaplarla uğraşmaktan rengi solmuş, mavi gözlerinin altında mor lekeler belirmişti.

Bir cuma gecesi Billy Amey paltosunu giyerken, «Neden sen de baban gibi defterleri eve götürüp orada çalışmıyorsun?» diye sordu.

Lissa gülümsemeyi başararak, «Burada daha kolay oluyor. Gürültü de yok,» dedi. Ustabaşı gittikten sonra tekrar yaptığı işe daldı. Odada hışırtıyla yanan eski gaz sobasınınkinden başka ses duyulmuyordu. Hava çoktan kararmıştı.

Saat sekize doğru doğrulup, ağrıyan sırtını ovuşturdu. Sonra, postalayacağı mektubun zarfına adresi yazmak için daktiloya taktı. Dışarda donmuş toprağın üzerinde çatırdayan ayak seslerini o sırada duydu. Sesler büroya yaklaşıyor-

du. Kalbi birden hızla çarpmaya başlayan genç kız kapıya koşup ardına kadar açtı. «Kim var orada?» diye bağırdı.

Birkaç adım ötesinde, karanlıkların içinde uzun boylu bir gölge kımıldayıp ona doğru yürüdü. «Miss Vayle?»

Kapıyı gelenin yüzüne kapatmaya hazırlanan Lissa, «Evet? Ne istiyorsunuz?» diye sordu.

«Özür dilerim, sizi korkutmak istemedim.» Yabancının derinden gelen sesi sakindi. Bir adım daha atınca, pencereden süzülen ışıkta, Jake Earle'ün yüzünü gördü Lissa.

«Sizi burada bulabileceğimi söylediler.» Kızın gergin ve korku dolu iri gözlerine baktı. «Burada yalnız mı çalışıyorsunuz?»

«Evet, şimdi bitirdim işimi. Ben... sizi göreceğimi hiç ummuyor...» Birden susan Lissa üzgün gözlerle erkeğin yüzüne baktı. «Ters bir şey mi oldu? Ben...»

«Ters bir şey yok. Böyle bir yerde tek başınıza olmamanız gerektiğinin dışında tabii,» dedi Jake Earle. «Başka bir işte çalıştığınızı sanıyordum.»

«Çalışıyorum. Ama genellikle burada da birkaç saat geçirip, işlerin yürümesi için evraklarla ilgileniyorum; babam iyileşene...»

«Biliyorum. Dün öğrendim,» diye Lissa'nın sözünü kesti. «Neden bana haber vermediniz?»

Lissa ona bakakaldı. «Ben... şey, gerekli olduğunu düşünmedim. Yalnız eğer...»

«Eğer faizleri ödeyemeseydiniz. Bunu mu söylemeye çalışıyorsunuz?»

Kız başını sallayarak onayladı onu; gözleri korku dolmuştu gene. «Çok gecikmedik. Biz...»

«Tanrım! Buraya bunun için mi geldiğimi düşünüyorsun? Paramın ödenmesini garantiye almaya mı geldiğimi? Sen ne...» Sert sesinden ürken Lissa'nın dudağının ağlayacak gibi büküldüğünü ve titremeye başladığını görünce birden sustu. «Üşüdün mü? Yoksa ayak seslerimi duyunca, aklına kötü şeyler mi geldi?»

«İkisi de, sanırım. Kimseyi beklemiyordum.» Lissa, Jake Earle'ün fark edeceği kadar belirgin korku duygusunu yenmeye çalıştı. «İşimi bitirmem lazım,» diyerek zarfı makineden çıkardığında, adresi yazmadığını fark etti. Yeniden daktiloya takmaya çalışırken, kendisini seyreden kahverengi süet paltolu, uzun boylu erkeğin varlığının fazlasıyla bilincindeydi.

Birden gözleri kararmaya, elleri titremeye başlayan Lissa, erkeğin uzanıp zarfı elinden aldığını, sonra da masanın üzerine attığını fark etti.

«İşi unut,» dedi Jake Earle ters bir sesle. «Paltonu giy. Konuşmamız gerek. Yemekten sonra konuşuruz.» Lissa'nın paltosunu tuttu. «Şunu giy de gidelim. Bu civarda yemek yiyebileceğimiz bir yer olmalı.»

«Ama annem...»

«Hemen eve dönmeni beklemiyordur. Ona telefon etmiştim. Burada olduğunu başka nasıl öğrenebilirdim ki?»

Lissa bu adamın beklenmedik ziyaretinin nedenini düşündükçe üzülüp sinirleniyordu. Verdiği krediyi geri almak mı istiyordu acaba? Bu düşünce korkudan hasta etmişti genç kızı. Şu anda o kadar parayı bulması olanaksızdı. İşlerin açılması için aylar geçmesi gerekiyordu. Yutku-

narak dönüp erkeğin yüzüne baktı. «Eğer verdiğiniz borcu geri istiyorsanız, bunu söylemek için beni yemeğe götürmenize gerek yok.» dedi acı içinde. «Şimdi söyleyebilirsiniz bunu.»

«Alacağımı istemek için gelmedim. Bunu yeterince açık biçimde belirttiğimi sanıyorum.» dedi Jake sabırsız bir sesle. «Hazır mısın?»

«Evet, ama...» Lissa kuruyan dudaklarını yaladı. «Kıyafetim uygun değil.»

«Bana güzel görünüyor.» Lissa'yı kolundan tutup kapıya götürdü.

Dışarı çıktıklarında, soğuk hava nefesini kastı. İnşaat sahasında yürürken donmuş su birikintileri ayaklarının altında çatırdıyordu. Şantiyenin kapısına geldiklerinde, Lissa dışarda duran uzun siyah arabayı gördü. Arabaya bindiklerinde Jake, «Gidebileceğimiz bir lokanta söyle ve yolu tarif et,» dedi.

Bir an düşünen Lissa, «Birkaç dakika ötede çok güzel sandviç yapan bir yer var,» dedi.

«Başka bir yer yok mu?»

Adamın sesindeki küstah tona sinirlenen Lissa, «Bir de kahve içilen bir yer var.» diye iğneli bir sesle konuştu.

«Biraz daha uzakta da olsa, bir lokanta vardır mutlaka.»

Lissa içini çekti. Martin'le birlikte gittikleri 'Tony'nin Yeri' vardı tabii. Ama, ne sırtındaki iki parçalı yünlü elbise, ne de eski paltosu uygun değildi oraya. Özellikle yanındaki erkeğin zevkli, zengin görünümünün yanında... Yolu tarif ederken, 'Bunun ne önemi var ki?' diye düşündü yorgunlukla. Şu anda bir tek şeyin önemi vardı: Sevgili babası iyileşmeliydi. Babacığının ve

ailesinin geçimi güvence altında olmalıydı, bu Lissa'ya neye malolursa olsun, önemi yoktu...

Konuşmaları gerektiğini söylemiş olmasına rağmen, yemek bitene kadar Jake sohbeti basmakalıp ve kişisel olmayan bir düzeyde sürdürdü. Neden sonra, Lissa'nın rahatlayıp gevşediğini sezince, «Şimdi bana her şeyi anlat, Lissa,» dedi.

Belki içtiği şarap dilini çözdüğü için, belki de kendisini dinleyip sorunlarını anlamaya hazır, çok az tanıdığı biriyle konuşabilmenin rahatlığını duyduğu için, Lissa konuşmaya başladı. Kısa bir süre sonra, Jake'in acıklı hikâyeyi nasıl ustaca ağzından aldığını, sorularının ne kadar kurnazca olduğunu fark etti. Yüzüne dikili gri gözlerdeki dikkatli bakışların bilincine varınca, erkeğin varlığını olanca yoğunluğuyla hissetti ve birden yanakları kızardı.

«Özür dilerim. Canınızı sıktım. Bütün bunlarla rahatsız etmemem gerekirdi, tamamen...» Lissa dudağını ısırarak dilinin ucuna gelen kelimeyi yuttu. Ama Jake hafifçe başını sallayarak onayladı onu.

«Yabancı birini mi? Oldukça doğru bu.»

«Evet, ama...» diyen Lissa bakışlarını kaçırdı. Utanmıştı.

Jake Earle bir şey söylemeden hesabı istedikten sonra, «Seni evine bırakayım,» dedi. Konuşmadan dışarı çıktılar. Otomobile bindiklerinde, giderek uzayan sessizlik Lissa'yı huzursuz etmeye başlamıştı.

Sonunda Jake usulca, «Sana bir önerim var. Evet ya da hayır demeden önce beni dinler misin?» dedi.

Lissa birden dikkat kesildi. «Evet, dinliyorum.»

«Avukatınızın, babanın yakın dostlarından biri olduğunu bilmem biliyor musun? Birbirimizle sürekli ilişki içindeyiz. Babanın para sıkıntısından onun aracılığıyla haberdar oldum. Sam, aramızdaki yakınlık yüzünden, yardım etmem için bana geldi. Üç yıl önce karım bir kazada öldü. Bugün yedi yaşında olan kızım, karımın ailesiyle birlikte Kent'te yaşıyor. Onu yanımda alıkoymayı çok isterdim, ama dört yaşındaki bir çocukla başa çıkabilecek halde değildim. İşim seyahat etmemi gerektiriyor; üstelik o zamanlar yeniden evlenmeyi de düşünmüyordum. Baldızım yakında evlenecek. Hem bu yüzden, hem de şu anda tartışmak istemediğim başka bir nedenden dolayı Emma'nın onlarla oturmasını istemiyorum.»

Jake bir an sustu. Konuşurkenki hareketsizliği hâlâ sürüyordu. «Sözü nereye getirmek istediğimi anladın mı?» diye sordu.

«Şey... ben... emin değilim,» dedi Lissa duyulur duyulmaz bir sesle.

«Bazı şeyleri ilerde daha iyi anlayacaksın,» diye aynı düz, duygusuz sesle konuşmasını sürdürdü Jake. «Şu anda uzun açıklamalar bir işe yaramaz. Sözkonusu insanları tanımıyorsun çünkü. Kaç yaşındasın, Lissa?»

Konunun birden değişmesine şaşıran Lissa, «Yakında on dokuzuma gireceğim,» dedi. «Ama... karınız ve kızınız için üzüldüm, Mr. Earle. Trajik bir...»

Adam elini kaldırarak susturdu onu. Sonra birden başını çevirip anlaşılmaz bir bakışla baktı Lissa'ya.

«Evimle ilgili sorunlarımı halledecek bir eşe ihtiyacım var,» dedi soğukkanlılıkla. «Sana teklif edeceğim şey buydu. Benimle evlenmeye hazırsan, babanın borcunu silerim; o işinin başına geçene kadar da annenle kız kardeşine bakarım. Ayrıca, iyileşmesi için her türlü olanağı da sağlayacağım. Seni temin ederim...» Birden durdu. «Ne oldu? Seni şaşırttım mı?» diye sert bir sesle sordu.

Lissa bu sözleri gerçekten mi duyduğunu, yoksa yalnızca hayal mi gördüğünü merak etti bir an. *Onunla evlenmek!* İki kısa karşılaşmadan sonra. Karşılığında da... «*Ciddi misiniz?*» diye inanmazlıkla sordu.

«Şaka yapıyormuş gibi bir halim mi vardı?»

«Hayır.» Lissa çaresizlikle gözlerini kapadı. «Ama imkânsız bu. Onu kastetmiş olamazsınız. Biz...»

«Söylediğim şeyi kastettim. Birbirimizi tanımıyor olmamız dert değil. Âşık olmayışımız da...» dedi açıkça. «Önerimin bununla hiçbir ilgisi yok. Senden sadece herkesin karşısına karım olarak çıkmanı, evimde ev sahibeliği yapmanı ve kızımla ilgilenmeni istiyorum. Anlaşma beş yıllık bir süreyi kapsayacak. Beş yıl içinde Emma yatılı okula gidecek yaşa gelecek. Böylece ben yurt dışına gittiğimde bir bakıcıyla evde kalabilecek. Beş yılın sonunda boşanırız. Özgürlüğünü geri veririm sana. Ondan sonra yaşamını dilediğin gibi sürdürebilirsin.»

Jake sustuğunda derin bir sessizlik oldu. Lissa donmuş gibi kımıldamadan duruyor, duyduğu şokun karşısında hissettiklerini kelimelere dökemiyordu.

Jake Earle açıkça, «Sözün kısası,» dedi. «Hayatının beş yılını satın almak istiyorum; cömert davranmaya da hazırım.»

Sonunda konuşmayı başaran Lissa, «Ne... ne diyeceğimi bilemiyorum... İnana... inanamıyorum,» diye kekeledi.

Uzanıp kontağı çeviren Jake, «Şimdi bir şey söylemen gerekmez. Düşünmen için iki gün veriyorum,» dedi. «İki gün sonra telefon edip kararını öğrenirim. Şimdi seni evine bırakayım.»

Beş yıl... Jake Earle *onu beş yıl için satın almak istiyordu!*

«Lissa, biraz kıpırda! Arabalar geldi. Jake de telefon edip, babamın kiliseye geldiğini bildirdi.»

Lissa, Philippa'nın sesiyle kendine geldi. Titreyen bacaklarının üzerinde doğrulup, annesiyle kız kardeşinin, beyaz gelinliğini giydirmelerini bekledi.

İKİNCİ BÖLÜM

Düğün töreni boyunca, Lissa bir gelin olarak kendisinden beklenenleri yaparken, her şeyi gerçekdışı bir sisin ardından izler gibiydi. Mart ayının son haftasında beklenmedik bir şekilde bastıran kar, kiliseyi yılbaşı kartlarındakilere benzetmişti. Hava buz gibiydi, ama Lissa hissetmiyordu bunu, içi donmuş gibiydi. Tören boyunca iki kez bu buzlar çözülür gibi oldu.

Ana kapıdan girip ayakkabılarını değiştirirken, tekerlekli sandalyede oturan babasını gördü. Babası ona bakıp yüzünün felçsiz yanıyla gülümserken, sağlam kolunu da kızına doğru uzatmıştı.

«Oh, babacığım!» Babasını kucaklarken, onun, adını fısıldadığını duyunca acıyla ağlamaya başladı.

Zorlukla konuşmaya çalışan babası, «Güzelsin...» dedi. «Ağlama, canım... bozulacak...»

Gözyaşlarına hâkim olmayı başaran Lissa yavaşça başını kaldırdı. Eli babasının avucunda, mihraba doğru yürümeye başladı. Tekerlekli iskemleyi bir kilise görevlisi itiyordu. Lissa, yürürken, görmeyen gözlerini ileri dikmiş, mihrabın önünde arkaları dönük bekleyen iki erkeğe bakmamaya çalışıyordu.

Tören başladı. Lissa rahibin sorusuna, ancak duyulacak bir şesle 'evet' deyince, babası güven-

li bir davranışla, avucundaki eli damadına uzattı. Sıcak, güçlü parmaklar Lissa'nın elini kavradı. Yüzük, kaçış yolu bırakmayan, yasaklayıcı bir bağ gibi parmağına geçti.

Bitmişti; kutsal bağla kocasına bağlanmıştı. Ve her şey saçma, alaycı bir taklitten ibaretti... beş yıllık bir kontrat!.. buydu gerçek olan. Kendisini bu düğün saçmalığına sokmalarına neden izin vermişti sanki? İçindeki suçluluk duygusunu biraz olsun giderebilecek sade bir tören istemişti Lissa, nikâh dairesinde kıyılacak basit bir nikâh. Ama babasının hatırı için buna katlanmak zorundaydı. Her şeyi onun için yaptığı konusunda ufacık bir şüpheye kapılacak olursa, duyacağı üzüntü yüzünden bir daha asla iyileşemezdi babası.

Lissa ürperdi. Kasabanın en iyi otelinde verilecek partiye nasıl gidecek, neşeli bir gelin gibi davranarak üç katlı düğün pastasını nasıl kesecekti?

«Gelini öpmek âdettir.»

Jake'in ellerinin omuzlarına hafifçe dokunuşunu ve dudaklarının temasını ilk kez hissetti. Erkeğin sıcak ve sert dudaklarının altında ağzı duygusuz ve buz gibiydi. Jake öpücüğü uzatmadı. Lissa onun, «Kar gelini...» diye mırıldandığını duydu. Sesinde acı bir alay varmış gibi geldi.

Kilisede başlayan ve oteldeki partide de devam eden kutlamalar sırasında Lissa kendi ailesinin ve tanıdıklarının sayısının ne kadar çok olduğunu, buna karşılık Jake'in tarafından pek davetli bulunmadığını acıyla fark etti.

Jake, ailesinden fazla söz etmemişti. Lissa'nın bütün bildiği, babasının öldüğü ve ikinci kez ev-

lenen annesinin de Yeni Zelanda'da oturduğuydu. Düğüne gelememiş, ama çok tatlı bir kutlama telgrafı göndermişti. Lissa, Jake'in, ailesinden söz ederken, farkında olmadan ilk karısı Claudine'in ailesini de onlara kattığını kısa bir süre sonra fark etmişti. Ama gene de, hiçbiri düğüne gelmemişti; Jake davetiye yollanabilecek bir adres ya da bilgi vermemişti onlar hakkında çünkü.

Emma'nın düğüne gelmemesinin daha iyi olacağını söylemişti Jake. Ve Lissa her şeyi olduğu gibi kabul etmekten başka bir şey yapamamıştı. Jake, soranlara Emma'nın soğuk algınlığından yattığını, bu yüzden düğüne katılamadığını söylüyordu.

Onun sakladığı bir sürü şey olduğunu fark ettikçe, Lissa'nın kafasına üşüşen sorular da giderek artıyordu. Emma bir yabancının varlığını nasıl karşılayacaktı? O kadar zamandır birlikte yaşadığı büyükannesinden ve teyzesinden uzaklaştırılmayı nasıl kabul edecekti? Böyle bir şey küçük kızı Jake'in düşündüğünden çok daha fazla üzebilirdi.

Jake öylesine ters ve aldırmaz davranmıştı ki, Lissa kuşkularını dile getirmeye çekinmişti. Şimdi ona bakarken, içini çekip, her şeyin yolunda gitmesini ummaktan başka bir şey gelmiyordu elinden. Jake öylesine sakin ve çekici davranıyor, bu ani evlilikle ilgili soruları öylesine ustalıkla geçiştiriyordu ki! Lissa, gerçek duygularını hiç belli etmeyen Jake'in akrabalarının düğüne gelmemiş olmalarına sevindiğini fark etti. Düğünün yorgunluğu ve gerginliği yetiyordu kendisine. Ama kocasının ailesiyle tanışma sıkıntısı-

nı henüz atlatmış değildi.

Jake'in elini omuzunda hissetti. «Babana güle güle deme zamanı geldi, Lissa.»

Babası kalabalık ve gürültüden fazlasıyla yorulmuş görünüyordu. Ambülansın arkasından bakarken, yaşamı boyunca kendisini sarmalayan sevgi ve güvenlik duygusundan mahrum ediliyormuş gibi geldi Lissa'ya.

Onların da gitme zamanı gelmişti. Ablasının bir daha eve dönmeyeceğini sonunda anlamışa benzeyen Philippa ağlamaya başladı, ama Jake düğünde nedimelere verilmesi âdet olan hediye kutusunu eline tutuşturunca, gözyaşları kurudu. Çok zarif, çok güzel bir saatti bu.

«Oh, harika bir şey bu,» diye bağırdı Philippa. «Teşekkür ederim, Jake. Artık sana Jake diyebilirim, değil mi? Eniştem oldun bundan böyle.»

«Şeref duyarım,» dedi Jake ciddi bir tavırla. Sonra Philippa'nın omuzunu okşadı. «Annene iyi bak. Dönünce sizi görmeye geliriz.»

«Emma'yı da getirir misiniz?»

Lissa, bir an için Jake'in gözlerinden kara bir bulut geçtiğini sezdi. «Evet, Emma'yı da getiririz.»

Sonunda, kendilerini havaalanına götüren otomobilin içinde Jake'le yalnız kalmışlardı işte. Lissa aralarındaki gergin sessizliğin içinde camdan dışarı baktı. Nikâh yüzüğü parmağını yakıyormuş gibi geliyor, beyninde sürekli aynı düşünce dolanıp duruyordu. 'Bitti... evlendin... Jake Earle'e aitsin artık... beş yıl... beş...'

«Bittiğine memnunsun sanırım.» Jake'in sesi soğuk ve ilgisizdi.

«Bir bakıma.» Lissa başını çevirip onun sert,

bir şey okunması imkânsız profiline baktı. Konuşmak istiyor, ama o gücü kendinde bulamıyordu. Şüphe ve temkinli olma duygusu, önünde uzanan bilinmezliğin korkusu dilini bağlıyordu sanki. Sessizlik tekrar arabanın içini doldurdu.

«Konuşmak istemiyorsan kendini zorlama,» dedi Jake belli belirsiz bir alayla. «Sessizlik giderek daha değerli bir nimet oluyor bugünün dünyasında.»

Gözünün ucuyla kocasına bakan Lissa, zayıf bir sesle, «Evet,» dedi. Onun da yorulmuş olabileceğini düşündü. Uzun boylu, sağlıklı, güçlü ve tamamen güvenilir biri gibi görünüyor diye bir erkeğin her türlü yorgunluğa bağışık olduğunu düşünmek saçmaydı.

Heathrow havaalanında uçağa bindiklerinde, Lissa, Jake'in ne istediğini bilen, otoriter yapısının işlemleri ne kadar kolaylaştırdığını düşündü.

Düğün tarihinden, yer ve saatine, sözde balaylarını geçirecekleri yere kadar her şeye bir gecede karar verilmişti. Jake'in önerdiği yerlerin içinden, Lissa fazla düşünmeden Mısır'ı seçmişti. Çocukluğundan beri piramitleri görmek istediğini hatırlamıştı birden. Onun bu kararından memnun olmuş gibi görünen Jake itiraz etmeden kabul etmişti Mısır'a gitmeyi. Görecek çok şey olduğunu, iki haftayı canları sıkılmadan geçireceklerini söylemişti.

Şimdi Kahire'ye doğru uçuyorlardı işte. Birden yepyeni bir korkuyla doldu içi. Jake hiçbir bağ olmayacağını vaat etmişti. «*Aşkının, pazarlığın bir parçası olmasını beklemiyorum...*»

Lissa ürperdi. Bu sözü sorgusuz sualsiz kabullenmişti; kafasında hemen, Jake'in yitirdiği kadının hayali belirmişti. Aşk yeteri kadar derin ve gerçekse, üç yıl unutmaya yetmezdi tabii. Ama sormaya cesaret edememiş ve şu ana kadar da, aşkla seksin iki ayrı şey olabileceği aklına gelmemişti. Birinci olmadan da ikinci yaşanabilirdi herhalde... Ya bazı şeyler ister ve Lissa'nın da kabul etmesini beklerse?..

Yan gözle yanında oturan erkeğe baktı. Gerçekten elindeki kitaba mı dalmıştı, yoksa gecenin karanlık saatlerinde olacakları mı düşünüyordu? Ama gizli bir arzusu olsa, duygusal bir kucaklayış, bir bakış belli ederdi bunu herhalde. Lissa kucağındaki dergiye görmeyen gözlerle bakarak içinde kabaran ürpertiyi bastırmaya çalıştı. Jake'e neden güvenmeyecekti ki? Bunun bir uygunluk meselesi olduğunu açıkça söylemişti. Oynaması gereken bir rol vardı... beş yıllık bir iş. '*Aşk tecrübesi gerekmez,*' diye düşündü acıyla. İyi ama, bütün bu güvencelerin boş sözler olduğu ortaya çıkarsa, Jake'e ne diyecekti?

Uzun yolculuğun sonlarına doğru Lissa, Jake'in bakışlarındaki araştırıcı anlatımın farkına varmaya başladı. Sonunda, genç adamın bir daire ayırttığı muhteşem otele vardılar. Lissa'nın doğal davranmak için gösterdiği çabaya ilişkin bir şey söylememiş olmasına rağmen, şimdi Jake'in davranışları da gerginleşmişti. Onları karşılayan şişman otel görevlisinin ardından kendilerine ayrılan daireye gittiler.

Bavulları taşıyan komiler bahşişlerini alıp odayı terk edince, Jake, Lissa'ya doğru döndü. Ağzının iki yanındaki çizgiler, içindeki gerginliği

açığa vuruyordu. Büyük, lüks oturma odasının ortasında ne yapacağını bilemeden duran kıza gülümsemeden baktı.

İçini çekerek, «Karşılama komitesinden kurtulduk,» dedi sonunda. Bütün gün rol yapmaktan yorulmuş gibiydi. «Şuna başlamaya hazır mısın?»

Lissa, 'şu' dediği şeyin, çiçeklerle süslü masanın üzerindeki gümüş buz kovasında duran koca bir şampanya şişesi olduğunu gördü. Umutsuzca başını salladı. Hayatında hiç bu kadar kararsız ve şüphe dolu hissetmemişti kendini; aklına gelen ilk mantıksızca düşünce, bütün bunların çok pahalıya malolacağını söyleyip itiraz etmek oldu.

Balkona açılan girintiye doğru yürüdü, sonra Jake'e dönüp, eliyle lüks döşeli odayı, çiçekleri, şampanya şişesini göstererek, «Bütün bunlar gerekli miydi?» diye sordu.

Şişeyi açan Jake, «Sıkıntıyı sevmem,» dedi.

«Evet, ama...» Lissa gene başını salladı. Düğüne ne kadar masraf ettiği aklına gelince, suçluluk duygusu içinde boğulacak gibi oldu.

«Seni üzüyor mu bu?» Jake, alay ediyormuş gibi hafifçe kaldırmıştı kaşlarını.

«Evet.» Lissa ceketini çıkarıp iskemlelerden birinin arkasına astı. Öncelikle gelinin söz hakkı olan konularda daha katı davranarak Jake'in yapılacak şeyleri söylemesine, annesinin de bu cömertlikten alabildiğine yararlanmasına izin vermemiş olmayı diledi. O zaman Jake'e karşı kendini bu kadar borçlu hissetmez; aralarındaki o soğukkanlı, hesaplı kontratın bir parçasıymış gibi sırtındaki elbiselerin en küçük aksesua-

rına kadar onun parasıyla alındığını sürekli olarak hatırlamazdı herhalde.

Jake onun düşüncelerini okumuş gibi, «Gerçek bir düğünden başka hiçbir şey kandıramazdı babanı bugün,» dedi.

Onun doğru söylediğini bilmesine rağmen, Lissa'nın içinden bir ses, 'Ama gerçek değildi ki bugün olanlar,' diye fısıldıyordu.

Jake aynı düz, ifadesiz bir sesle, «Baban kendisiyle ilgili her şeyin pekâlâ farkında çünkü,» diye konuşmasını sürdürdü. «İnsanın kendini onun yerine koyması zor olmuyor; her şeyi duyup anlayabiliyorsun, ama konuşamadığın için çevrendekiler sana aklı pek yerinde olmayan biri gibi davranıyorlar.»

«Biliyorum.» Lissa gösterdiği anlayıştan ötürü ona teşekkür etmek istiyor, ama Jake'in soğuk ve uzak tavrı yüzünden, babasını rahat ettirmek için yaptıklarına duyduğu hayranlığı anlatacak kelimeler dudaklarından çıkamıyordu. «Çok üzdü beni onun bu hali,» dedi. «Ama keşke böyle davranmak zorunda kalmasaydık.»

«Pişman olmak için çok geç artık.» Lissa'nın önünde durup, parlak pembe kabarcıkların oynaştığı şampanya kadehini uzattı. «Ama işin süsü, garnitürü sayılacak her şeyden vazgeçmeni beklediğimi düşünmüyordun herhalde?»

«Hayır. Ama bu kadarını beklemiyordum. Şey... ben isteme...» Lissa dudağını ısırarak sustu.

«Neyi istemedin?»

Birden ne kadar yorgun olduğunu ve her an kontrolünü kaybedebileceğini fark eden Lissa, «Önemli değil. Çok yorgunum,» dedi.

Jake gözlerini onun yüzüne dikti. Ağzı sertleşmişti. «Hiçbir süs istemediğini söyleyecektin, değil mi? Sen sadece, herkesin aramızda bir şeyler geçtiği için evlenmek zorunda kaldığımızı düşünmesine yol açacak, bir köşede kıyılmış resmi bir nikâhı tercih ederdin.»

«Oh, hayır!» Lissa irkilmişti. «Böyle bir şeyi asla düşünmedim.»

«Öyle mi?» Jake o boyun eğdirici gri gözleriyle onu süzüyordu. «Lissa, mutlaka anlaman gereken bir şey var. Bu evlilikle ilgili her şey ailemi, evliliğimizin gerçek olduğuna inandırmalı. Senin ya da benim bu konuyla ilgili duygularımız ne olursa olsun, kimse gerçekten şüphelenmemeli. Anlaşıldı mı?»

Jake'in sesindeki bir şey Lissa'yı korkuttu. Bir kez daha, onun bu aldatma oyununa neden kalkıştığını merak etti. Söylediği neden pek gerçek gibi gelmiyordu Lissa'ya. Emma'ya bakmak için pekâlâ iyi bir dadı bulabilirdi. Bir sürü erkek hem para kazanıyor, hem de çocuklarına annelik ve babalık yapabiliyordu. Bir sorun daha vardı. Ya Emma kendisini severse? Çocuk üvey annesine güvenip bağlanırsa neler olabileceğini düşünmüş müydü acaba Jake? Beş yıl sonra ayrılma vakti geldiğinde neler hissedecekti Emma?

«Lissa! Beni duydun mu?»

«Evet,» diye fısıldadı. «Bunu ta baştan anladım. Sözümden döneceğimi mi düşünüyorsun?»

«Dönmesen iyi edersin,» dedi vahşi bir sesle. Artık Mrs. Jake Earle'sün ve önümüzdeki beş yıl boyunca da öyle kalacaksın. O yüzden, göstermelik de olsa, buna uygun davranmaya ne kadar çabuk başlarsan, ikimiz için de o kadar iyi

olur.»

«Öyle davranmaya zaten başladığımı sanıyorum,» dedi Lissa acı bir sesle.

«Bugünkü davranışına bakılırsa, korkarım pek başarılı olamıyorsun.»

Lissa irkildi. «Ne demek istiyorsun? Ne bekliyordun ki? Onca insanın ortasında boynuna sarılan bir gelin mi? Kilisede şarkı söyleyip dans etmemi mi bekliyordun benden?»

«Sadece sıcak, canlı bir varlık gibi görünen bir kız olmanı bekledim. Her şeyi örten karın altından çıkarılmışa benzeyen birini değil.»

Lissa'nın duyduğu kırgınlık gözlerinden okunuyordu. Jake onu böyle görmüştü ha? Elini boğazına götürüp umutsuzca çevresine bakındı; içine bıçak gibi saplanan acıdan kurtulmaktan başka bir şey düşünmüyordu. Jake'in çenesinde de bir kas oynadı; Lissa'ya doğru bir adım attı.

«Engelleri yıkmaya başlamanın zamanı geldi sanırım,» dedi. Lissa onun niyetinin ne olduğunu anlamaya vakit bulamadan, kızı omuzlarından tutup sertçe kendine doğru çekti. Lissa'nın şaşkın iç çekişi, Jake'in sert, örseleyici ağzının içinde kayboldu. Yumuşaklık ya da duygusallıktan eser bulunmayan, sahiplenici bir tavırla öpmeye koyuldu Lissa'yı. Kızın umutsuzca kendini itmesine aldırmaksızın, onu iyice çekerek vücudunu kendininkine sımsıkı yapıştırdı. Ağzı, dudaklarını aralaması için Lissa'yı zorluyordu.

Zaman yok olmuş gibiydi. Lissa, duyduğu şokun ve o ana kadar hiç tanımadığı erkek gücünün kendisini boğduğunu sandı. Duygularına hâlâ tamamen yabancı olan bu erkeğin vücuduyla söylediklerine kendi vücudu da, içinden yükse-

len garip ürpertilerle cevap veriyordu.

Lissa içinden, 'Hayır,' diye feryat ederek şiddetle başını çevirince, Jake dudaklarını boynunda gezdirmeye başladı. Sonra birden serbest kaldı Lissa. Bu o kadar ani olmuştu ki, Jake kolundan tutmasaydı yere yıkılabilirdi.

Genç kız daha sonra, o anda garson yemeği getirip Jake'i durdurmasaydı, işin sonunun nereye varabileceğini merak etti. Titreyen ellerle saçlarını düzeltip derin nefes alarak cesaretini toplamaya çalıştı. Garsonun, odadan çıkarken merakla kendisine baktığını sezmişti. Sonra Jake'in, kalın halının üzerinde boğuklaşan ayak seslerini ve, «Yemek hazır,» dediğini duydu.

«Bir şey istemiyorum.»

Jake'in kendine yaklaştığını sezdi. «Aptallık etme,» dedi kocası. «Bütün gün hemen hiçbir şey yemedin.»

«Aç değilim.»

«Lissa...» Genç adamın sesi tehlikeli olacak kadar yumuşaktı. «Eğer bir şeyler yemeye çalışmazsan, başladığım işi bitiririm...»

Bu sözlerin boş bir tehdit olmadığını anlayan Lissa bir robot gibi masaya yürüdü. Hiç olmazsa, yemek boyunca, Jake, henüz karşılamaya hazır olmadığı taleplerde bulunmazdı. Anlaşmalarında aşk yoktu...

Jake onun iskemlesini çektikten sonra karşısına oturdu. Son derece telaşsız, sakin ve insanı öfkelendirecek kadar yakışıklıydı. Lissa'nın servis yapmasını beklediği açıkça belli oluyordu. Genç kız, elleri hafifçe titreyerek, ama büyük bir dikkatle yemeği tabaklara koydu.

Sos kâsesini de kocasına uzattıktan sonra ses-

sizlik içinde yemeye başladılar. O gün ilk kez acıktığını hissetti Lissa; ama erkeğin ne düşündüğü anlaşılmaz yüzüne baktıkça, onun varlığını öylesine yoğun bir şekilde hissediyordu ki, bir türlü rahatlayıp kendini yemeğe veremiyordu. Bir hayal oyunu gibi geçen günün sonunda gerçek kafasına dank etmişti artık. Gerçekten evlenmişti; gerçekten Mısır'da, lüks bir otel odasında yemek yemekteydi. Mısır'ın can damarı mavi Nil'i geçmişlerdi; efsanevi piramitler birkaç saatlik bir uzaklıktaydı. Çocukluk rüyası gerçekleşmişti sonunda. Ve Lissa hayatında hiç bu kadar umutsuz ve mutsuz olmamıştı.

Jake sessizliği bozdu. «Meyva ister misin?» Lissa çeşit çeşit meyvalarla dolu tabağa baktı.

Kopardığı bir üzüm tanesini ısırdı; meyvanın tatlı özsuyunu yakalamak istercesine dilini dudaklarında gezdirdi ve Jake'in bakışlarını gene yüzünde hissetti. Kocası doğrulunca, midesi heyecanla kasıldı. Ama o, kahve ibriğine uzanıp fincanları doldurmakla yetindi. Lissa, elindeki süslü ibriği seyreden Jake'e baktı ve garip bir duyguyla ona doğru itildiğini hissetti. Ellerini fark etmişti kocasının. Biçimli, bakımlı, güçlü ellerdi bunlar. Uzun parmakları ibriğin yuvarlak kıvrımlarında bir çeşit duygusallıkla dolaşıyordu.

Lissa bakışlarını kaçırarak saatine bir göz attı. Gece yarısına geliyordu. Ne odasını görebilmiş, ne de bavullarını açmıştı; üstelik yatak odasına gitmek için ilk hareketi yapma cesaretini de bulamıyordu kendinde. Jake iskemlesini geri itip ona baktı.

«Dışarı çıkmak ister misin?»

Lissa'nın ağzı açık kaldı. «Dışarı çıkmak mı?»

«Evet.» Jake ayağa kalkıp balkona doğru yürüdü. Arkasını ona dönüp karanlığı seyretmeye koyuldu. Lissa içinden mantıksız, vahşi bir öfkenin yükseldiğini hissetti. Nasıl böyle rahat davranabiliyordu, sanki... sanki o zalimce öpücüklerin saldırısı hiç olmamış gibi!

Genç kız kendini zorlayarak duygularına hâkim oldu; bu geceyi ve getireceği şeyleri göğüslemek zorundaydı, gelecek günlerin ve gecelerin getireceklerini de. Kurtuluş yoktu.

İfadesiz bir sesle, «Sen dışarı çıkmak istiyor musun?» diye sordu.

«Şart değil. Ama ben *sana* sormuştum,» dedi Jake sakin bir sesle. «Uçakta geçen onca saatten sonra kısa bir gezintiden hoşlanacağını düşünmüştüm.» Sonra, «Kimbilir, ay ışığında çölün çekiciliğini, romantizmini bile keşfedebilirsin belki,» diye alaylı bir tavırla ekledi.

«Çölün romantizmi hayal gücünün bir oyunu değil mi?»

«Tüm öteki romantik duygular gibi o da insanın hayal gücünün kuvvetine bağlıdır.»

«Öyleyse romantizmin arlığına inanmıyorsun,» dedi Lissa yumuşak bir sesle.

«Hayır. Gençlik hayallerim uzun zaman önce yıkıldı.»

Lissa içini çekti. «Hiç olmazsa dürüst davranıyorsun.»

«Rol yapmamı mı isterdin?»

«Yapmanı isteyeceğim en son şey bu.»

«Eh.» Lissa'ya döndü Jake. «Ay ışığında çölün insanı baştan çıkarmadığını anlıyorum.»

Lissa'nın dudakları gerildi. «Şu anda beni baş-

tan çıkaran tek şey, odama gidip eşyalarımı açma arzusu.»

«Tabii. Düğün günlerinin gelinler için yorucu olduğunu düşünmem gerekirdi.» Jake sabırsız bir tavırla yürüyüp, yan yana iki kapıdan birini açtı. Lissa büyük, beyaz yatak odasının eşiğinde durup içeri baktı. Oturma odası gibi burası da lüks ve zevkli döşenmişti. Bavulunu almak için uzanınca, Jake ondan önce davranıp, bavulları tahta platformun üzerine koydu. Lissa teşekkür etti ve gece kullanacağı eşyaları ile sabahlığını alarak banyoya gitti.

Kapıyı arkasından kapayıp yalnız kalınca, rol yapma derdinden kurtulmanın verdiği rahatlıkla içini çekti. Soyunup, hoş kokulu suyun ılıklığına bıraktı kendini.

Kendine acımanın bir yararı yoktu. Bu evliliğe, ne yaptığını bilerek razı olmuştu. Mantıklı düşündüğünde, kendi nedeninin de Jake'inki kadar duygusuz olduğunu kabul ediyor, evlilikle ilgili romantik hayallerinin gerçekleşmemesi konusunda onu suçlayamayacağını görüyordu. Şu ana kadar, Jake pazarlığın kendine düşen kısmını, fazlasıyla cömert davranarak yerine getirmişti; sabah olmadan, kendisinin, anlaşmanın şartlarını doğru anlayıp anlamadığını öğrenecekti Lissa.

Küvetten çıkarken titredi. Duyduğu korku, aldırış edilmeyecek gibi değildi. Ortada aşk ve sevgi olmaksızın bir erkeğin ona sahip olması nasıl bir şeydi acaba? Aynadaki hayaline görmeyen gözlerle baktı; sonra, saçlarını tepesine toplayıp sabahlığına sarınarak yatak odasına geçti.

Jake yatağın üstünde oturuyordu. Saçları ka-

rışmıştı; beyaz havlu kumaştan yapılmış bir bornoz vardı üzerinde. Donmuş gibi eşikte durup kendisine bakan Lissa'ya dikti bakışlarını. Kuru bir sesle, «Çabuk çıktın banyodan,» dedi.

Kalbi deli gibi çarpmaya başlayan Lissa sesini çıkarmadı. Tuvalet masasına gidip ağır ağır saçındaki tokaları çıkarmaya başladı. Saçları omuzlarına döküldüğü sırada, aynadan, Jake'in yerinden kalktığını gördü.

«Birbirimizi giyinik ve... soyunuk görmeye alışmamız gerek,» dedi genç adam ifadesiz bir sesle. «Onun için, buna şimdiden başlasak iyi olur.»

«Biz?» Lissa başını çevirmeden sormuştu bunu.

«Pekâlâ, tamam, *sen* alışmaya başlasan iyi olur. Ben evin içinde makyajsız ve elbisesiz kadın görmeye nasılsa alışkınım.»

Lissa anlamlı bir tavırla, «Seni burada görmeyi beklemiyordum,» dedi. «Yoksa bir şeyler giyip boyanmaya çalışırdım.»

Kısa bir sessizlik oldu. Lissa'ya yaklaşan Jake aynada gözlerinin içine baktı onun. «Bana ne kadar süre bir yabancı gibi davranmaya niyetlisin?» diye usulca sordu.

Aynada birleşen gözleri, aralarında bir elektrik akımı yaratmış gibiydi. Lissa bakışlarını kaçırdı. Söyleyecek söz bulamıyor, bu durumda ne yapacağını bilemiyordu. Huysuz davranması, onu terslemesi gerekirdi belki, ama hiç beklenmedik bir suçluluk duygusuna kapıldığını fark ederek şaşkınlıktan donakaldı. Umutsuzca, 'Ne bekliyordu ki?' diye sordu kendine.

Nefesini tutarak Jake'in temasını bekledi, ama böyle bir şey olmadı. Onun yerine sakin bir sesle, «Şimdi paketi açtım... bu senin düğün hediyen,» dediğini duydu. Usulca başını kaldırınca, kocasının elindeki mavi deri kutuyu gördü. Sonra gözlerinin önünde gökkuşağının renkleri parladı. Jake altın zincirin ucunda sallanan elmas gerdanlığı çıkarıp, altın çerçevenin ortasına oturtulmuş bir damla gözyaşına benzeyen pırlanta kolyeyi boynuna taktığında konuşamadı. Kocasının parmakları ensesine dokunduğunda bütün vücudu ürperdi. Jake parmaklarını saçlarının arasından geçirerek, yüzüne dökülen ve hâlâ nemli olan tutamları geri çekti. Hafifçe ondan uzaklaşırken, «Daha önce vermem gerekirdi,» diye mırıldandı. «Kıyafetine pek uymadı.»

Usulca kolyeye dokunan Lissa, karmaşık duyguların içinde kaybolmuş gibiydi. Jake her zamanki şaşmaz zevkiyle, tam kendisine yakışacak bir şey bulmuştu. Ama, şaşkınlık ve sevincin yanısıra korkunç bir vicdan azabı duyuyordu. Kendisi kocasına bir armağan almayı düşünememişti ve bunu düşünmek için artık çok geçti. Ah, keşke daha önceden aklına gelseydi!...

«Beğenmedin mi?» diye sert bir sesle sordu Jake.

Lissa onun yüzüne bakacak gücü bulamadı kendinde. «Çok... çok güzel. Nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum. Yapmamalıydın...»

«Ne yapmamalıydım?»

Lissa acıyla başını salladı. «Sen... bu... kendimi suçlu hissetmeme neden oluyor.»

«Neden?»

«Çünkü ben yapmadım... Bunun karşılığında

sana verecek hiçbir şeyim yok.»

«Karşılık beklediğimi mi düşünüyorsun?»

Sesindeki sertlik, Lissa'nın vücudundan buz gibi bir ürpertinin geçmesine neden oldu. «Evet... hayır... şey, yani, gelenek bu, değil mi?» diye kekeledi.

Gri gözleriyle, Lissa'nın çaresiz bir tavırla yakasını kavuşturan ellerini izleyen Jake buz gibi bir sesle, «Bir karşılık beklemiyorum, Lissa,» dedi. Kolyeyi, neredeyse hor görüyormuşcasına tutup kaldırdı. «Bu, harfi harfine uyacağın anlaşmanın bir parçası değildi,» dedi alayla.

«Ne demek istiyor...»

Jake bırakınca, kolye Lissa'nın göğsünün üstüne düştü. «Anlaşmanın bana düşen bölümünü unutmadığımı söylemek istiyorum.»

Lissa yaş dolu gözlerle onun soğuk, sert bir maskeye benzeyen yüzüne baktı. Bir süre bu korkak bakışları izleyen Jake elindeki kutuyu tuvalet masasının üzerine bıraktı. «Bugüne kadar bir kadının vücudunu satın almak gereğini duymadım. Şimdi böyle bir şey yapmaya da hiç niyetim yok.»

Bir kırbaç gibi acıtan bu sözlerle irkilen Lissa, kapıya doğru giden kocasına korku dolu gözlerle baktı. Jake anahtarı kilitten çıkarıp yatağın üzerine fırlattı. «Belki bu seni ikna eder.»

Arkasından kapanan kapının sesi Lissa'nın kulaklarında yankılandı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Lissa ertesi sabah saat sekizde genç, güzel bir oda hizmetçisi tarafından uyandırıldı. Kahvaltı tepsisini yatağın yanındaki masanın üzerine koyan kız, «Tamam mı, efendim?» diye sordu. «Kahvaltı, ısmarladığınız gibi mi?»

Uyku sersemliğinden sıyrılan Lissa, Jake'in kahvaltıyı ısmarladığını ve odasına gönderttiğini düşündü. Banyoya gidip soğuk suyla yüzünü yıkadıktan sonra kendine bir fincan kahve doldurdu. Oturma odasından hiçbir ses gelmiyordu. Yarısı ısırılmış ayçöreği elinde, huzursuzca yerinden kalkıp cama doğru yürüdü. İnanılmayacak kadar mavi renkteki göğün altında uzanan rengârenk çiçeklerle dolu yeşil bahçelere, uzakta parıldayan Nil nehrine baktı. Hava kuru ve sıcaktı. Yirmi dört saat önce ayrıldığı İngiltere'nin karlı, ıslak ve soğuk havasından ne kadar farklıydı. Ama manzaranın güzelliği, Lissa'nın kalbindeki dondurucu mutsuzluk hissini ortadan kaldırmaya yetmiyordu. Tekrar odaya döndü. Tüm duyguları, Jake'in içerdeki varlığını fark etmek için iyice keskinleşmiş gibiydi.

Dün geceden sonra nasıl yüz yüze gelecekti onunla?

Yıkanıp giyinmesi ve hafif bir makyaj yapıp bavullarını boşaltması bir saatini aldı, ama Jake hâlâ ortada yoktu. Usulca kapıyı açıp otur-

ma odasına geçti. Kimse yoktu burada ve Jake in yattığı odanın kapısı da açıktı. Buradaki sessizlik Lissa'ya yapayalnız olduğunu anlatmaya yetmişti.

«Bir şey mi arıyorsun?»

Şaşkınlıkla geri dönen Lissa, kocasının soran bakışlarıyla karşılaştı.

«Geldiğini duymadım,» diye huzursuzca mırıldandı. «Ben... gittiğini sanmıştım.»

«Önümüzdeki günlerde yapacağımız gezileri ayarlamak için çıkmıştım.» Lissa'nın yanından geçip odaya girdi ve elindeki kâğıtları masanın üzerine bıraktı. «İyi uyudun mu?»

«Hayır,» dedi Lissa dümdüz bir sesle.

«Kahvaltı ettin mi?»

«Evet.» Lissa bir an sustuktan sonra, «Kahvaltı ısmarladığın için teşekkür ederim.»

«Böylesinin daha iyi olacağını düşündüm.» Jake dolaptan çıkardığı bej rengi ince ceketi sırtına geçirdi. «Seninle konuşmak istiyorum, Lissa.» Arkası kıza dönüktü. «Otur. Bu işi hemen şimdi yapsak iyi olacak.»

Lissa kımıldamayınca ona doğru döndü. Esmer, yakışıklı yüzü gölgede kalmıştı, ama sesi canlı ve heyecansızdı. «Dün geceki davranışımdan dolayı özür dilemem gerek. Affedilmez şeyler söyledim. O kolyeyi sana verişimin ardında yatan neden konusundaki düşünceni çok açık belirtmene rağmen, yapmamam gerekirdi böyle bir şeyi.»

«Hayır, yanılıyorsun!» diye karşı çıktı Lissa. «Senin... hiç düşünmedim bile... senin...» diye kekeledi. «Kolyeyle bir ilgisi yoktu,» dedi sonunda.

«Sahi mi?» Sesinden, inanmadığı anlaşılıyordu. «Çok kötü bir yalancısın, canım. Ama dün gece seni yiyip bitiren şeyi inkâr edemezsin. Vaktini, beni yatağından nasıl uzak tutacağını düşünerek geçirdiğini görmek için fazla anlayışlı olmak gerekmiyordu. Doğru, değil mi?»

Yalan söylemenin bir yararı yoktu. Lissa zayıf bir sesle, «Evet,» dedi.

«İyi ama neden?» diye sordu Jake. «Sözümü tutmayacağımı mı düşündün?»

«Başka ne düşünebilirdim ki? Şeyden... engel dediğin şeyleri ortadan kaldırmak için yaptıklarından sonra.» Ona bakamıyordu.

«Ne? Oh...»

Bir an, Jake'in güldüğünü sandı Lissa. Bir adım atınca, kız onun şaşkın yüzünde aniden beliren anlayış ifadesini gördü. 'Unutmuş!' diye inanmazlıkla düşündü. O sert, sahiplenici, ama garip bir şekilde tutkusuz öpücüğü unutmuştu Jake. Evlilikleri süresince göstermesini uygun bulduğu ölçülü sıcaklık ve yakınlığı göstermediği için dün gece kendisine yönelttiği suçlamayı da unutmuştu.

Duyduğu kırgınlık Lissa'nın gözlerinden okunuyordu. Jake özür dilediği sırada yumuşamış, onun da gün boyu süren gerilimden rahatsız olduğunu, bu yüzden alıngan davranmış olabileceğini düşünerek affetmeye hazırlanmıştı. Ama şimdi tekrar savunmaya çekilivermişti işte.

«Pekâlâ, seni öptüm ve düşündüğümü söyledim. Dediğim gibi, baskı altındaydım. Bunda söz edecek ne var?»

Lissa üzüntüyle, «Doğru, ne var?» dedi.

Bir an sesini çıkarmayan genç adam, «Özür

dilemiştim.» diye içini çekti. «Sen de pek yardımcı olmuyorsun, değil mi?»

Lissa bir iskemleye çöktü. Bu kaçamaklı konuşmalara bir son vermeye kararlıydı. Dostça bir anlayış içinde olmamaları halinde, yaşam çekilmez bir hal alabilirdi ikisi için de. Sakin bir sesle, «Haklısın, konuşmamız gerek,» dedi. «Ama önce, babam için yaptıklarını ne kadar takdir ettiğimi söylemek istiyorum. Biraz haince gibi geliyor ama, her zaman babama annemden daha yakın olduğumu söylemek zorundayım. Onun için üzülmekten hasta olmuştum...»

«Lissa, bütün bunları biliyorum,» diye sözünü kesti Jake.

«Evet, ama gene de söylemek istiyorum. Sana tümüyle yabancı kişilere karşı çok cömert davrandın; bunu neden ve özellikle bu şekilde yaptığını hâlâ anlayamamış olmama rağmen, bu davranışını unutamam. Ben de evini yönetip küçük kızına elimden geldiği kadar iyi bakacağım. Eğer bana, bu yeni hayata alışmam için biraz zaman tanırsan tabii. Şu anda kendimi müthiş güvensiz hissediyorum çünkü. Onun için benden ne beklediğini açıkça anlatmanı istiyorum.»

«Bunu daha önce söylediğimi sanıyordum.»

«Ben de öyle sanıyordum. Dün geceye kadar.»

«Bana ne söylemeye çalışıyorsun, Lissa?» Jake'in sesi son derece soğuktu, duygularını kesinlikle açığa vurmuyordu.

Lissa sakinleşmeye çalıştı. «Şimdi de sen hiç yardımcı olmuyorsun. Ne demek istediğimi biliyorsun.»

«Sahi mi? Bu, kendini fedaya hazırlandığın anlamına mı geliyor yani?» Sesi sertleşmişti.

«Bu evliliği bir fedakârlık olarak görmedim hiç. Senin tepkilerini tahmin edemediğimi söylemeye çalışıyorum. Dün gece bana kolyeyi verdiğinde, bir tür rüşvet olarak düşünmemiştim onu. İnan bana, aklıma gelecek en son şey bu.»

«Ne düşünüyordun peki?»

Lissa gözlerini ellerine dikti. «Korkunç şekilde suçlu hissettim kendimi. Çünkü senden böyle bir armağan beklemiyordum, benim de sana bir şey almam gerektiğini tamamen unuttuğumu fark ettim. Çok üzülüp utandım. O anda düşünebildiğim tek şey buydu işte. Sonra, senin de benim gibi güvensiz ve üzgün olup olmadığını, korkup korkmadığını merak ettim... yani, korkunç bir hata yapıp yapmadığımız konusunda... Sonra sen şey dediğinde...»

Sesi gittikçe alçaldı ve sustu. Bu güçlü, zalim adamın, bir genç kızın çocukça hayallerini anlamasını bekleyerek nasıl da aptalca davranıyordu.

Uzayan sessizlik, Jake'in küçümseyici duygularıyla dolu gibiydi. Sonunda erkek huzursuzca kıpırdandı. «Hesaba katmadığım tek şey,» dedi boyun eğmiş bir tavırla, «Bir kadının duygusal bakış açısıydı.»

«Bazı durumlarda mantık kadar yararlı olabilir,» diye kendini savundu Lissa.

«Kadın olmadığım için duygusal mantığını izleyemiyorum.» Kaşlarını çatmıştı. «Söylemeye çalıştığın şey, Lissa, birbirimizi tanımadığımız.»

«Evet. Ve iki hafta sonra Emma'ya bakmaya başlayacağım. Benim için ne düşünecek? Hayatına burnunu sokan bir yabancıyım ben. Birbirimizi hiç görmedik. Neye benzediğini bile bilmi-

yorum.»

«Onun çaresi kolay.» Jake cüzdanından bir fotoğraf çıkarıp uzattı. «Resim çekildiğinde altı yaşındaydı. Yanındaki de, büyük dayısı Daniel.»

Lissa biraz huzursuzca resme baktı. Beyaz saçlı, yaşlı, tatlı gülüşlü bir adam, mavi bir boya önlüğü giymiş siyah saçlı küçük bir kızın elini tutuyordu. Kızın zorla gülümsediği, ama küçük çenesini azimli bir tavırla havaya kaldırdığı görülüyordu. Aralarındaki benzerliği anlamak için gözlerini Jake'e çevirdi.

Kocası bu sessiz soruyu anlamış gibi. «Bu güzel bir resim değil, o sırada birkaç dişi düşmüştü,» dedi. «Anneme göndermek için daha iyi bir resmini çektirmek istiyorum. Belki sen hallledersin bu işi?»

«Tabii.» Lissa resmi geri verdi.

Jake düşünceli bir tavırla fotoğrafa baktı. «Herkes annesine benzediğini söylüyor,» dedi kartı cüzdanına yerleştirirken.

Lissa'nın içgüdüsü, Jake'in eski karısından söz etmenin zamanı olmadığını söylüyordu ona. Emma'dan söz ederken, kocası olan bu anlaşılması güç yabancıyla aralarında ilk kez dostça bir anlayışın belirdiğini hissetmişti. Jake, «Şimdi, diye düşüncesini böldü Lissa'nın. «Gezi programımıza bir göz atalım.»

Jake iki haftalık balayına çok yoğun bir gezi programını sıkıştırmayı başarmıştı. Bir sürü tarihi ve turistik yeri dolaştılar. Lissa sonunda biraz gevşeyip rahat davranma cesaretini buldu kendinde. O yoğun duygularla yüklü ilk geceden sonra, Jake, kişiliğinin bambaşka bir yönünü göstermeye başlamıştı Lissa'ya. Kahire'de ona

dostça, tüm şüphelerini ortadan kaldıran bir nezaketle kavalyelik etti. Saygılı, kibar, uygar ve koruyucu davranıyor, Lissa'ya soluk alma olanağı tanıyan büyük bir incelik gösteriyordu.

Lissa'yı konuşmaya teşvik ederek çocukluğu, ailesi, ilgilendiği şeyler, umutları, hayal kırıklıkları hakkında bir sürü şey anlatmasını sağladı. Ama kendisi hakkında bilgi vermekten kaçınıyordu.

Günler geçtikçe Lissa garip bir tatminsizlik hissi duymaya başlamıştı. Jake tamamen içine kapalı, anlaşılamaz biri olarak görünüyordu ona şimdi.

Lissa kendi kendine, çok mantıksızca davrandığını söyledi. Ne oluyordu ona böyle? Jake'in davranışlarına kusur bulmak imkânsızdı, ama aralarında anlatılması ve açıklanması olanaksız bir engelin bulunduğu duygusundan kurtulamıyordu. Kendisiyle konuşuyor, gülüyor, gerektiğinde koruyucu bir tavırla kolunu omuzuna atıyordu; ama bu davranışlarının ardında başka hiçbir şey yoktu. İlk karşılaşmalarında ilgisini çeken o gri gözlerin garip bir şekilde tedirgin edici olduğunu fark etti birden genç kız. Her şeyi gören bu gözler hiç kimsenin, Lissa'nın bile, gerçek düşüncelerini anlamasına izin vermiyordu.

Lissa üzülüp meraklanmaya başlamıştı. Jake onun arkadaşlığından sıkılıyor muydu acaba? Bu göstermelik balayının bitmesini, Londra'ya dönüp kendisini ilgilendiren işlere dalarak Lissa'yı rolünü oynamakta bir başına bırakmayı mı bekliyordu? Lissa bu olasılığın aşksız bir cinsel ilişki kadar korkutucu olduğunu fark etti. Ama ikinci düşüncesinin gerçekleşmesi gibi bir tehli-

ke yoktu görünürde. O ilk geceden sonra Jake onu öpmeye falan kalkmamıştı.

Lissa her gün gözlem yoluyla edindiği küçük bilgilerin, kocası hakkında duyduğu merakı giderek artırdığını görüyordu. Düzensizlikten nefret ediyordu kocası. Temizliğe ve kıyafetine çok dikkat ediyordu. Futboldan ve yüzmekten hoşlanıyor, tenisi sevmiyordu. Klasik müziği seviyor, ama operaya tahammül edemiyordu. Jake'in mektup yazmaktan da nefret ettiğini öğrenmişti Lissa. Tanıdıklara atılacak kartpostalların seçiminde yardımcı olmuş, ama Emma dışındakilere, onun adına Lissa yazmak zorunda kalmıştı. Genç kız onun bazen kibirli ve küstah davrandığını da görmezlikten gelemiyordu. Serviste kusur eden otel görevlilerine ve turistlerin peşinden ayrılmayan kara gözlü küçük dilencilere tavrından, kişiliğinin bu yönü açıkça belli oluyordu.

Nazik, yumuşak ve anlayışlı da davranabiliyordu Jake. Otelde kalan yaşlı bir İngiliz bayan hastalandığında gösterdiği ilgi görülmeye değerdi. Altmış yaşlarında, hiç evlenmemiş bir kadın olan Henrietta Chalmers, annesinin ölümünden sonra bir geziye çıkmaya karar vermiş ve Mısır'a gelmişti. Lissa'yla otelin bahçesinde tanışmışlardı. Bir gün kentte gezintiye çıkan karı-koca otele döndüklerinde, Miss Chalmers'ın bir kalp krizi geçirdiğini öğrenmişlerdi. Jake hemen duruma el koymuş, yaşlı kadının bakımı için elinden geleni yapmıştı. Miss Chalmers'ı hastanede ziyarete gittiklerinde Jake, «Gelecek hafta geziden döndüğümüzde sizi ayakta bulacağımıza eminim.» dedi.

Yatağın yanında duran bu uzun boylu, güvenilir adama bakarken, Lissa, Jake Earle'ün bir başka yanını daha keşfettiğini düşünüyordu. Güç ve güven doluydu. Onun bu yönü, bazen Lissa'yı bıktıran küstahlığını affettiriyordu.

Hafta sonunda Assuan'a uçtuklarında ve Mısır'ın görkemli geçmişini yaşatan yerleri dolaştıkları sırada, Jake her gittikleri yerden Kahire'yi arayıp Miss Chalmers'ın sağlık durumu hakkında bilgi aldı. Lissa evlendiği gün duyduğu korkulardan kurtulup yavaş yavaş güven duymaya, gezinin tadını çıkarmaya başlamıştı.

Kahire'ye döndüklerinde, Miss Chalmers'ı iyileşmiş buldular. Yaşlı kadın gezi programını tamamlamadan İngiltere'ye dönmek niyetinde olmadığını söyledi onlara. «Yaptıklarınız için size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum,» dedi. «Ama sizi tutmak istemem. Kahire'deki son gecenizde eğlenmek istersiniz.»

Saatine bir göz atan Jake hafifçe gülümseyerek, «Sanmam,» diye cevap verdi. «Piramitlere hoşça kal demesi için karımı şafak sökerken oraya götüreceğim. Erken kalkmaya ikna edebilirsem tabii.»

Jake'in kızdırmak istermiş gibi yan gözle Lissa'ya bakarak yaptığı bu şakaya yaşlı kadın kıkırdayarak güldü. Miss Chalmers'a hoşça kal deyip yanından ayrılırlarken genç adam dostça kolunu tutunca, Lissa birden içinin zevkle dolduğunu hissetti. Jake'in, Lissa tümüyle kendisine aitmişçesine bir tavırla öylediği sözler garip bir şekilde canlandırmıştı genç kızı.

Odadan çıkar çıkmaz kolunu bırakmasına rağmen, Lissa'nın duyduğu memnuniyet hissi daire-

lerine gidene kadar devam etti. Oturma odasında Jake'e baktığında, yüzünde gene uzak ve kapalı bir ifadenin bulunduğunu gördü. Hissettiği ait olma duygusunu kaybetmek istemeyen Lissa gülümseyerek, «Miss Chalmers'ı tahmin ettiğimden de iyi buldum,» dedi.

«Evet.» Jake'in içine kapanık halinde bir değişiklik olmamıştı. «Bir içki ister misin?»

«Hayır, teşekkür ederim.» Lissa zayıf bir tebessümle gülmeye çalıştı. Kendini bomboş hissediyordu.

«Eh, ben yatayım. Sabah çok erken kalkmamız gerek.»

Yatak odasının kapısı Jake'in arkasından kapanırken Lissa kendini, reddedilmişlik duygusuna çok benzeyen bir duyguyla başbaşa buluverdi. Odasına gidip eşyalarını toplarken, bu duygunun saçma olduğunu düşünüyordu. Jake yol yorgunuydu herhalde. Son bir hafta içinde dünyanın yerini dolaşmışlardı. Üstelik hava, nisan ayının başında olmalarına rağmen, inanılmayacak kadar sıcaktı. Sıcak, insanın sinirlerini etkilerdi. Ama iyi geceler bile dememişti kocası...

Lissa yeniden uyanan şüphelerini bastırmaya çalışarak yattı. İki haftanın, bir yabancıyla dengeli ve dostça ilişkiler kurmaya yetmeyecek kadar kısa bir süre olduğunu bilmesi gerekirdi. Üstelik kendisi de Jake için tam bir yabancıydı.

Bu sakin, kendine hâkim dış görünüşün altında neler hissediyordu acaba Jake? Böyle bir evliliğe hangi delice düşünceyle kalkıştığını kendi kendine soruyor muydu? Evlenmelerini önerdiği o gece sözünü ettiği 'evle ilgili sorunlar' nelerdi acaba? Yalnız bir eşin çözebileceği sorunlar mıy-

dı bunlar?

Yarın geri dönüyorlardı. Bundan böyle bir sürü bilinmezlik taşıyan sorunlarla yüz yüze gelmeye başlayacaktı... Bu düşünce bütün uykusunu kaçırdı. Duygusal açıdan isteksiz davranmıştı. İlk birkaç zor hafta boyunca Lissa'nın işini kolaylaştırmak ister gibiydi. Bütün bunları düşündüğünde, evlendikleri geceki küçük düşürücü saldırısına inanamıyordu Lissa. İçini çekti. Üstlendiği rolü oynamaya karar vermekten başka bir şey gelmezdi elinden.

Sabah şafaktan önce yola çıktıklarında, Lissa genç adamın hâlâ içine kapanık ve uzak davrandığını fark etti. Soğukkanlılıkla, bir arada yaşayan iki insanın birbirlerine nazik davranmalarına olanak olmadığını düşündü. Eğer canı sıkkınsa, ya da konuşmak istemiyorsa, sabırlı davranacaktı. Evlilik, göstermelik bile olsa, aile hayatının zorunlu kıldığı kavgalardan, sadakatten arındırılamazdı. Bu düşüncelerle sesini çıkarmadan oturdu. Ama sabahın sisi altın bir tüle dönüşüp, piramitlerin koni biçimindeki tepeleri gökyüzünün çevrelediği bir mistik tablo gibi görününce, derin bir hayranlıkla bağırmaktan kendini alamadı.

«Ne güzel, değil mi? Bu güzelliği anlatacak kelime bulamıyorum!»

Jake'in cevabı hiç de şairane değildi. «Ne diye anlatmaya uğraşıyorsun öyleyse?»

Lissa'nın gülümsemesi dudaklarında dondu. Başını çevirip kocasına baktı. «Jake... seni üzen bir şey mi var?»

«Hayır. Neden üzüleyim ki?» Başını çevirmeden konuşmuştu.

-Bilmiyorum. Sadece merak ettim.»

Otomobil durdu. Onları Keops piramidine götürecek rehber ve develer kendilerini bekliyordu. Lissa binmesi gereken deveye şüpheyle baktı. Jake'in sabırsız bir tavırla binmesini beklediğini görünce, büyük eyere tırmandı.

Piramide geldiklerinde, Lissa devenin yürüyüş ritmine yeni alışmaya başlamıştı.

«Tebrikler, düşmeden gelebildin.» Jake yanına gelip, Lissa'nın sevinçli yüzüne baktı. Genç kız, onun yüzündeki ifadenin de aydınlandığını görünce birden kendini daha iyi hissetti.

«Tabii becerdim. Çok da hoşuma gitti. Şimdi ne yapacağız?»

«Yukarı çıkacağız. Tepeye tırmanacağız yani.» Sorarcasına Lissa'ya baktı. «Kuvvetin ve sinirlerin elverirse tabii.»

Lissa piramidin tepesini görmek için başını geriye atıp yukarı baktı. Gökyüzüne yükselen o zirveye tırmanmak ha!.. neden olmasın? Manzarayı düşündü kendi kendine.

«Hadi gel,» dedi Jake'e. «Sinirlerimin elvermeyeceğini nereden çıkardın?» Genç adamın kaşları anlamlı bir şekilde hafifçe kalktı.

Rehberleri, «Buradan daha kolay olur,» diyerek, onları tırmanmaya başlayacakları tarafa götürdü.

Jake, «Hadi,» diye Lissa'yı dürttü ve bir saatten fazla süren yorucu tırmanışa başladılar. Yolun yarısına gelmeden, Lissa terlemeye başladığını ve başlangıçtaki saldırganca enerjisini yitirdiğini fark etti. Rehber bir kez durup dinlenmelerini önerince, Jake'in, güneş yükselmeden tepeye varmayı planladığını anladığı için, başını

sallayarak bu öneriyi reddetti.

Sonunda tepeye vardıklarında, Jake, Lissa'nın önüne geçti ve elini uzatıp onu piramidin en yüksek noktasındaki düzlüğe çekti. Konuşamayacak kadar yorulmuş olan Lissa yere uzanıp soluk soluğa ona baktı.

Kocası hafifçe alaylı bir sesle, «Bana değil, manzaraya bak,» dedi ve elinden tutup ayağa kaldırarak kolunu omuzuna doladı. Lissa'nın başı dönüyor, gövdesi kendisine ait değilmiş gibi, bütün dengesini yitirmişe benziyordu. Jake'e yaslandı. İçgüdüsüne uyarak, arabaların ve insanların küçücük cüceler gibi göründüğü aşağıya değil, uzaklara ufka doğru bakmaya başladı.

Manzara tıpkı düşündüğü gibi, harika ve korku vericiydi. Çevrelerini kuşatan tarih yüklü atmosfer kelimelerle anlatılamazdı.

Jake, «Kahire şurada,» diye mırıldanarak eliyle gösterdi. Puslu havada, kent, Binbir Gece Masalları'ndan fırlamış gibi gerçekdışı görünüyordu.

Kolunu Lissa'nın omuzundan çeken Jake, «Biraz oturup dinlenelim mi?» diye sordu.

Lissa konuşmadan düzgün, sıcak taşın üzerine çöktü.

Jake'in canı konuşmak istemiyor gibiydi. Lissa sessizliği bozacak bir girişimde bulunmaktan kaçındı. Kollarını bacaklarına dolayarak, zamanın durduğu, hatta hiç bulunmadığı duygusunun kendisini sarmalamasına izin verdi. Gerçek dünya, kendi dünyası çok uzaklarda kalmıştı ve Lissa onu hatırlamak istemiyordu. Kendilerinden uzağa oturmuş olan rehbere baktı. Adam sessiz-

ce sonsuzluğu seyrediyor gibiydi. Şu an ve üç bin yıl öncesi birbirine kaynaşmıştı sanki. Jake hafifçe kımıldayınca, kol saatinin camı güneşte parladı. Lissa elektrik şokuna tutulmuş gibi sıçradı. Geçmişi ve geleceği, çevresini, aklını kurcalayan düşünceleri, her şeyi unuttu. Tüm varlığı uyanmış ve bütünüyle duyarlı bir hale gelmişti. Bir tek şeyin farkındaydı... yanındaki erkeğin!

Bu büyülenmiş halin ne kadar sürdüğünü bilmiyordu. Bildiği tek şey Jake'le ilgili her şeyin yeni ve belirgin bir açıklığa kavuştuğuydu; onu ilk kez görüyor gibiydi. Ve sadece bakmak yetmiyordu.

Lissa titremeye başladı. İçinden yükselen rahatsız edici dürtüleri açığa vurmamak için dizinde kenetli parmaklarını sıktı. Jake'in güneşten yanmış alnına dokunmaya, güneşte bronz parıltılar saçan saçlarını okşamaya cesareti yoktu... Bileğinden dirseğine uzanan kasa baktı; sıcak, erkeksi ve güçlü... Kalbi deli gibi çarpmaya başlayınca gözlerini kaçırdı. Ama bu kez de kocasının profilini incelemeye koyuldu.

Jake gözlerini uzağa dikmişti; Lissa'nın varlığının bile bilincinde değil gibiydi. Onun ateşli gözlerle kendisini seyrettiğini fark etmemişti. Lissa, yarı kapalı gözlerine, gür, siyah kirpiklerine baktı; ilk karşılaştıkları anda bu gözler etkilemişti kendisini... ama bu etkinin böyle harap edici bir duyguyla sonuçlanacağının farkında değildi o zaman.

Elinde olmadan, titrek bir sesle içini çekti. Jake hâlâ kımıldamamıştı. Lissa güçlü duygularına karşı koyamayarak onu seyretmeye devam

etti. Başının biçimi, boynunun çizgisi ve kendisini güçlü omuzunu ve göğsünü okşamaya çağıran hafifçe yana kaymış gömleğinin açık yakası...

Jake başını çevirip, Lissa'nın gözlerinin içine baktı.

Lissa kendi iradesine rağmen ileri uzanan eli havada, donup kaldı. Sonra sıtma nöbetine tutulmuş gibi titremeye başladı. Tehlikeli, erotik hayalleri bozulunca, yüzünün kıpkırmızı kesildiğini hissetti.

Sonsuza kadar uzun gelen bir süre, Jake'in düşünceli bakışlarına karşı direnmeye çalıştı. Bu bakışlar, ruhunun suçlu derinliklerini okuyor gibiydi. Lissa gülmeye, bir şeyler söylemeye çalışırken, kendini daha fazla ele vermemek için titreyen ellerini arkasına sakladı. Ama ne gülmeyi, ne de bir şey söylemeyi başaramadı.

Jake'in kaşları kalktı ve dudakları, gülümseyecekmiş gibi kıvrıldı. Lissa'nın yüzünden açıkça okunan heyecanla alay mı ediyordu yoksa? Ama. «Dinlendinse yola çıkalım,» demekle yetindi.

«Evet, tabii. Eğer sen... şey, dönsek iyi olur... bavullar...» Sesi giderek alçalan Lissa sustu. Kekelediğinin farkındaydı; ama doğru düzgün cümle kuramıyordu. Korku içindeydi. Jake fark etmiş miydi acaba? Keşke Lissa'ya neler olduğunu tahmin edememiş olsa! Erkeğin, bir kadın fiziksel olarak kendisinden hoşlanırsa bunu anlayabileceğini okumuştu bir yerde. Eğer anladıysa, nasıl dayanacaktı Lissa buna?

Kendini denetlemeye çalışarak ayağa kalktı. Yüzünün kızarıklığının geçmesi için dua ederek

üstündeki tozları silkip, bluzunu düzeltiyormuş gibi oyalandı. Rehberin de kalkıp onları beklediğini görünce bir adım attı ve sendeledi. Hâlâ eski sükûnetine kavuşamamıştı; birden piramidin ayağının altından kaydığını hissetti, baş dönmesi hissiyle birlikte dengesini de yitirdi. Sert, güçlü bir kolun çabucak beline sarılıp kendisini sıcak, sert, güvenli bir sığınağa doğru çektiğini hissetti.

«Dikkat et!» diye bağırdı Jake. «Piramitler aşağı düşülsün diye yapılmadı.»

Şakaya benziyordu bu sözler; ama kocasının sesinde hiç de öyle bir ton yoktu. Lissa isteri nöbeti geçirecekmiş gibi kıkırdadı. «Belki de firavunların laneti tuttu beni.»

«Sanmam. Yükseklikle aranın nasıl olduğunu sormayı unuttum.»

«Ama ben... Ay! Ayakkabım!»

Sendelediği sırada yarı yarıya ayağından çıkan ayakkabısı, Jake'in koluna yaslanarak doğrulduğunda tümüyle çıkıp aşağı yuvarlanmaya başlamıştı.

Jake, «Oh, Tanrım,» diye inledi. «Bak Lissa, otur ve saçma bir şey yapmamaya çalış.» Dönüp, beş metre kadar aşağıdaki bir düzlüğe düşmüş olan ayakkabıyı almak için gitmeye hazırlandı. Ama Arap rehber çoktan ayakkabıyı almış, gülümseyerek yukarı tırmanıyordu. Ayakkabısını kıza uzatırken bir şeyler mırıldandı. Lissa adamın söylediklerini anlamadı, ama gülerek teşekkür edip giymek üzere eğildi. Doğrulduğunda, Jake'in güldüğünü gördü.

«Kraliçe Sindrella,» dedi Jake alaylı bir sesle. «İzin ver de şu nesneyi doğru dürüst giyip giy-

mediğine bakayım.» Çömelip Lissa'nın ayağını tuttu ve sıkıca ayakkabıyı ayağına yerleştirdi.

Ayağa kalktığında Lissa, «Ne demek oluyor bu?» diye sordu.

«Eski Mısır'da yaşayan bir kraliçeyle ilgili çok eski bir efsane bu,» dedi Jake. «Sindrella masalının ilk şekli diyebilirsin. Nitaquert adlı genç, güzel bir kız nehirde yıkanırken bir kartal gelip altın sandaletini kapmış, sarayın bahçesine uçup kralın kucağına bırakmış. Gerisini tahmin edersin herhalde,» diye sözünü bitirdi alaylı bir gülüşle.

«Kral da hizmetkârlarını yollayıp altın sandaletin ayağına uyacağı kızı aratmış, sonra da onunla evlenmiş, değil mi?» Kendisini toparlayan Lissa kocasının şakacı gülümsemesine aynı şekilde karşılık verdi. «Şimdi de ötekini çek!»

«Güvenlik içinde aşağı inene kadar olmaz.» Jake'in sesindeki şakacı ton kaybolmuştu; bir an kızın kızarmış yüzünü inceledi. «Bunu aklından çıkarmamaya çalış, Lissa,» dedi biraz gaddarca bir ifadeyle.

Ciddileşen Lissa, kocasının bakışlarına aldırış etmemeye çalışarak rehbere doğru yürüdü. İniş, insanın sinirlerini bozacak kadar zordu. Ama Lissa, dikkatini ve aklını bir tek şeyin üzerinde yoğunlaştırmıştı.

Nerede ve nasıl olduğunu bilmiyordu, ama şu iki kısa hafta içinde, Jake, yalnız gelecek beş yılını değil, kalbini de ele geçirmişti işte!

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Dönüş yolculuğu sırasında uçaktaki küçük bir erkek çocuğun yaramazlıklarını izleyen Jake, ağlayıp tekmeler atan oğlan belki altıncı kez zorla yerine oturtulurken, «Emma böyle saçmalıklar yapmaz,» dedi. «Çok uslu ve terbiyeli bir çocuktur.»

Lissa, «Bizi karşılayacak mı?» diye sordu.

«Hayır. Yarın gidip onu alırız. Uçaklar hep rötar yapıyor; çocuğun saatlerce havaalanında bekleyip boşuna heyecanlanmasının manası yok.» Saatine bir göz atarak ekledi. «Ama bu sefer zamanında varacağız sanırım.»

Demek bu gece yalnız olacaklardı. Lissa rahatlama duygusuyla hayal kırıklığı karışık bir şeyler duydu içinde. Emma'yla bir an önce tanışmak istiyor, ama biraz korkuyordu. Emma'nın kendisinden hoşlanmayabileceğini düşünüyordu.

Londra'ya indiklerinde yağmur yağıyordu. Lissa otomobilde otururken, iki hafta önceki duygularına çok benzeyen şeyler hissetmeye başladı. O zaman çok az tanıdığı bir erkekle yaşamaya hazırlanıyordu. Şimdiyse, neredeyse o ölçüde sersemletici bir belirsizliğe geri dönmüştü.

Jake'in geveze biri olmadığına şükrederek sessizce oturup yeni evini düşünmeye koyuldu. Evin iyi bir semtte, Hyde Park'a bakan lüks bir çatı katı olduğunu biliyordu; ama Jake, ileride ya-

şayacağı yeri görmesi için onu evine götürmemişti hiç. Bunu hatırlayınca bir an huzursuz oldu; ama hemen geçti bu duygusu. Kocasının davranışının bir nedeni olmalıydı.

Bu neden, Lissa'nın düşündüğünden daha çabuk açığa çıktı.

Lissa lüks bir ev görmeye hazırlamıştı kendini; ama asansör onları en üst kata çıkarıp Jake beyaz kapıyı açtığında neredeyse dili tutuluyordu. Hayatında o ana kadar gördüğü en büyük oturma odasına baktı. Odanın bir bölümü ötekinden daha alçaktı. Büyük kavisli kısım, minderlerle dolu bir oturma yeri haline getirilmişti. Duvarlar, halı ve kumaşlar fildişi rengindeydi. Cam sigara tablaları ve değişik bir çeşit ipekliden yapılmış, sağa sola atılmış yastıklar bu beyazlığı biraz yumuşatıyordu. Bir duvarı boydan boya kaplayan penceredeki keten perde de aynı fildişi tonundaydı. Alçak bölümün tam ortasında da, dövme bakırdan bir şömine duruyordu. Lissa şöminenin çevresinde dolanırken, Jake bir düğmeyi çevirince, kız, şöminenin elektrikli olduğunu anladı.

Jake bir başka düğmeye dokundu ve salonun öbür ucunda tavana kadar yükselen üç sütun, gökkuşağı renkleriyle doldu. Sahne süslemesine benzeyen pembe, mavi, yeşil ışıklar sütunların içinde oynaşıyor, yer değiştiriyor, sönüp tekrar yanıyordu. Genç adam koluna dokundu. «Geri kalan yerleri de göstereyim.»

Geri kalan yerler de salon kadar lüks ve etkileyiciydi. İlk yatak odası çok genişti, beyaz ve leylak rengi döşenmişti. Yerde koyu pembe bir halı vardı. Bitişikteki banyoya da aynı renkler

hâkimdı. Yerdeki halı, insanın ayak bileğine kadar gömüleceği yumuşaklıktaydı.

Jake ona yol gösterirken, «Dekorasyonun büyük kısmı Claudine'e ait,» dedi. «Emma'nın odasıyla bu oda hariç.»

Lissa midesinde bir kasılma hissetti. Jake ilk kez, sıradan bir konuşma arasında eski karısından söz ediyordu. Lissa bu konuda fikir yürütmekten kaçındı; Jake'in kendisiyle evlenmeden önceki yaşamıyla ilgili kişisel konular hakkında bilgi vermeye hazır olmadığını biliyordu. İkinci odaya girince şaşırdı. Öylesine sade döşenmişti ki, biraz önce çıktığı odayla tam bir tezat oluşturuyordu. Krem rengi duvarlar, kahverenginin tonlarında soyut desenlerle süslü krem rengi perdeler, aynı kumaşla kaplı kanepe biçimi yatak ve sade çizgili birkaç parça eşya vardı odada. Parlak kırmızı ve pembe döşeli üçüncü odanın ve muazzam mutfağın dekorasyonunun da Claudine'in elinden çıktığı belliydi.

Lissa mutfakta oradan oraya dolaşıp musluğu, büyük ocağı, ağzına kadar dolu dolapları incelerken, genç adamın yüzünde hafif bir gülümseme belirdi.

Emma'nın odası güneş sarısı ve beyaz renklerle döşeliydi. Yatağın yanında kocaman bir panda posteri asılıydı.

Oturma odasına dönünce Lissa usulca, «Güzel bir ev. Karın, Claudine...» Beceriksizce duraksadı. «Renk konusunda müthiş bir yeteneği varmış.»

«Evet.» Jake'in sesi bunu kabul etmiyormuş gibiydi.

Lissa onun yüzünün ifadesizleştiğini gördü.

«Kahve yapayım mı?» diye sordu. «Yemek zamanı gelmeden mutfağa alışmak istiyorum.»

«Evet, yap. Ben de şu bavullarla ilgileneyim. Hangi odayı istersin?»

Lissa bunu hiç düşünmemişti. Bir an tereddüt etti. Kapıda bekleyen genç adam sabırsız bir tavırla, «Büyük odada kalsan iyi olur,» dedi. «Nasılsa uzun süre burada kalmayacaksın.»

«Ne yapmayacağım?..» Lissa ona bakakaldı. Söylenen şeyi kavrayamıyordu.

«Tanrı aşkına!» diye sert bir sesle bağırdı Jake. «Tamamen ters anlam çıkarma bundan. Benimle kalmanı önermiyorum sana. Ben...»

Lissa, «Bunu düşünmedim!» diye sözünü kesti onun. «Sadece, düşünmemiştim. Nerede...»

«Nerede yatacağımı merak ediyordun, diye Lissa'nın konuşmasını engelledi Jake. «Merak etme. Anlaşmanın kurallarını unutmuş değilim.»

«Lütfen bırak da sözümü bitireyim. Senin hangi odayı istediğini merak ediyordum. Büyük odada da, öteki iki odada da yatmam. Küçük olan yeter bana. Konuklarımız gelebilir. Büyük odada sen...»

«Onca pembenin içinde mi? Hayır, teşekkür ederim.» Jake bavullardan birini aldı. «Kadın odası orası.» Lissa'ya, boyun eğdirmek istercesine baktı. «Neden tartışmayı kesip kahve yapmıyorsun?»

Lissa dudağını ısırarak bu üstü örtülü emre uydu. Balayı sona ermişe benziyordu; sonra acı acı, o iki haftanın zaten balayı olmadığını hatırlattı kendine. O sabah piramitin tepesinde, Jake'e aniden duyduğu hislerin bilincine varmış olmasına rağmen...

Bütün her şey o sabah mı olmuştu? Lissa'ya milyonlarca yıl geçmiş gibi geliyordu. O sabah Jake kendisiyle sevişmek isteseydi, o mutsuz düğün gecesindekinden çok farklı bir tepki görecekti. Ama onca insanın ortasında böyle bir şeye kalkışmazdı kuşkusuz.

Lissa hızla buzdolabının kapısını açtı. Ücreti ödenen bir işçi olduğu gerçeğini kabul etmemekle aptallık ettiğini düşündü. Ancak bu fikre alışarak ve başa çıkamayacağı bir hal almadan budalaca duygularını bastırarak, onun kaba ve ters davranışlarını kabullenebilirdi. Ama farkına yeni vardığı duyguları mantığının sesini dinlemeyi reddediyor. Kahire'de Jake'in kendisini ilk kez öptüğü o geceyi hatırlatarak, öpücükleri tekrar yaşamak istemesine neden oluyordu.

Lissa içinde kabaran ve tüm bedenini ele geçiren bu rahatsız edici hislerden kurtulmaya çalışarak dudaklarını kıstı. O gece Jake'in kendisini öpmesini, kendisiyle sevişmesini istememişti. Âşık olmadığı bir erkeğin kendisine sahip olması fikri, korkudan taş kesilmesine neden olmuştu. Ama şimdi ihtiras ve aşkın ne demek olduğunu anlamaya başlamıştı; Jake'in kendisiyle sevişmesi düşüncesi, dayanamayacağı kadar boş bir umut gibi geliyordu ona.

Aşk olmadan sevişmek istiyor muydu? Kalbinde duyduğu özlem gibi fiziksel arzunun da bilincine varmak mı istiyordu? Jake'in hiçbir şey vaat etmediğini, biraz önce sahip olmuş bile olsa, bir erkeğin sevmediği kadını arkasına bile bakmadan terk edebileceğini bile bile istiyor muydu bütün bunları?

Lissa bu sorunun cevabını biliyordu ve hiç de

iç açıcı bir cevap değildi bu. İçini çekerek, fincanları koyacağı bir tepsi aranırken ekmekliğin yanında duran notu gördü. Notta, buzdolabında üç şişe süt, peynir, tereyağ ve salam, buzlukta da ısıtılmaya hazır pişmiş biftek bulunduğu yazıyordu. Notu, Jake'in sözünü ettiği Mrs. Ridge adlı hizmetçinin bıraktığını anladı.

Bundan böyle Jake'e karşı sorumlulukları olduğunu hiç de romantik olmayan bir yolla hatırlatmıştı Lissa'ya bu not. Tepsiyi alıp salona giderken, onun bir daha kendisini sinirlendirmesine izin vermemeye karar verdi. Kendi iyiliği için gururunu bir yana bırakması ve yeni hayatına alışana kadar fazla direnç göstermemesi iyi olacaktı.

Odaya girerken telefonun çaldığını, Jake'in, «Ben bakarım,» dediğini duydu. Tepsiyi kare biçimi büyük bir sehpanın üzerine bıraktıktan sonra huzursuzca odanın öteki ucuna yürüdü. Kahvesini içer içmez eve telefon etmesi gerektiğini hatırlamıştı. Babasını çok merak ediyordu.

Pencerenin önünde durup karanlığı seyretmeye koyuldu. Yağmur dinmiş, çıkan rüzgâr, bulutları dağıtmıştı. Rüzgârın önünde ağır ağır giden kara bulutların arasında yıldızlar parlıyordu. Londra ışıktan bir halı gibi ufka doğru uzanıyordu. Lissa acı bir alayla, bu ruhsuz kentte bir tek tanıdığı olmadığını düşündü. Beş yıllık bir süre için kaderini ellerine teslim ettiği erkeğin dışında bir tek kişi bile...

Kalın halı ayak seslerini boğduğu için, kocasının geldiğini fark etmemişti. Sesini duyunca, sıçrayarak döndü.

Hafifçe kaşlarını çatarak, «Seni korkuttum

mu?» diye sordu Jake.

Lissa gülmeye çalıştı. «Dalmışım. Manzara gündüz nasıl?»

Jake alaylı bir ifadeyle, «Değişik biçimlerde ve büyüklükte beton yığınları,» dedi. Sonra sert bir sesle ekledi. «Manzaraya fazla bağlanma, Lissa. Eve de. Daha önce de söylediğim gibi burada uzun süre kalmayacaksın.»

Lissa şok geçirdiğini sandı. Jake'in fikir değiştirdiğini, bu evliliğin yürümeyeceğine karar verdiğini, evliliklerini iptal ettireceğini düşünüyordu.

Genç adam ondan uzaklaşırken, «Buradan kurtulmaya karar verdim,» dedi omuzunun üstünden. «Bir çocuğun oyun oynayabileceği, bahçeli, düzgün bir ev istiyorum.»

Birden içi rahatlayan Lissa, tepsinin başına geçip, titreyen elleriyle fincanlara kahve doldurdu. «Tabii,» dedi kararsızca. «Emma... komşu çocuklarıyla oynayabileceği bir yer ister.»

Kahvesini alan Jake, «Evet, burası çocuk büyütülecek bir yer değil. Ayrıca, ben de hayaletlerle yaşayamam,» dedi.

Esmer başı eğik olduğu için, Lissa onun yüzünü göremiyordu. Claudine'i kastediyordu herhalde. Onu çok sevmiş olmalıydı.

Lissa bu düşüncenin kendisine verdiği üzüntüyü bastırmaya çalıştı. Tabii sevmişti ölmüş karısını; bunu kabul etmesi ve kendi kendine bile itiraf etmeye korktuğu, kalbinin derinliklerinde sakladığı umutlarının öldüğünü düşünmemesi gerekiyordu.

«Üzgünüm,» diye mırıldandı.

Jake 'boşver' dercesine bir omuzunu hafifçe

oynattı. Gözlerini elektrikli şömineye dikmişti. Lissa bir an, onun bütün bu yapay şeyleri küçümsediği, onlardan nefret ettiği izlenimine kapıldı. Sonra, Jake bakışlarını ona çevirdi.

«Arayan sekreterimdi,» dedi. «Buraya geliyor. Biraz kahve yapsan iyi olur; ağzına içki koymaz çünkü.»

«Tabii.» Lissa saatine bir göz attı. Dokuzu geçiyordu. Jake'in sekreteri cumartesi gecesi bu saatte patronu için sokağa çıkmayı göze aldığına göre, işine çok bağlı biri olmalıydı. Sonra, kaçınılmaz bir kıskançlık duygusuna kapıldı Lissa. Sekreter hanım, kendisine ihtiyaç duyulduğunda patronunun yalnızlığını azaltmaya itiraz etmeyen çarpıcı, çekici güzellerden miydi yoksa?

Mrs. Bell geldiğinde, Lissa bu düşüncesinden dolayı utanç duydu. İnce, şık ve kesinlikle kırkının üstünde bir kadındı Jake'in sekreteri. İki dakikalık bir sohbet, iş yerinde değişik bir arkadaşlık şüphesini tümüyle bir yana itmesine yetmişti.

Mrs. Bell bir yığın kâğıdı çantasından çıkarırken, «Döndüğünüze sevindim,» dedi. «Bu konuda çabuk davranmamız gerektiğini sanıyorum. Hoşunuza giderse tabii.»

Kâğıtlarda bina komisyoncularının verdiği bilgiler vardı. Mrs. Bell'in geçen iki hafta içinde Jake'in aradığı türde bir ev bulmak için bir hayli dolaştığı anlaşılıyordu. Kendisine gösterilen evlerden üç tanesini seçmişti; bir de, hiç umulmadık bir şekilde ortaya çıkan ve Jake'in isteklerine tamamen uyan bir ev vardı.

«Çok büyük değil. Birinci kattaki küçük yatak odasını banyoya çevirmek mümkün, ama üst kat

harika bir misafir dairesi olur. Emma'ya oyun odası da yaparsınız. Ev 1800'lerde yapılmış, güzel bir bahçesi ve arkada bir garajı var.» Mrs. Bell çabucak ekledi. «Buna benzer bir evin satışa çıkarılması için yıllarca beklemeniz gerekir.» Sonra duraklayarak, «Yarın sabah görmeniz için randevu aldım. Umarım doğru yapmışımdır,» dedi.

Jake, «Yarın Emma'yı almayı tasarlıyordum,» dedi. Alnı kırışmıştı. «O kadar acil mi bu iş?»

«Evet. Satın almak isteyen çok kişi var...»

Lissa, «Kahve yapayım,» diyerek ayağa kalktı. Birden, biraz daha mutlu hissetmişti kendini. Jake'in dairesi çok lükstü, ama köy hayatına alışmış biri kendini burada çok yalnız hissederdi. Apartmanın saraya benzeyen girişindeki kapıcının dışında herhangi biriyle dostluk kurabilmek için yıllar gerekirdi böyle bir binada.

Mrs. Bell gitmek için kalkınca, Jake telefonla taksi çağırmakta ısrar etti. Taksiyi beklerken havadan sudan konuştular. Mrs. Bell tam asansöre bineceği sırada dönüp elini uzattı Lissa'ya. İçten gelen bir sesle, «Size yürekten mutluluk dilerim, Mrs. Earle. Umarım, seçtiğimiz evlerden biri de hayalinizdeki eve benziyordur.» dedi. Bu davranıştan etkilenen Lissa, kadının elini sıkarken kendi sessiz dostluk önerisini de dile getirerek teşekkür etti ona. Jake bir şey söylemeden ciddi bir tavırla, onaylarcasına salladı başını.

Salona dönünce, Lissa kahve fincanlarını toplayıp tepsiye yerleştirdi. İçinden gelen bir dürtüyle geniş odaya bakıp, «Parti vermek için harika bir yer. O kadar geniş ki,» dedi.

Masumca, bir gerçeği dile getirmek için düşü-

nülmeden söylenmiş bir sözdü bu, ama Jake'in yüzü kararıp donuk, katı bir hal alınca Lissa korktu. Buz gibi bir sesle, «Korkarım parti vermeyi kesmiş bulunuyorum,» dedi kocası. «Partilerde ev sahibesi rolü oynamayı bekleme.»

«Özür dilerim.» Lissa'nın yüzündeki parıltı kayboldu. «Parti vermemiz gerektiğini imaya çalışmıyordum.» Bu lüks dairelerin gerektirdiği türden eğlencelerde kendini ev sahibeliği yaparken tasavvur bile etmediği için, Jake'in haksızlık ettiğini düşünüyor, bu haksızlığın neden olduğu acıyı bastıramıyordu.

«Bir zamanlar çok eğlenceli insanlar toplanırdı burada; gürültü patırtının içinde seslerini duyurmak için avaz avaz haykırırlar, dünyanın içkisini içip ondan sonra şereflerini iki paralık edecek şeyler yaparlardı.» Lissa'nın geçmesi için kapıyı açtı. «Bütün bu maskaralıklara ve evine gideceğine geceyi burada geçirenlere katlanabilirim. Ama iş kendi yatak odana girip de bir çiftin çoktan senin yatağına el koyduğunu görmeye gelince...» İğreniyormuş gibi ağzını büzdü. «Burada sürdürdüğüm hayatın bu tür bir şey mi olduğunu düşünüyorsun?»

«Tabii ki hayır.» Kocasına baktı. «Beni tanımadan önceki yaşamın hakkında herhangi bir şey hayalleme cüretini göstermemiştim. Bu beni ilgilendirmez, Jake. Sen de açıklama yapmak zorunda değilsin.»

«Öyle bir niyetim yoktu,» diye soğuk bir tavırla cevap verdi kocası. «Sadece, buraya bağlı olabileceğim yolunda peşin hükümler taşımanı istemedim. Şimdi eve telefon edip, ailene geri döndüğünü bildir. Baban merak etmeye başlamış-

tır.»

Lissa onun seziş gücüne ve anlayışına bir kez daha hayran oldu. Çok kısa bir süredir tanışmalarına rağmen, ne kadar iyi tanıyordu ailesini.

Babasının sesini duyunca, içi sevinç ve sevgiyle doldu. Çok iyi olduğunu, her gün biraz daha iyileştiğini söyledi babası.

Sonunda, Jake'in nefret eder göründüğü pembe-mor döşeli yatak odasına çekildiğinde, içinde büyüyen kaybolmuşluk duygusu giderek yoğunlaştı.

Lissa otomobilden inip eski tuğla evi gördüğü anda, âşık oldu bu sade, eski tarz binaya. İnsana 'hoş geldin' der gibi bir hali vardı. Jake komisyoncuyla konuşurken, Lissa odaları dolaştı. Banyo, mutfak ve ince, zarif kalorifer radyatörlerinin dışında, ev hemen hemen tamamen ilk yapıldığı haliyle korunmuştu. Lissa hayalinde odaları döşemeye başladı. Arka bahçedeki ahşap garajın yanına büyük bir köpek kulübesi yapılmıştı. Eski bir salıncak da vardı bahçede. Üzerinde sallanan kimbilir kaç çocuğun parlattığı tahta oturacak yeri eliyle okşadı Lissa.

Jake bu evi seçerdi inşallah.

Lissa kendini evin büyüsünden kurtarmaya çalıştı. Kocasının zengin olduğunu biliyordu, ama fiyatı altı rakamlı sayılarla ifade edilen bir evi alabilecek kadar zengin olduğunu sanmıyordu.

«Ee, ne düşünüyorsun ev hakkında?»

Lissa salıncağı zincirden tutarak durdurdu. Ona bakmadan, «Çok güzel,» dedi. «Ama çok pahalı!»

«Emma hoşlanır mı buradan, ne dersin?»

Lissa kibarca, «Henüz Emma'yla tanışmadım,» diye hatırlattı. «Ama burayı sevmeyeceğini düşünemiyorum.»

Jake bütün ağırlığıyla bastırarak salıncağın sağlamlığını denedi. Sonra geri çekilip, «Evet?» diye sordu Lissa'ya.

«Karar vermeyi bana bırakmıyorsun umarım.»

«Beğenip beğenmediğini soruyorum.»

«Çok sevdim.» Lissa eve baktı. «Bu güne kadar gördüğüm en çekici, en sevimli ev. Ama...»

«Fiyatı seni düşündürüyor.» Genç adam bundan hoşlanmış gibiydi. «Arabaya git de beni orada bekle. Komisyoncu, yüzündeki ifadeyi görürse, fiyatı iki katına çıkarır.»

Lissa arabada bekler ve Jake'le komisyoncunun neler konuştuğunu merak ederken zaman geçmiyor gibiydi. Sonunda evin kapısında göründüler. Jake biner binmez hemen çalıştırdı otomobili. Lissa içinde bulunduğu ümitle korku karışımı ruh haline artık dayanamayacağını düşündüğü sırada, kocası, «Bir süre düşünmek için zaman istedim,» dedi.

Onun sakin yüzüne bakan Lissa, bunun evi almak için bir girişimde bulunduğu anlamına gelip gelmediğini merak etti. Jake, onun bu sessiz sorusunu anlamış gibi, «Kimse araştırma yapıp bir başkasına da fiyat biçtirmeden bu kadar pahalı bir evi hemen almaz. Ama herhalde iş satış mukavelesinin imzalanmasıyla bitecek,» dedi. «Bir süre bu konuyu aklından çıkarsan iyi edersin. Bir gelişme olursa hemen haber veririm sana.»

Ama Lissa evi unutamıyordu bir türlü. Hiç ak-

lından çıkarmamaya çalıştığı gerçek bile, mucizenin gerçekleşeceği, oranın kendi yuvaları olacağı umudunu içinden atmasına yetmiyordu. Beş yıl sonra orayı terk etmek zorunda bile olsa, bu beş yıl, ayrılma acısına değmeyecek miydi?

Keşke Jake'le gerçekten karı-koca olsalar, sevginin ve paylaşmanın kendilerini dış dünyaya karşı koruyan kalkanı altında yuvaları hakkında planlar yapsalardı. Emma'nın dünyasının tekrar bir bütün haline geleceği o yuvada, Jake'in kızının küçük kardeşlerinin ayak sesleri, kahkahaları da çınlasaydı...

Kurduğu hayaller, Emma'nın büyükannesinin oturduğu Cranbrook'a gidene kadar Lissa'nın kafasını meşgul etti. Öğle yemeğinin ortasında onları rahatsız etmek istemediğini söyleyen Jake, yolda bir ara durup biraz yürümelerini önerdi. Tekrar otomobile binerlerken birden, «Çok sessizsin,» dedi Lissa'ya.

Biraz duraklayan Lissa, «Biraz sinirliyim,» diye itiraf etti.

«Mümkünse bunu belli etmemeni isterim.»

«Çalışırım. İnşallah Emma benim gelmemden hoşlanmazlık etmez.»

«Hoşlanmaması mümkün,» dedi Jake doğal bir tavırla. «Buna hazır olmalıyız. Ama sinir krizi geçirmesinden falan korkuyorsan, böyle bir şey beklemediğimi söylemem gerek.»

Başka bir otomobile yol vermek için yavaşladı. Sonra, «Senin tepkilerin daha çok ilgilendiriyor beni,» dedi.

«Nasıl?» Lissa donup kalmıştı. Emma'ya kötü davranacağını beklemiyordu herhalde. «Kızına karşı çok sabırlı olacağım, söz veriyorum.»

Jake. «Emma'dan söz etmiyorum.» dedi kısaca. «İkimizden söz ediyorum. Şu ana kadar fazla bir önemi yoktu, ama beş dakika sonra çok önemli olacak. Bana biraz sevgi duyuyormuş gibi davranmaya çalış, Lissa.»

Yol daralmıştı şimdi; sol taraflarında yüksek bir duvar uzanıyordu. Jake'in sözleri beynine balyoz gibi inerken, Lissa büyük kapıyı gördü ve buradan içeri sapan arabanın hızıyla yana doğru eğildi. Biraz daha gittikten sonra Jake otomobili durdurup ona döndü.

«Şimdiye kadar gördüğüm en bakire görünümlü gelin,» diye inler gibi konuştu. «Tanrı aşkına, Lissa, buraya gel...»

Emniyet kemerini açtı ve niyetini Lissa'nın anlamasına fırsat bırakmadan, kıza doğru eğildi. Vücudu bütün ağırlığıyla üzerine abanmıştı. Elleri sırtını kavrıyordu. Lissa onun ılık nefesinin yanağını okşadığını ve dişlerinin arasından «Kahrolası emniyet kemerleri.» diye söylendiğini duydu. Kemerin tokasını arayan eli Lissa'nın vücudunu sıyırıp kalçasının üzerinde dolaştı. Sonunda kemer açılınca, Lissa onun vücudunun sert baskısı altında eğildi.

Lissa'ya bir an dünya dönmüyormuş gibi geldi. Genç adamın ağzı kendisininkinin üzerine kapandığında, bu öpüşün, ilk seferkinde olduğu gibi sabırsız ve bastırılmış bir şiddet taşır olmasına aldırmadı. Jake o ana kadar hiçbir erkeğin yapmasına izin vermediği bir mahremiyetle öpüşünü derinleştirdiğinde, Lissa şimdiye kadar varlığını bilmediği gizli bir arzunun içinde parladığını ve bu arzuyla eridiğini hissetti.

Jake dudaklarını onunkilerden ayırmadan.

«Lissa,» diye mırıldandı. «Kollarını boynuma dola, yararı olabilir.»

Lissa usulca ellerini uzatıp parmaklarını onun siyah saçlı ensesine dokundurdu. Bu saçları okşayıp karıştırmak arzusuyla yanarken Jake'in içini çektiğini duydu. Ellerini kızın ceketinin altına kaydırıp vücudunu okşayarak onu kendine çekti. Lissa kor gibi yakan arzudan eriyip bitene kadar öptü onu.

Sonra birden Lissa'yı bıraktı Jake, geri çekildi. Lissa olduğu yere çöküp beceriksizce üstünü düzeltmeye çalışırken, hafifçe alaylı bir tebessümle süzdü onu. Lissa, deli gibi çarpan kalbinin atışları düzelip biraz sakinleşinceye kadar Jake'e bakmaya cesaret edemiyordu. Kocası çenesini tutup yüzünü kendine çevirdi.

«Hmm, az da olsa bir gelişme var, sanırım,» dedi soğukkanlılıkla. «Tam anlamıyla sevişmiş birine benzemiyorsun, ama konuyu derinlemesine düşünmüş birinin havası var üstünde.»

Bu alaycı, acı gözlemden sonra arabayı çalıştıran genç adam, evin önünde durduklarında hemen inip Lissa'nın kapısını açtı ve nazik bir tavırla elini tuttu.

«Haydi,» diyerek alçak bir sesle emretti. «Öpücüğün etkisi geçmeden gidelim.»

BEŞİNCİ BÖLÜM

Jake'in yanında durmuş, kapının açılmasını beklerken, Lissa kimi, ya da neyi görmeyi umduğundan emin değildi. Evin içinde bir köpek havladı. Kapı açılınca da siyah bir fino havlayarak dışarı fırladı. Uzun boylu, siyah saçlı genç bir kadın boş gözlerle Lissa'ya baktıktan sonra kocasına döndü. Yüzünün ifadesi tamamen değişmişti.

«Jake! Seni bu kadar erken beklemiyorduk.» Uzanıp genç adamı öptü. Kocasının omuzunu tutan ele bakan Lissa, boş yere üzüldüğünü bile bile, derin bir kıskançlıkla sarsıldı. Esmer kız, «İçeri girin,» dedi. «Annem dinleniyor.»

Tanıştırılmayı beklemeden dönüp, koridorun sağındaki odaya yürüdü. İçerdeki keskin köpek kokusunun nedenini biraz sonra anladı Lissa. Bacaklarının arasında dolanan finodan başka, odada çeşitli büyüklüklerde üç köpek daha vardı. Kız ellerini çırparak, «Dışarı, hadi,» diye onları kovaladı.

«Çok şımardılar. Emma da durmadan kışkırtıyor onları.» İlk kez Lissa'ya baktı.

Jake çabucak tanıştırdı ikisini. «Baldızım Camilla. Karım Lissa.»

Kız resmi bir tavırla elini uzattı. Yoğun köpek kokusuna ve rahatlatıcı hafif dağınıklığa rağmen evde çok zengin sınıfa has o hava vardı. Bu

hava Camilla'nın aksanında, elini hafifçe sıkışında ve biraz küstah bir tavırla oturmasını işaret ederkenki kendine güvende de buram buram tütüyordu. Küçük bir kasaba müteahhidinin kızına ne kadar uzaktı bu dünya.

Oturmayı reddeden Jake, «Emma nerede?» diye sordu.

Camilla üzülmüş gibi görünmeye çalışarak, «Jake, lütfen,» dedi. «Bir partiye gitti.»

«Parti ha! Ama...

«Mektupta yazmadı mı sana? Ama şekerim...» Camilla bir müttefik ararmış gibi Lissa'ya baktı. «Haftalardır bundan başka bir şey konuşmuyordu. En iyi arkadaşı Jane'in partisi bu. Dün yapılacaktı, ama Benjy kırmızı kabarcıklar çıkarınca iptal ettiler. Sonra sadece allerji olduğu anlaşıldı; onlar da bugün yapmaya karar verdiler. Partiye gidemeyeceğini öğrendiğinde Emma'nın gösterdiği tepkiyi anlatmak istemiyorum.»

Jake kupkuru bir sesle, «Tahmin edebiliyorum,» dedi.

«Aman, Jake! Telefon edip ev bakmaya gideceğini, akşamüstü geç saatte geleceğini söyledikten sonra Emma'nın partiye gitmesine nasıl izin vermezdik ki?»

Genç adam sesini çıkarmadı. Ama onu izleyen Lissa, hiç de memnun olmadığını anlamıştı. Kocası, «Ne zaman sona erecek bu parti maskaralığı?» diye sordu.

«Saat altı civarında biter.» Camilla bir an duraladı. «Jake, tatil bitene kadar neden onu burada bırakmıyorsun?»

«Evet, neden yapmıyorsun bunu Jake?»

İkinci ses kapıdan gelmişti. Camilla'nın uzun,

ince ve daha yaşlı bir kopyası duruyordu eşikte. Mrs. de Rys içeri girdi. Şirin tebessümü gözlerine ulaşamıyordu. Lissa'ya bakarak resmen tanıştırılmalarını bekledi. Sonra, konu hiç değişmemiş gibi, «Bu daha iyi olmaz mı?» diye sordu. «Anladığım kadarıyla, ev arıyorsunuz. Henüz yerleşmiş sayılmazsınız.» Sesi yumuşaktı, ama çelik gibi bir kararlılık seziliyordu bu seste. Mrs. de Rys'ın, kendisine karşı çıkılmasına alışmadığı belliydi. «Ayrıca,» Lissa'ya bakarak gülümsedi, «karın, yeni hayatına alışana kadar birkaç hafta kendi başına olmaktan memnun olacaktır.»

Jake, «Teşekkür ederim. Emma'ya karşı çok iyi davrandın,» dedi. Lissa'ya bakarken hafifçe duraksadı. «Ama şimdi, karım da Emma'nın bizim yanımızda olmasını benim kadar sabırsızlıkla istiyor.»

Jake sözlerinin Mrs. de Rys'ı nasıl etkileyeceğini düşünmemişti herhalde. Ama Lissa, yaşlı kadının yüzünde beliren ifadeyi görmeden önce de anlamıştı kadının duyacağı acıyı. Kalbi, hâlâ kaybettiği kızına ağlayan bu anneye karşı acımayla doldu. Lissa kocasına, 'Kızının yerini almama alışana kadar, bırak Emma büyükannesiyle otursun,' demek istedi. Ama onun sakin ve uyarı dolu bakışlarını görünce ağzını açmadı. Jake kafasından geçenleri anlamış gibi bakıyordu ona.

Mrs. de Rys duygularını belli ettiğine pişman olmuş gibiydi. Yorgun bir sesle, «Tabii,» dedi. «Emma'yı yanınızda istemeniz çok doğal. Ama çok özleyeceğiz onu.»

Lissa daha fazla susamadı. «Ama onu ziyarete gelirsiniz. Emma'nın da buraya sizi görmeye

mümkün olduğu kadar sık geleceğine eminim.»

«Çok iyisin, şekerim.» Kadın hafifçe gülümsedi. «Çok çabuk geçmiş gibi geliyor şimdi, ama üç yıl uzun bir zaman. Emma benim için çok kıymetli.»

Lissa sesini çıkarmadı. Çocuğun yeri babasının ve üvey annesinin yanı olmasına rağmen, Mrs. de Rys usta bir manevrayla Jake'le onu, Emma'yı elinden zorla alıyorlarmış durumuna düşürmüştü. Jake'in 'evle ilgili sorunlar' derken neyi kastettiğini anlamaya başlıyordu. Camilla'yla Mrs. de Rys'ın Jake'in küçük kızı üzerinde nasıl bir hak iddia ettiklerini görüyordu çünkü.

Emma'nın gitmesi fikrini sonunda kabullenmiş görünen Mrs. de Rys çay içmelerini önerdi. Emma'nın okuldaki başarısı, müziğe olan eğilimi ve bağımsız kişiliği üzerine konuştular. Bütün bu konuşmalar boyunca, Lissa havadaki gerginliğin farkındaydı. Çay faslı bittiğinde, Camilla ata binip binmediğini sordu. Hayır dercesine başını sallayan Lissa, Camilla'nın yeni atını göstermek için Jake'i ahıra götürmesini sessizce kabullenmek zorunda kaldı.

«Kızım atlara bayılıyor. Sevgili Claudine de öyleydi.» Mrs. de Rys bir an düşündü. «Ama Emma'nın, annesini izlemeye niyeti yok... Bahçeyi görmek ister misin, canım?»

Geniş balkon kapısından bahçeye çıktılar. Yaşlı kadın alışkanlıkla havadan sudan konuşuyordu. Sonra çimenliğin öte yanında çan biçimi, küçük bir binayı gösterdi. «Bizim deliliğimiz diyoruz ona. Rys'lar nesiller boyu hep burada kaçamaklar yapmışlardır. Öteki yanda bir kapısı daha var.»

Evin yan tarafına gelmişlerdi. Burada yol ahırlara doğru kıvrılıyor, dar bir patika da küçük kameriyeye gidiyordu. Birden telefonun sesini duydular. Mrs. de Rys geri dönerken, «Özür dilerim, canım. Sen gezmeye devam et,» dedi.

Lissa bir an duraksadıktan sonra küçük binaya doğru yürüdü. Kameriye üç ayrı odaya bölünmüşe benziyordu. Tam kendisine en yakın bölüme gireceği sırada sesler duyup durdu. Kocasının ve hızlı hızlı, kızgın bir tavırla konuşan Camilla'nın seslerini tanımıştı. Lissa dehşet içinde etrafına bakındı. Ahırın bulunduğu taraftaki kapıdan gelmişlerdi herhalde.

Jake'in soğuk bir sesle, «Sana söyledim, Camilla. İmkânsız bu. Olmaz!» dediğini duydu. Emma'yla ilgili olduğu açık bu tartışmayı dinlemek istemiyordu Lissa. Ama onlar tarafından görülmeden kaçmasına da imkân yoktu.

Camilla, «Nasıl alıp götürebilirsin onu böyle?» diye sesini yükseltti. «İğrenç bir şey bu. Üç yıl sonra! İşine geldiği için onu burada bırakırken hayatından memnundun.»

«Neden öyle davrandığımı çok iyi biliyorsun.» Genç adamın sesi, içinde kaynayan öfkeyi gizliyordu.

«Evet, biliyorum,» diye acıyla bağırdı Camilla. «Ama böyle intikam alacağını hiç düşünmemiştim. Annem perişan olacak. Emma'ya tapıyor o.»

«Bunun farkındayım.» Jake'in sesi insanın kanını donduracak kadar soğuktu. «Ama sanırım açıkça anlattım. Karımla ben kızımızı evde, yanımızda istiyoruz, doğal değil mi bu?»

'Kızımız!' Camilla'nın sesindeki küçük gören ton, Lissa'yı dondurdu. Daha hiç görmediği bir

çocuk üzerinde hak iddia ediyordu; beş yıl sonra kopacak, pamuk ipliğinden bir bağla bağlı olduğu bir çocuk üzerinde... Titreyerek kollarını ovuşturdu. Camilla 'intikam alma' sözüyle neyi kastetmişti acaba?

Camilla'nın, «Emma'ya bir parça bile aldırdığına inanmıyorum.» dediğini duydu. «Aldırsaydın, burada, mutlu olduğu yerde bırakırdın onu. Ondan nefret ediyorsun...»

Lissa kendisini ilgilendirmeyen bu konuşmayı dinlemeye daha fazla dayanamayacağını anladı. Onlar tarafından görülmeyi göze alarak hızla eve doğru koştu. Kendini toparlayıp içeri girdiğinde, odanın boş olduğunu gördü.

Biraz sonra Camilla'yla Jake çayırlığın öbür ucunda göründüler. Jake'in yüzü, Lissa'nın o zamana kadar hiç görmediği asıklıktaydı.

Camilla, «Annem nerede?» diye sordu. Lissa'nın yaşlı kadını kaçırdığını düşünüyormuş gibi bir hali vardı.

«Birkaç dakika önce telefonla konuşmaya gitti.» Lissa, karşısındaki kadının içinde biriken öfkenin bir kısmının da kendisine yöneldiğini fark etmişti.

«Arayan Thea'ysa akşama kadar konuşurlar.» Saatine baktı. «Bir şey içmek ister misiniz? Emma'nın dönmesine bir saatten çok var. Beklemek sıkıcı oluyor, değil mi?» Gülümsermiş gibi yaptı.

'Sıkıcı' sözcüğü, şu anda odanın havasını anlatmakta yetersiz kalıyordu. Neyse ki, Mrs. de Rys biraz sonra geri geldi ve Lissa'nın tanımadığı Thea'yla yaptığı konuşmayı kelimesi kelimesine aktarmaya başladı. Biraz sonra koca bir albüm çıkardı yaşlı kadın. Albüm aile fotoğrafla-

rıyla doluydu ve resimlerin çoğu Emma'ya aitti. Albüme bakan Lissa, sonunda Claudine'i görebildi.

Jake'in ilk karısı için 'güzel' demek azdı. Enfes bir yaratıktı. Lissa, Jake'in sevdiği kadının yüzünden gözlerini alamıyor, siyah gözlerinde parlayan canlılığı, ihtiraslı bir davetle kıvrılan dudakları inceliyordu. Hiçbir erkeğin sevmezlik edemeyeceği bir kadının yüzüydü bu...

Lissa birden Camilla'nın, «Geldiler,» dediğini, arkasından da bir otomobilin kapısının kapandığını duydu. Ötekilerle birlikte o da hole çıktı. Kalbi hızla atıyor, kendi kendine, bir çocukla karşılaşmaktan korkup sinirlenmesinin saçma bir şey olduğunu tekrarlıyordu. Ama sıradan bir çocuk değildi ki bu. Jake'in kızıydı ve kendi çevresinde dönen bir mülkiyet savaşının da merkeziydi.

Uzun, yumuşak, kahverengi saçlı, kocaman gri gözlü, incecik, küçük bir kızdı Emma. Küçük, ciddi yüzü, sivri bir çenesi vardı. Etekleri ve kare biçimi yakası küçük beyaz papatyalarla çevrili uzun, açık mavi bir parti elbisesi vardı üstünde. Bir elinde koca bir plastik torba taşıyordu. Küçük ayaklarıyla hızla eve doğru yürüdü; heyecanlı olmasına rağmen gülmüyordu.

«Babacığım! Define aradık, ben kazandım. Bak!» Plastik torbayı karıştırıp parlak renkli, dikdörtgen bir kutu çıkardı. «Şans torbasından da pandalı bir not defteri kazandım. Aslında dört renkli bir kalem kazanmıştım, ama Lorna'yla değiş tokuş yaptık. Benim zaten dört renkte yazan kalemim var.» Derin bir nefes aldı. «Neil amca da partiye katıldı.»

«Sahi mi?» Jake kızını kucaklayıp kaldırdı, sımsıkı kendine bastırdı.

Lissa, incecik kolların genç adamın boynuna dolanışını, küçük yüzün onun esmer başına yaslanışını izledi. Sonra, beyaz otomobilin önünden dolaşıp eve gelen adama baktı.

Jake'ten daha kısa boylu ve daha açık renkliydi adam. Spor bir pantolon ve ona uyan bir safari ceket giymişti. Karmakarışık olmuş kahverengi saçları ve ezilmiş süet ayakkabılarıyla bir yığın küçük, heyecanlı çocuğun katıldığı bir meydan kavgasından çıktığı belli oluyordu. Ama gülümsemesinden, bu kargaşanın her anından hoşlandığı anlaşılıyordu. Camilla yürüyüp, onların bakışlarından hiç utanmadan genç adamı öptü.

Jake, Emma'yı yere bırakınca, kız, sessizce geride duran Lissa'ya baktı. Biraz durgunlaşmıştı; torbasının sapını kavrayan küçük elin eklemleri bembeyazdı.

Jake küçük kızı ileri doğru iterek, gülümsemeden, «Lissa, bu, kızım Emma,» dedi. Sonra çömelip kızına baktı, usulca, «Bu, evlendiğim hanım, Emma; ama istersen birbirimizi tanıma işini evimize dönene kadar erteleyelim,» dedi.

«Nasıl istersen, babacığım.» Emma da, Lissa kadar güvensiz görünüyordu. Lissa gülümsedi.

«Merhaba, Emma. Eve giderken yolda bana partiyi anlatır mısın?»

Emma gergin, kibar bir sesle, «Evet,» derken Camilla söze karıştı.

«Lissa, nişanlım Neil Hargill'le tanıştırayım seni. Neil, bu Lissa, Jake'in karısı.»

«Nasılsınız?» Resmi sözlerdi bunlar, ama Neil

Hargill'in gülümsemesinde hiçbir resmiyet yoktu; Lissa'nın elini de gereğinden uzun bir süre avucunun içinde tutmuştu. Lissa'nın gözlerinin içine bakan gözleri açıkça, 'Seni öpmek isterdim, ama ne benim nişanlım, ne de senin kocan bundan hoşlanmaz,' der gibiydi.

Çok az kadının dayanabileceği bir çekiciliği vardı Neil'in. Ayrıldıkları ana kadar geçen kısa süre içinde Emma'nın ona taptığını, Mrs. de Rys'ın etkisinde kaldığını, Camilla'nın yüzünde de ona her bakışında tatmin olmuş bir ifade belirdiğini görmüştü Lissa. Ama Neil Hargill'in erkeklerle hiç geçinemediği de aynı derecede açıktı. Nezaketin gerektirdiği bir iki kelimenin dışında Jake'le aralarında hiçbir konuşma geçmemişti. Ayrılırlarken de Jake yalnızca başıyla selamlamakla yetinmiş, Neil de aynı biçimde karşılık vermişti.

Ev gözden kaybolana kadar boynunu uzatıp el sallayan Emma sonunda yerinde oturdu, partide kazandığı armağanların bulunduğu torbayı kucağına yerleştirip, hiç de doğal olmayan bir sessizliğe büründü.

Jake sesindeki rahatlamış ifadeyi saklamaya gerek görmeden, «İyi bir partiydi ha?..» dedi.

Emma, «Evet,» diye cevapladı. Yerinden kımıldamamıştı.

Lissa tehlikeyi göze alarak, «Ödülün neydi, Emma?» diye sordu. Aralarındaki buzların çözülmesi için er geç bir şeyler yapması gerekeceğini biliyordu.

«Bir oyun.» Emma'nın gergin yüzü dümdüz ileri bakıyordu.

«Belki eve gidince oynayıp eğleniriz.»

Emma bu olasılığı tartıyormuş gibi bir an düşündü. Sonra, açık açık, «Bunlar çocuk oyunları,» dedi.

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Jake yumuşak bir sesle, «Büyükler çocuk oyunlarını öğrenemezler mi?» dedi.

«Sanırım öğrenirler.»

Emma bir kez daha sessizliğe gömüldü. Jake kızının içine kapandığını sezmiş ve bunu kabullenmiş gibiydi. Lissa içini çekti. Emma'ya acıyor, yakınlık duyuyordu. Tümüyle yabancı biriyle birlikte yaşamaya zorlanmak bir çocuk için korkunç bir deney olmalıydı. Üstelik bu yabancı, anne rolü oynayacaktı. Lissa kimbilir kaçıncı kez, Jake'in bu işte kızının duygularına hiç aldırmadığını düşündü. Neden Emma ile daha önce tanışmasına izin vermemişti sanki? Emma'nın güvenini kazanmak, büyük sabır isteyen bir işti.

Saat sekize doğru eve vardılar. Emma koca oturma odasının ortasında sırtında paltosu, öylece durdu. Öylesine küçük, kimsesiz ve ümitsiz görünüyordu ki, Lissa kollarını bu küçük gövdeye dolayıp onu teselli etme arzusuyla doldu. Ama öyle ihtiyatlı ve uzak bir havası vardı ki Emma'nın, Lissa ne yapması gerektiğini kestiremeden baktı ona.

«Yemekte ne istersin, Emma?»

Kız bir an düşündü. «Börek yiyebilir miyim?»

«İnsaf et!» Jake odaya girmişti. «Mısır'dan dün döndük. Toparlanmamız için zaman tanı bize, küçük maskara.»

«Oh, unutmuşum. Başka ne var?»

«Henüz mutfağı keşfe çıkmadım,» diye güldü Lissa. Kızı rahatlatmaya çalışıyordu. «Ben dolap-

lara bakarken sen de paltonu çıkar, Emma.»

Emma yerinden kımıldamadı. Yüzü solgun ve ciddiydi. Lissa'ya baktı. «Sana ne demem gerektiğini bilmiyorum.»

Bir an aklı karıştı Lissa'nın. Böyle şaşırtıcı bir soruya hazır değildi. Emma, «Sana 'teyze' diyebilir miyim?» diye sordu.

«Budalalık etme,» dedi Jake. «Lissa benim karım; senin de üvey annen.»

«Üvey anne demekten hoşlanmıyorum. İğrenç bir kelime o.»

«Şey, Lissa'ya üvey anne demeni önermemiştim.»

Emma başını kaldırdı. Küçük çenesini azimli bir tavırla havaya dikmişti, ama dudağı hafifçe titriyordu. «Ben, şey... anne diyemem,» diye patladı sonunda.

«Tabii diyemezsin!» Lissa kıza duyduğu acımayla karışık sevgiyi daha fazla denetleyemedi. Önünde diz çöküp paltosunu omuzundan sıyırdı. «Sanırım, 'Lissa' demen en iyisi.» Ayağa kalktı. «Şimdi benimle mutfağa gel de, ne pişirebileceğimize bakalım.»

Tıka basa yiyecek dolu rafları inceleyen Emma, sonunda konserve fasulye yemeye karar verdi. Koca bir tabak fasulyeye bolca ketçap döktüğünü gören Jake yüzünü buruşturdu.

«Partide bir şey yemediniz mi?»

«Bir sürü vıcık vıcık kremalı kek vardı. Bir tek sosisle küçücük bir dilli sandviç yedim.» Tabağındaki son kırıntıları da ekmeğiyle sıyırdı. «Ben kek yemem. Camilla teyzem, kek yersem şişmanlayacağımı söylüyor.»

Jake kaşlarını kaldırdı, ama ses çıkarmadı.

Lissa, «Senin şişmanlayacağını sanmam,» diyerek bir bardağa portakal suyu doldurdu. Emma süt sevmediğini, teyzesi sütsüz içmesine izin vermediği için çay da içmediğini söylemişti.

«Domates salçası yememe de izin vermiyor o; ama ben her şeyi salçalı seviyorum,» diye bilgi vermeye devam etti Emma.

Lissa, «O kim?» diye kibarca hatırlattı.

Emma, «Özür dilerim,» dedi. «Camilla teyzem yani. Domates sosunun sıradan insanların yediği adi bir şey olduğunu söylüyor.»

Jake'in ağzı doğal olmayan bir biçimde kıvrıldı ve mutfaktan çıktı.

Birkaç dakika sonra, Emma yıkanıp pijamalarını giymiş, pandasını iskemlesine oturtmuş, yatağına girmişti bile. Lissa yorganını sıkıştırıp gülümsedi ona.

Emma, «Evlenmeden önce ne kadar zamandır tanıyordun babamı?» diye sordu.

«Kısa bir süredir.»

«Oh!» Kız gözlerini tavana dikti. «Evlenmeden önce seni görmeme neden izin vermedi?»

Jake odaya girince, Lissa bu soruya cevap aramak derdinden kurtuldu. «Daha önce tanışmanıza izin verseydim ve sen Lissa'dan hoşlanmasaydın, o zaman onunla evlenemezdim,» dedi. Yüzü ifadesizdi. «Hadi bakalım, ışığı söndürmenin zamanı geldi, küçük hanım.»

Salona geçtiklerinde, Lissa'ya dönüp, «Umarım onu şımartmazsın,» dedi genç adam. «Şu, sana Lissa demesine izin vermen...»

«Daha iyi bir fikrin var mı?»

«Hayır, başka çare olmadığını kabul ediyorum. Ama büyümüş de küçülmüş yumurcakları sev-

mem.»

«Emma'nın böyle olacağını düşünüp üzülmene gerek yok.» Bir an susan Lissa kararlı bir tavırla ekledi. «Jake, bazı noktaları açıklığa kavuşturmamız gerektiğini düşünüyorum.»

Arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne atarak «Evet?» diyen kocasına baktı.

«Şu ana kadar, burada bulunmamın asıl nedeninin Emma'ya bakmak olduğunu sanıyordum.»

«Bunun tersini söylemedim.» Lissa'yı her zaman altüst eden kendine özgü o bakışıyla, kirpiklerinin arasından süzdü onu. «Neden üzülüyorsun? Çocuğun davranışıyla ilgili fikrimi söyledim sadece.»

Lissa dudağını ısırdı. «Anlıyorum. Ama Emma'ya fazla sevgi göstermemi istemiyormuşsun gibi geldi bana.»

«Ey Tanrım!.. Böyle bir şey aklımın ucundan bile geçmedi. Klasik üvey anne konumunu tersine çeviriyorsun sen. Emma'nın sevgisizlikten öldüğünü mü sanıyorsun?» Lissa «Hayır,» deyince, «Peki, ne o zaman?» diye sordu.

«Çok gergin görünüyordu bugün. Buraya geldiğimizde, kendisini güvensizlik içinde hissedebileceğini düşündüm.»

Düşünüp tartan bakışlarla Lissa'yı uzun uzun süzen Jake, «Tamam,» dedi. «Neden seni hayatımıza soktum sanıyorsun? Dilediğin kadar sev onu.»

Lissa bu ateşkese hazır değildi. Emma'yı dilediği gibi sevip onun tarafından sevilmesine yol açacak bu kayıtsız şartsız yetkinin kendisine verilmesine sevinmediğini dehşet içinde fark etti. Mantığı böyle bir durumun doğuracağı tehlike-

yi hatırlatıyordu kendisine; Emma'nın kalbi çok kötü kırılabilirdi. Bu düşüncenin verdiği korkuyla donakaldı.

«Gene ne var? Ne söyledim şimdi?»

«Sen bir şey söylemedin,» diye fısıldadı Lissa. «Ben yanıldım. Bunun ne kadar... ne kadar büyük bir haksızlık olduğunun farkına vardım.»

«Haksız olan ne?» Jake ayağa kalktı. «Neden söz ediyorsun sen?»

«Emma'ya bana çok yakın olması için izin vermek, cesaret vermek... beş yıl sonra her şey bitecekken bunu yapmak yanlış, Jake.»

«Ne öneriyorsun peki? Kontratın uzatılmasını mı?»

«Hayır!» Kocasının alayla kıvrılan dudaklarına bakan Lissa elinde olmadan haykırmıştı. «Hiç bir şey önermiyorum. Sadece, Emma'nın geleceği için en doğru olanı yapmak istiyorum.»

«Ben de öyle. Bütün bunları daha önce de konuşmuştuk. Beş yıl sonra Emma on iki yaşında olacak. Yatılı okula gidecek ve anne-babaların boşanması ya da ayrılmasının az görülen bir şey olmadığını anlayacak. Senden, geleceği değil, şu anı düşünmeni istiyorum ben.»

Lissa konunun kendisi için kapandığını anladı. Ama Jake'e karşı içinde büyüyen aşk bile, onun kendi düşüncelerine hissizce boşvermesinden duyduğu şoku bastıramıyordu. «Bir çocuğun yaşamında bugünün geleceği oluşturduğunu görmüyor musun?» diye feryat etti. «Emma'nın gelecekteki mutluluğuna hiç mi aldırmıyorsun?»

Genç adam o kadar hızlı hareket etmişti ki, Lissa kaçamadı. Kızın kollarını sımsıkı yakalamış, parmaklarını etine gömmüştü. «Bir daha

asla böyle bir şey söylediğini duymayayım,» dedi dişlerinin arasından. «İşittin mi beni?»

Acıdan gözleri yaşla dolmuştu Lissa'nın, ama sözünü geri almadı. «Aldırıyor musun?» diye fısıldadı. «Sahiden aldırıyor musun?»

Korku dolu bir an, onun kendisine vuracağını sandı. Kapkara kesilmiş yüzünde gözleri ateş gibi yanıyordu. Sonra, ağzının içinden bir küfür savurarak Lissa'yı bırakıp bara yürüdü. Arkası Lissa'ya dönüktü.

«Ne tür bir canavar olduğumu sanıyorsun?» Bir dikişte bardaki içkinin yarısını içti. Öfkesini bastırmaya uğraştığı açıkça belli oluyordu. «İsteyerek bir çocuğu incitebileceğime gerçekten inanıyor musun?»

Lissa, «Bilmiyorum,» diye fısıldadı. Acıyan kollarını ovuşturmamak için kendini zorluyordu. «Söylemeye çalıştığım şeyi yanlış anladın sanırım.»

«Sahi mi?» Kendini biraz denetleyebilmişti Jake. «Bana kalırsa, yanlış anlayan sensin, Lissa.» Sonra, canından bezmiş bir tavırla ekledi. «Bu şekilde bir yere varmamıza imkân yok. Bir kez daha deneyelim konuşmayı.»

«Evet, denesek iyi olur.» Lissa titrememeye çalışıyordu.

«Emma'nın iyiliğiyle ilgili konularda karar vermemen gerektiğini hiç düşünmedim.»

«İyi ama, senin hoşuna gitmeyen bir karar verirsem ne olacak?»

Jake bu soruya cevap vermedi. Bakışları, Lissa'nın kollarındaki giderek kızaran izlere takılmıştı. «Canını yaktım, değil mi?» diye sordu.

Uzanıp, koyu renkli, çirkin izlere dokundu. Az

önce feci şekilde canını yakan parmaklar bu kez yumuşak ve tatlı bir şekilde kolunun üzerinde dolaşıyor, Lissa'nın içinde garip duygular uyandırıyordu.

«Özür dilerim, kendimi kaybettim bir an.»

Onun dokunuşuna daha fazla dayanamayacağını anlayan Lissa silkinip kolunu kurtarırken, «Ziyanı yok,» dedi.

Meraklı bir bakışla onu süzen Jake, «Anlaştık mı?» diye sormakla yetindi. «Her gün, her konuda bana danışmanı beklemiyorum. Bir sorun olduğunda, mantığına ve sağduyuna güveniyorum.»

Lissa, «Umarım seni hayal kırıklığına uğratmam,» diye cevap verdi.

«Sanmam. Tanıdığım en doğru ve vicdanlı kızsın,» dedi Jake alçak, ama kesin bir sesle. Lissa'nın kızaran yanaklarına baktı. «Duygusal olabilirsin, ama Emma'nın bakımı konusunda sağduyulu davranacağından şüphe etmem için bir neden yok.» Hafifçe gülümsedi. «Bu seni biraz mutlu etti mi?»

Lissa içini çekti. «Benim kişisel mutluluğumun bu konuya girdiğini sanmıyorum.»

«Sahi mi? Mutluluğu hayatımızdan uzaklaştırmak için bir neden göremiyorum. Anlaşmamızda böyle bir madde yok, biliyorsun.»

ALTINCI BÖLÜM

Günler geçtikçe Lissa kendine güvenini yeniden kazanmaya başlamıştı. İlk gerginlik kaybolup birbirlerini tanımaya başlayınca, Jake'in kızıyla aralarında güzel bir ilişki oluşuyordu.

Emma, Lissa'yı yaşamının bir parçası olarak kabul etmişti. Yeni okuluna çabucak alışmış, bir sürü de arkadaş edinmişti. Bir gün gözyaşları içinde okuldan dönüp, yetişkinlerin gülüp geçecekleri bir olay için ağlayarak Lissa'nın kollarına atıldığında, genç kız, çocuğun dostluğunu kazandığını anladı. Emma eski okulundaki 'en iyi arkadaşı' Jane'i ve köpekleri çok özlüyordu. Birkaç ay önce ölen Daniel amcadan da sık sık söz ediyordu.

«Zatürree oldu,» diye anlattı Lissa'ya. «Büyükannem doktoru yeteri kadar çabuk çağırmadı.» Konuyla fazla ilgili görünmüyordu. Aslında o kadar çok yeni şey olmaktaydı ki, küçük kız sıkılmaya zaman bulamıyordu.

Yeniliklerin en heyecan vericisi de evleriydi. Emma'yı eve getirdiklerinden iki hafta kadar sonra Jake, Lissa'nın rüyalarını süsleyen evin artık kendilerinin olduğu müjdesini verdi. «Mayıs ayı bitmeden satış muamelelerini tamamlarız sanırım,» dedi.

Küçük kız yeni evlerine, hele arka bahçedeki salıncağa âşık olmuştu. Büyüyünce Camilla tey-

zesinin siyan finosuna benzeyecek bir köpek yavrusu alıp almayacaklarını sordu. Jane'i de davet etmek istiyordu. «Jane temmuz ayında beni İskoçya'ya davet etti. Sen de gidobileceğimi söylemiştin, babacığım,» diye hatırlattı.

Jake verdiği sözü hatırladığını, ama Jane'i eve çağırmadan önce Lissa'nın iznini alması gerektiğini söyledi. «Köpeğe gelince, onu ilerde düşünürüz.»

Yeni evleriyle ilgili yapılması gereken o kadar çok şey vardı ki. Banyo ve mutfakta yapılacak değişiklikler konusunda, işçiler çalışmaya başlamadan karar vermek gerekiyordu. Jake bütün işi bir dekoratöre vermeyi, evin döşenmesi konusunda da aynı kişiyi görevlendirmeyi düşünüyordu. Lissa bu düşünce karşısında dehşete kapıldı. Yeni yuvalarının planlanması işini, ne kadar yetenekli olursa olsun, bir yabancının ellerine bırakmak istemiyordu. Jake bu işin Lissa için çok yorucu olacağını hatırlattığında da, «Ben yorgunluğa aldırmam,» diye cevapladı onu.

«Gelecek ay Almanya'ya gitmek zorundayım,» diye hatırlattı genç adam. «Geri bırakamam bu yolculuğu.»

«Sadece renkleri seçip bir iki plan yapacağım. Dönünce sen de fikrini söylersin.»

Jake sonunda boyun eğince, Lissa büyük bir rahatlık duydu. Bu evi yuva haline getirme düşüncesi son derece önemliydi onun için.

Mayısın yirmi üçünde Emma'nın sekizinci doğum gününü kutladılar. Ertesi gün de evin anahtarları Jake'e teslim edildi. Ondan sonraki birkaç hafta korkunç bir heyecan ve koşuşturma içinde geçti. Lissa tüm yatak odalarında kulla-

nılacak renkleri ve halıları seçti.

En sonunda sıra Emma'nın gardırobu den geçirilmesine geldi. İskoçya tatili yakla Emma günde en az on kez bunu Lissa'ya hatı-latıyordu. Tatilde giymek için yeni elbiseler alınması gerektiğini de laf arasında söyleyiverdi bir gün.

Lissa, «Önce elimizde neler var, bir bakalım,» dedi. Son günlerde ev için yapılan masrafların ne kadar çok olduğunu gördükçe, gizliden gizliye korkmaya başlamış, mümkün olduğu kadar iktisatlı davranmaya karar vermişti.

Emma, «Geçen yılki elbiselerimin hiçbiri olmaz,» diye fikrini açıkladı. «Kırmızı-beyaz takımımın dışındakilerin hepsi çocuk işi.» Dolaba koşup çok şık bir kıyafet çıkardı. Beyaz, pileli bir etek, ipekli, şarap rengi bir bluz, beyaz bir ceket ve çok gösterişli bir şapkadan oluşuyordu takım. Askıyı üstüne tutup aynanın karşısına geçen Emma, «Çok kısalmış,» diye feryat etti. Camilla elbiseyi Paris'ten getirirken, çocuğun büyüyeceğini hiç düşünmemişti herhalde. «Geçen yıl sadece üç defacık giyebildim!»

Lissa, «Ver de bir bakayım,» dedi. «Etekliğini genişletip uzatabilirim sanırım.»

«Sahi, yapar mısın Lissa?» Emma tekrar gülmeye başlamıştı. «Öteki elbiseler dert değil, ama bunu yaparsın, değil mi?»

«Ötekiler de dert,» diye cevapladı Lissa. «Hepsini bir bir giymeye başla. Hangisinin üstüne uyduğuna bakalım bir.»

Yatağın üstünde elbiselerden küçük bir tepecik oluştuğunda Emma, «Gelecek hafta gideceğim,» diye hatırlattı. «O zamana kadar bitirebi-

lecek misin?»

«Yanında götürmen gerekenleri yetiştiririm. Ötekileri de sonra tamamlarız.»

Lissa oldukça iyi bir terziydi, ama o gece Emma'nın elbiselerini söküp yeniden dikerken, bir dikiş makinesinin ne kadar işine yarayacağını düşündü. Başını kaldırıp, televizyon izleyen kocasına baktı. Yumuşacık bir sesle, «Jake...» diye seslendi.

Gözünü televizyondan ayırmayan kocası, «Hmmm...» diye mırıldanınca, «Bu hafta sonunda annemlere gidebilir miyim, ne dersin?» diye sordu. Kucağına bıraktığı dikişini yeniden eline alarak ekledi. «Evde bir dikiş makinesi var. Bir iki günde bu elbiselerin hepsini makineyle düzeltebilirim.»

«Başka şeyler de dikmek niyetindeysen, bir dikiş makinesi alabiliriz.»

Lissa onun en lüks, en pahalı elektrikli modellerden birini alacağını biliyordu. Ev için çok masraf yaptıklarını, bu tür lüks harcamaların bekleyebileceğini söyledi. Kocası 'peki' dercesine başını sallayıp tutumlu kadınlarla ilgili bir şeyler mırıldandı ağzının içinden. Sonra, Emma'yla ikisini otomobille bırakabileceğini söyleyip tekrar televizyondaki programa döndü.

Emma o hafta sonu müthiş eğlendi. Babasının giderek iyileştiğini gören Lissa'nın da içi biraz ferahladı. Başbaşa kaldıkları ilk fırsatta babası, «Gerçekten mutlu musun, canım?» diye sordu ona. «Evliliğin oldukça ani oldu. Annenin çok memnun olduğunu biliyorum, ama... para her şey demek değildir.»

Kollarını babasının boynuna dolayan Lissa, «Ben iyiyim babacığım, üzülme,» diye onu yatıştırmaya çalıştı. «Yalnız seni çok özledim. Mutluyum, Emma da çok tatlı bir çocuk.»

Evet, doğruydu bu söyledikleri. Garip bir şekilde mutluydu Lissa. Jake'in yanında bulunmaktan, ona olan aşkını fark etmekten... ve sırf onun kızı diye Emma'yı eskisinden de çok sevmekten mutluluk duyuyordu. Ama cennetle cehennemin sınırında durduğunu, borcunu ödeyince her şeyin sona ereceğini biliyordu. Sık sık, Jake'in aşkını dünyada her şeyden daha çok istediği anlarda duyduğu hasretle, hayale dalıyordu. Böyle kendini bitkin hissettiği zamanlar, huzuru durmadan çalışmakta, vücudunu yoracak işler yapmakta arıyordu. Neyse ki, son günlerin telaşı bu konuda kendisine yardımcı oluyordu. Jake de farkına varmadan yardım ediyordu ona. İlk günlerde olduğundan çok daha rahattı Lissa'nın yanında. Lissa, 'Belki Emma'nın etkisiyle, belki de amacına ulaştığı için bana duyduğu ilgiyi kaybetti de ondan,' diye düşündü. Ama bu düşünceyi kafasından uzaklaştırdı hemen.

Emma, İskoçya tatilinden güneşte iyice yanmış ve bavulu armağanlarla dolu döndü. Eşyalarını odanın ortasına saçarak getirdiği hediyeleri çıkardı bavuldan. Lissa'ya kareli İskoç kumaşından yapılmış, iskemle şeklinde bir iğnedenlik, babasına da aynı kumaştan bir kravat getirmişti.

Emma'nın yokluğundan faydalanan Lissa ve Jake evin yerleştirilmesini neredeyse tamamen bitirmişlerdi. Ama sandık odasında bir sürü kutu hâlâ açılmayı bekliyordu. Emma'nın dönü-

şünden bir hafta sonra yeni yuvalarına tam anlamıyla yerleşebildiler. Ardından da konuklar gelmeye başladı.

Emma'nın büyükannesi, Camilla ve Neil davet edilmeyi bile beklememişlerdi. Onlar geldiğinde Lissa bahçede çalışıyordu. Mrs. de Rys özür diler gibi, «Şehre inmiştik, uğramadan edemedik,» dedi. Gülümsemeye uğraşan Lissa, eski pantolonunun üzerine bulaşmış toprağın ve dağınık saçlarının verdiği huzursuzluktan kurtulmaya çalışarak, «İçeri buyurun,» dedi. «Kahve yapayım.»

Lissa kahve yaptıktan sonra onlara evi ve bahçeyi gezdirdi. Emma Neil 'amca'yı, salıncağını göstermek için dışarı sürüklerken, Mrs. de Rys, «Emma Neil'e tapıyor,» diye gülümsedi. «O da çocuklarla çok iyi anlaşıyor. Şimdiye kadar neden evlenmedi, bir türlü anlayamıyorum.»

Pencerenin önünde durmuş, neşeli çığlıklar atarak sallanan Emma'yı ve onu iten Neil'i seyreden Camilla onlara doğru döndü. «Belki Neil...» Ön kapının kapandığını duyunca sustu.

Lissa çabucak dışarı çıkıp, kocasına konukları olduğunu söyledi. İfadesiz bir yüzle odaya giren Jake nazik ve hoşsohbet davranıyordu, ama Lissa havadaki gerilimin farkındaydı. Aynı şeyi Mrs. de Rys da hissetmiş olacak ki, saatine bakıp gitme vaktinin geldiğini söyledi. Jake, Emma'yı çağırmaya gittiğinde, Lissa iki erkek arasındaki düşmanca havayı belirgin bir şekilde hissetti.

Yalnız kaldıkları kısa andan yararlanan Mrs. de Rys, «Aramızdaki ilişkinin duyarlı davranılmayı gerektirdiğini kabul ediyorum. Kocanın

hayatının, unutmak isteyebileceğin bir bölümüne aitiz biz. Ama Emma'ya olan duygularımızı anlayacağını umarım, çok seviyoruz onu,» dedi Lissa'ya.

«Tabii, anlıyorum.» Elinde olmadan kadının koluna dokundu. «Lütfen korkmayın, benim için bir şey fark etmez. Emma sizi görmeye gelecek, siz de ne zaman isterseniz buraya gelebilirsiniz.»

«Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim. Tatlı bir çocuksun, Lissa. Çok mutlu olmanı dilerim.» Uzanıp dudaklarını Lissa'nın yanağına değdirdi.

Konukları giderken kapıda durup Lissa'ya sımsıkı sarılan, bir elini de Emma'nın omuzuna koyan Jake, kapıyı kapadıktan sonra, «Ne demek oluyordu bu?» diye sordu.

«Ne, ne demek oluyor?» Lissa genç adamın vücudunun kendisininkine temasının etkisinden kurtulamamıştı hâlâ.

«Eski kayınvalidemle kucaklaşmanız.»

«Oh, o mu! Oldukça şaşırdım. İlk gördüğümde soğuk ve ilgisiz biri sanmıştım onu, ama tanıdıkça tatlı biri olduğunu düşünmeye başladım.» Sesi giderek alçaldı ve sustu. Jake'in yüzündeki hoşnutsuzluk açıkça belli oluyordu. «Lütfen öyle bakma. Onun için üzülüyorum,» dedi.

Jake kaba bir tavırla, «Üzülmene gerek yok,» dedi. «Annenle babanı ne zaman çağırmayı düşünüyorsun?»

«Bilmem... Bir parti vermemizi ister misin?»

'Fark etmez' dercesine omuz silkti Jake. «Böylece hepsi bir arada çıkar sanırım.»

«Evet.» Bahçedeki yabani otları yolma işine dönen Lissa kocasına olan umutsuz aşkının, onun her ruh haline karşı kendisini aşırı derece-

de duyarlı kıldığını düşündü üzüntüyle. Jake'in hoşnutsuzluğunu, söylemese bile anlıyordu. 'Haksızlık bu!' diye düşündü. Mrs. de Rys ve Camilla, Emma'yı sahiplenmek istiyorlarsa, bu onun suçu değildi ki. Emma'yı onlardan mümkün olduğu kadar uzaklaştırmaya neden karar verdiğini bilmeden, Jake'in hoşuna gitmeyen şeyler söyleyip yapmamayı nasıl becerebilirdi?

«Ay!.. Allah kahretsin!» Lissa sert bir kökü hızla çekip sökerken eline kocaman bir diken batmıştı. Bu kadarı da fazlaydı. Çok kötü bir gün geçirmişti; içinden ağlamak geliyor, her yanı ağrıyordu. Jake de zerre kadar aldırmıyordu ona. Uzun, sert dikeni çıkarmaya çalışırken birden hıçkırarak ağlamaya başladı. Bir çift küçük kolun boynuna dolandığını hissetti.

«Ne oldu? Neden ağlıyorsun?» Emma üzüntü ve merakla soruyordu. Birden bağırdı. «Elinde kocaman bir diken var! Ben çıkarayım mı?»

Lissa ayağa kalktı. «Eve gidip bir cımbız bulsak iyi olur.»

«Ben getiririm. Yerini biliyorum.» Lissa, hızla eve koşan Emma'nın arkasından yürüdü; elinin tersiyle gözyaşlarını silmeye çalışıyordu. Canı o kadar çok yanıyordu ki, Emma'nın dönmesini beklemeden dikeni çıkarmaya çalıştı.

«Ne oldu? Emma ok gibi içeri dalıp...»

Jake'in sesiyle yerinden sıçrayınca, diken kırılıverdi. Üstelik kan da akmaya başlamıştı. Jake, Lissa'nın elini yakaladı. «Kestin mi?»

«Cımbızı getirdim,» diye bağırdı o sırada Emma. «Çekip çıkarayım mı?»

«Ben yaparım,» diyen Jake kızını pamukla tentürdiyot getirmeye yolladı.

Jake dikeni çıkarmaya çalışırken, Lissa kımıldamadan durdu. Kocasının bu kadar yakınında olması yüzünden bütün vücudu ürperiyor, bunu ona belli etmemeye uğraşıyordu. Başını onun omuzuna dayama arzusunu bastırmaya çalıştı.

Dikeni çıkarıp tentürdiyotu yaranın üzerine bastıran Jake hâlâ bileğini bırakmamıştı. Buna daha fazla dayanamayan Lissa elini çekti. «Teşekkür ederim, gidip yemek hazırlamam gerek.»

Yemek boyunca merakla Lissa'yı süzen Jake, elinin acıyıp acımadığını sormakla yetindi. Yemekten sonra otururlarken de, yorgun göründüğünü söyledi Lissa'ya. Onun, «Hayır, yorgun değilim,» demesi üzerine,

«Ben çok yoruldum,» diye karşılık verdi genç adam. «Biraz ara verme zamanımız geldi sanırım.»

Lissa şaşırdı. «Ama veremeyiz ki. Evde daha yapılacak bir sürü iş var.»

«Evi de, bahçeyi de birkaç hafta içinde hayalindeki yer haline getiremezsin. Onun için boşa uğraşma. Tatil işine gelince...» Bir an sustu Jake. «Nezaket gereği bizim de Emma'nın arkadaşını davet etmemiz lazım. Ama iki yumurcağı buradan başka bir yere tatile götürmek daha iyi olacak. Onlarla uğraşmaya hiç niyetim yok.» Elindeki içki bardağına baktı. «Cornwall'dan hoşlanır mısın?»

«Devon'dan ötesini bilmem.»

«Bir arkadaşımın Cornwall'da yazlık evleri var. Dilediğim zaman kullanabiliriz. Tenha bir yerde, özel plajı olan kulübemsi bir ev. Çok güzel bir yer, sen de beğeneceksin...»

YEDİNCİ BÖLÜM

Kulübe rüya gibiydi; hava da öyle.

Arabadan heyecan içinde fırladı çocuklar. Emma etrafına bakınarak altlarında uzanan koyun gerisindeki yeşil tepeyi işaret etti. «Bizim mi bu?» Tepenin üstündeki beyaz boyalı, alçak binayı gösteriyordu.

Jane sıçrayarak bağırdı. «Başka ev olmadığına göre, tabii,» dedi. «Hadi, yarışalım.»

Yoldan aşağı koşan çocukların ardından bakan Jake yapmacık bir hırsla arabanın bagajını ve arkasını dolduran eşyalara döndü. «Hiç olmazsa kendi döküntülerini taşıyarak harcayabilirlerdi bu enerjilerinin bir kısmını,» diye söylendi.

Lissa mutluluk içinde küçük evi dolaştı. Çok şirin döşenmiş olan oturma odasından dar, ahşap bir merdivenle, üst kattaki yatak odalarına çıkılıyordu. Büyük karyolalı genişçe yatak odasından, daha küçük ikinci bir odaya geçiliyordu. Üçüncü yatak odasında ise, kocaman bir gömme dolap vardı. Jake, Lissa'nın ilk odada, çocukların da yandakinde kalacaklarını, kendisinin de koca dolaplı üçüncü odayı kullanabileceğini söyledi.

Havalar çok güzel gidiyordu. Lissa bu uzun, güneşli günler boyunca kendini çok mutlu hissetti. Çocuklarla kumdan kaleler yapıyor, karides yakalamaya çalışıyor, deniz kenarından top-

ladıkları taşları ve kabukları eve taşımalarına yardım ediyordu. İlk üzüntülü düşünce, dört aydır evli olduğunu hatırladığında kendini belli etti. Jake'le beraberliğinin ilk yılının üçte biri geçip gitmişti işte.

En neşeli anlarında bile bu düşünceyi aklından çıkaramaz olmuştu. Bu tatilin acı-tatlı anları, Jake'in gerçekten karısı ve çocuklarının annesi olmanın neye benzeyeceğini ıstıraplı, ama etkili bir biçimde göstermişti Lissa'ya. Küçük, tatlı yakınlaşma anları, gözyaşları, kahkahalar ve küçük üzüntüler aile yaşamının birer parçasıydılar.

Sonra bir gün Emma kayboldu. Sahilde, kitap okuyan Lissa'dan ve güneşlenen babasından biraz uzakta elindeki çubukla kuma şekiller çiziyordu bir ara. Lissa kitabı bırakıp çevresine baktığında onu göremedi. Güneş gözlüğünü almak için eve giden Jane'in yanında olabileceğini düşündü. Boş yere Jake'i telaşlandırmamak için usulca yerinden kalkıp, gözlerini sahilde ve evin arkasındaki küçük ağaçlıkta gezdirdi. Nerde olabilirdi bu çocuk?

Jane kırmızı şortu, beyaz bluzuyla kulübenin kapısında belirdi. Lissa hızla ona doğru gitti. Emma onunla birlikte değildi. Jane hiç görmemişti onu.

Yanlarına gelen Jake'e durumu anlattı Lissa. Kocası kaşlarını çatarak, «Nereye gidebilir ki?» dedi.

Jane, «Saklanıyor mu acaba?» diye fikir yürüttü.

«Nereye?»

«Kayaların orda ya da mağaralardan birinde

olabilir.» Jane koşmaya başlayınca, Lissa da peşinden gitti. Koyun kuzeyinde birkaç mağara vardı; ama küçük oyuklardı bunlar. Emma'nın orada saklanmadığını anlamak için şöyle bir bakmak yeterdi. Kıyıda durup üzüntüyle etrafına bakınan Lissa, kocasının geniş adımlarla eve doğru gittiğini gördü. Emma'nın kulübede saklanmadığına emin olmak istiyordu herhalde. Başını çevirip de Jane'in kayaların üzerine tırmandığını görünce feryadı bastı. «Çabuk aşağı in. Seni de kaybetmek istemiyoruz!» Kızın küçük elini tutup aşağı inmesine yardım ederken, Jake'in,

«Emma!» diye bağırdığını duydu.

Evin arkasındaki ağaçlıktan çıkan genç adam onlara doğru geliyordu. Lissa birinin aksırdığını duydu. Alışkanlıkla, «Çok yaşa!» dedi.

«Ben aksırmadım ki.» Jane şaşırmıştı. «Belki de...» Birden susan küçük kız kıkırdayarak parmağıyla yeri gösterdi. «Bak!»

Hemen önlerinde küçük bir kum tepeciği çok garip biçimde kımıldıyordu. Üstündeki yosunlar ve Jake'in gazetesinin bir sayfası kayıp yere düştü. Emma her yanı kum içinde ayağa kalktı, kahkahadan kırılıyordu.

Gözleri zaferle parlayarak, «Beni bulamadınız,» dedi. «İki kez yanımdan geçtin, Lissa. Babam da neredeyse üstüme basıyordu.»

«Emma, kumun içinde boğulabilirdin!» Lissa'nın sesinde kızgınlık ve çocuğun sağ salim ortaya çıkmasından duyduğu rahatlık birbirine karışmıştı.

«Bir şey olmazdı. Nefes almak için kendime kâğıttan bir baca yaptım.» Emma yaptığı kötü

şakanın dışında bir şeyin farkında değil gibiydi. «Beni hiç bulamayacaksınız sandım.»

«Biraz sonra, bulduğumuza pişman olacaksın!»

Jake, yüzü öfkeden kararmış, çocuğun üstüne doğru eğildi. Evi gösterip, «Yıkan ve derhal yat,» diye emretti.

Emma şaşkın şaşkın babasına baktı. «Ama... ama daha çay saati bile gelmedi. Saat dokuza kadar oturmama izin vermiştin, babacığım.»

Jake dişlerinin arasından, «Bugün değil,» dedi öfkeyle. «Böyle saçma bir oyun oynayıp Lissa'yı ve beni üzmenin cezası bu. Şimdi...» Vuracakmış gibi elini kaldırdı. «Gidiyor musun, yoksa bir güzel döveyim mi seni?»

Onun dediğini yapacağını anlayan Lissa korkuyla nefesini tuttu. Neyse ki, çocuk usulca dönüp, son derece üzgün bir tavırla eve doğru yürümeye başlamıştı. Lissa, «Jake, çocukça bir şakaydı sadece,» demeye cesaret etti. «Bizi üzmek istemedi ki.»

«Boğulup ölebilirdi ama. Ayrıca, sözümü tutmam gerektiğini de biliyorsun. Yoksa, bir daha kendimi saydıramam ona.»

Lissa onun haklı olduğunu biliyordu. Emma gözyaşları içinde banyodan çıkıp geceliğini giyerek saat on ikide yatağa girdi. Jane de kahraman bir tavırla, onunla birlikte yatmak istediğini söyledi. Lissa, birkaç dakika sonra kızların yatağın içinde gülüşerek oynadıklarını duydu. Akşamüstü biraz yumuşayan Jake onları dışarda yemeğe götürdü. Ertesi gün her şey unutulmuştu.

Kahvaltı ederlerken, «Bugün kumdan kale yapma yarışması yapalım,» dedi Jake. «En bü-

yük kaleyi yapana yarım sterlin ödül var.»

Yarışmayı kaybedecek tarafı düşünen Lissa, «Ben de en güzel süslenmiş kaleye yarım sterlin vereceğim,» dedi.

Jake kumsalı tam ortadan ikiye bölen koca bir çizgi çizip, yarışma süresinin bir saat olduğunu açıkladıktan sonra, çocuklardan uzak bir yerde güneşlenmekte olan Lissa'nın yanına gitti. «Güneş yağını getirdin mi?»

Şişeyi alan genç adam zaten iyice yanmış olan göğsüne, kollarına ve omuzlarına yağ sürdü. «Bir iyilik yapmak ister misin?» diye sorup şişeyi Lissa'ya uzattı. Sesinde alaylı bir ton vardı.

Lissa sesini çıkarmadan Jake'in yanına diz çöktü. Yağı avucuna döküp, yüzükoyun yatan kocasının geniş, kaslı sırtına baktı. Daha önce hiç dokunmamıştı onun vücuduna.

«Ne bekliyorsun? Şişenin üstündeki tarifeyi mi okuyorsun?» diye biraz önceki alaycı sesiyle sordu Jake. Başını kollarına dayamıştı.

Sıcak cildin eline teması Lissa'yı heyecanlandırdı. Kocasının sırtını, mavi mayonun başladığı yere kadar yağladı. Durmak istemiyor, elini daha aşağılara da götürmek arzusuyla yanıyordu. İstemeye istemeye şişeyi kapayıp havlusunun üzerine uzandı.

«Teşekkür ederim.» Jake'in gözleri kapalıydı, güneşin altında uyumaya hazır gibi görünüyordu.

Lissa uzun bacaklarına yağ sürmeye koyuldu. Küçük, sarı bikinisinin üstüne beyaz pamuklu kumaştan bir gömlek giymişti. Parlak güneş ışığı şeffaf kumaşın altından vücudunun bütün hatlarının belirmesine neden oluyordu. Bikinili

halinden daha tahrik edici bir görünümü vardı. Gömleğin bol kollarını yukarı doğru çekmeye çalışırken, Jake'in uykulu sesini duydu. «Çıkar onu.»

«Ne!»

«O nesne sırtındayken nasıl yağlanacaksın?» Sesinden, iyice uyandığı belli oluyordu.

«Yağı döktüm senin yüzünden.» Güzel, süslü gömleğin üzerindeki genişleyen güneş yağı lekesine baktı Lissa.

«Başka ne bekliyordun?» Jake ayağa kalkıp şişeyi onun elinden aldı. «Bu işi ben yapsam daha iyi olacak.»

Lissa usulca gömleği başından sıyırıp yüzükoyun uzandı. Başını kollarına dayamıştı. Kendini tutmaya çalışmasına rağmen, Jake'in elinin ilk temasıyla bütün vücudunda bir kasılma hissetti. Genç adamın dokunuşu şaşılacak kadar yumuşak ve anlatılmaz derecede yatıştırıcıydı. Kendini, vücudunu bir ipek yumuşaklığıyla okşayan bu ellere bıraktı. Jake'in elleri bir an kürek kemiklerinin arasında durakladı ve uzun parmaklar, Lissa'nın bikinisinin kopçasını açtı.

«Yağlanıyordu,» diye hareketinin nedenini açıklayan Jake'in sesi o kadar masum, sakin ve doğaldı ki, Lissa tekrar gevşediğini hissetti.

Tembel, rahatlatıcı bir tavırla güneş yağı süren bu ellerin temasının uzun, duyarlı okşayışlara ne zaman döndüğünü anlayamadı. Kımıldamadı. Dönüp yüzüne bakmaya cesaret edemiyordu, ama bütün vücudunu okşamaya başlayan Jake'in çok kararlı olduğunun farkındaydı. Kalbi deli gibi çarpmaya başlamıştı.

Ürpererek içini çekince, omuzlarına dökülen

saçlarının arasındaki elin okşayıcı teması daha da ısrarlı bir hal aldı. Omuzundan aşağıya kayan el, vücudunun düzgün eğrisini izleyerek bacağının üst kısmına indi, sonra yukarı çıkıp kalçasının hemen üstündeki derin çukuru okşamaya başladı. Sonra Jake kımıldadı ve Lissa onun sert bacağının temasını kendisininkinin üzerinde hissetti.

Bu ani hareket yüzünden hafifçe doğrulunca, Jake'in eli belinin altından yukarı, göğüslerine doğru süzüldü.

«Ne kadar güzel olduğunu biliyor musun, Lissa?» Jake'in sesi boğuk ve titrekti.

Lissa konuşamıyordu. Jake'in elinin sıcak, ısrarlı baskısı, içinde uyandırdığı arzuyu en üst noktaya çıkarmaya başlamıştı. Dönüp ona sarılmak, vücudunu onunkine yaslayıp içini bir ateş gibi yakan bu altüst edici açlık doyana kadar Jake'ten ayrılmamak istiyordu.

«Lissa...» diye kulağına fısıldadı genç adam. Üstüne eğilmişti. Elini aşağı, karnının altına doğru kaydırdı. Arzu, tatlı bir ateş gibi aktı Lissa'nın damarlarında. Kocasına doğru döndü. Dudakları aralanmış, tüm varlığı uysalca ona boyun eğmeye hazırlanmıştı. Birden, bir çocuk sesi, büyüyü bozdu.

Hızla geri çekilen genç kız, deli gibi bikinisinin üstünü aranmaya başladı. Jake çoktan alıp Lissa'ya uzatmıştı bunu. Titreyen parmaklarıyla arkasını ilikleyene kadar önünde durup, çocuğun bakışlarından sakladı Lissa'yı.

«Ben bitirdim, Jake amca! Emma hâlâ bitiremedi.»

Jane'in küçük, tombul yüzü zaferle parlıyor-

du. «Gelip bakmayacak mısın?» diye sordu. Jake saatine bakıp, bir saatlik sürenin henüz dolmadığını söyleyince yere çöktü. «Güneş yağını dökmüşsün, Lissa teyze.»

Jake'in elinden bıraktığı yerde duruyordu ağzı açık şişe. Lissa kocasına bakmaya çekinerek şişeyi alıp kapadı. Dalga dalga kızaran yüzünü görmesinden korkuyordu.

Ama Jake şaşılacak bir rahatlıkla eski dengesine kavuşmuştu bile. Ayağa kalktığında, Lissa'yla sonuçsuz kalan olayı paylaştığını gösteren hiçbir belirti yoktu yüzünde. Çocuklara yaptığı gibi, Lissa'yı elinden tutup çekerek ayağa kaldırdı. Önce kimin kalesine bakacağına karar vermek için havaya bir para attı. Son dakikaya kadar çalışan Emma babasından yarım sterlini aldı. Kaleyi daha çabuk bitirip daha iyi süsleyen Jane'e ise ödülünü Lissa verdi.

Yaptığı kumdan kaleyi yıkmaya başlayan Emma, «Büyüyünce kendime sahici bir şato alacağım,» diye bağırdı.

«O kadar paran olmaz ki,» dedi Jane.

«Olacak. On sekiz yaşıma girdiğim zaman çok zengin olacağım. Doğru söylüyorum. Değil mi, babacığım?»

Kaşlarını çatan Jake isteksiz bir tavırla, «Evet,» dedi. «Ama o vakte daha çok var, kızım. Onun için, zamanı gelene kadar unut bunu.»

Lissa şaşırmıştı. Emma'nın gelecekteki zenginliği konusunda ilk kez bir şey duyuyordu. Ama üstüne vazife olmadığını düşündü. Bir akrabanın mirasıyla ilgili bir şey olmalıydı.

Günün geri kalan bölümünde, Jake'le aralarındaki gerilim öylesine hissedilir bir hal almış-

tı ki. Lissa bu miras konusunda daha fazla düşünemedi. Çocuklar varken durum daha kolaydı. Ama kocasıyla yalnız kaldığı zaman, sabahki olayı hatırlıyor, vücudunun kendisine nasıl ihanet ettiğini düşündükçe utanç duyuyordu. Gece çocukları yatırdıktan sonra kocasına döndü. «Önce bir banyo yapıp erkenden yatacağım bu gece,» dedi.

Jake başını kaldırıp ona baktı. «Banyodan sonra aşağı in. Seninle konuşmak istiyorum.» Sakin ve otoriterdi sesi. Lissa kaşlarını çattı.

«Çocukmuşum gibi konuşuyorsun benimle.»

Jake tepeden tırnağa şöyle bir süzdü Lissa'yı. «Hiç de çocuğa benzemiyorsun.»

Lissa cevap vermeden yukarı koştu. Banyoya girdiğinde, çok şık, çok güzel bir gece elbisesi giyip aşağıya indiğini hayallemeye başladı. Jake onu kollarının arasına alıp aşkını itiraf etse, mutlu bir evlilikleri olacağını söylese, sonra öpmeye başlasa...

Zorla kendini topladı. Böyle mutlu sonlar romanlarda olurdu yalnız.

Saçlarını tepesine toplayıp sırtına temiz bir pantolonla bluz giyip aşağı indi. Lissa'nın sorusunu, bir şey içmek istemediğini söyleyerek cevaplayan Jake, onun peşinden mutfağa giderek kendisine çay hazırlamasını izlemeye koyuldu. Karamsar ve huzursuz bir hali vardı; içinde kabaran gücü dizginleyip bastırmaya çalışıyor gibiydi. Onun bu halini iyi bilen Lissa, içini çekerek, gelmekte olan çatışmaya hazırladı kendini. Birkaç haftadır aralarında var olan uzlaşmanın hep devam edeceğini beklemek biraz fazla olurdu.

Elindeki demlikle ona döndü. «Pekâlâ, Jake... sorun ne?»

«Sen!»

«Ben mi?» Lissa kafasındaki tehlike çanlarının sesini duymamaya çalıştı. «Ne yaptım Tanrı aşkına?»

«Hiçbir şey yapmadın. Ve bunun da pekâlâ farkındasın, Lissa. Seni üzen bir şey mi var?»

Lissa durakladı. «Şu anda yok.» Beş yıl sonra Emma'nın yaşamından çıktığında olacaklar konusunda düşüncelerini söylediğinde yaptıkları tartışmayı unutmamıştı.

«Emin değilim, Lissa. Son günlerde fark ediyorum, ama bütünüyle anlayamıyorum. Bir an dünyayı umursamazmış gibi görünüyorsun, sonra...» Başını salladı. «Nedir bu?»

«Sanırım, hayal görüyorsun sen.»

«Belki.» Dikkatle Lissa'ya baktı. «Aklıma gelmişken, bu sabah olanlar rahatsız etti mi seni?»

«Tabii etmedi!»

«Bunu duyduğuma sevindim,» dedi Jake ince bir alayla. «Çocukların seni sütyensiz görmelerine üzülüp üzülmediğini merak etmiştim.»

Lissa bu kadar açık bir konuşma beklemiyordu. Kıpkırmızı kesildi. «Saçmalama!» Hızla oturma odasına doğru yürüdü. «Bu dediğin bugün oldu. Sen aylardır karamsarlık içinde yaşadığımı söyler gibisin.»

«Öylesin. Dur da beni dinle!» Şaşılacak bir çabuklukla ona yetişip omuzlarından yakaladı. «Haftalardır şüpheleniyordum, bu sabah şüphelerim doğrulandı.»

«Ne... ne demek istiyorsun?» diye kekeledi Lissa. Elindeki çaydanlığa sımsıkı sarılmıştı.

«Çayı dökmeden şu Allahın cezası şeyi elinden bırak!» Lissa'nın yüzüne baktı. «Tanrı aşkına, ille söylememi mi istiyorsun? Bir erkekle yaşamanın teoridekinden tamamen farklı olduğunu, beklenmedik bir şeyin ortaya çıktığını anlamışsındır herhalde?»

Lissa'nın gözleri korku doluydu. «Bu işi konuşup hallettiğimizi sanıyorum,» dedi.

«İnsanın doğasını konuşup halledemezsin. Lissa, bunu söylemek zorundayım. Hiç beklemediğin bir mutsuzluğa ve hayal kırıklığına uğramanı istemiyorum çünkü.» Bembeyaz kesilmiş olan Lissa'ya baktı. «Bu evliliğe nasıl baktığının farkındayım,» diye inatla sürdürdü sözlerini. «Az çok bekliyordum bu gözle bakmanı. Ve arzularına saygı duydum. Ama zaman ve şartlar değişti.»

Lissa fısıldadı. «Ne söylemeye çalışıyorsun, Jake?»

«Beni istiyorsan eğer, bunu söylemekten korkma, demeye çalışıyorum.»

«Seni istemek..?» Lissa boğulur gibiydi.

«Bir süredir, fizik olarak benim farkımdasın sanıyorum.» Bakışında kararsızlık yoktu. «Ya da, sen bunu kabul etmesen bile, vücudun farkında. Hem niye olmasın? Tamamen doğal bir tepki bu. Utanılacak hiçbir şey yok bunda.»

«Utanılacak bir şey yaptığımı sanmıyorum.» Sesi çok uzaklardan geliyormuş gibiydi.

«Yaptığını söylemedim!» Jake'in sesi sertleşti. «Ama fiziksel ihtiyaçların, bir kez uyandıklarında, ne kadar zorlayıcı olduklarını bilip bilmediğini merak ediyorum. Ve inkâr edilmelerinin ne kadar zor olduğunu...»

Lissa onun bakışlarından kaçınarak sordu. «Kendi sorunlarınla karıştırıyor olmayasın?»

«Ben kendi sorunlarımla başa çıkabilirim. Ama senin bunu becerebileceğini hiç sanmıyorum.»

Onun sesindeki sertliği fark eden Lissa, «Nasıl oluyor da aşktan, çarşıdan alınabilecek bir mal gibi söz edebiliyorsun?» diye sordu.

«Aşkın bununla bir ilişkisi olduğunu sanmıyorum. Seks olmadan aşk olabilir. Aşk olmadan da seks. Ama uyandırdıkları arzular tatmin edilmezse, ikisi de insanın hayatını cehenneme çevirebilir.»

Lissa donup kalmıştı. «Öyle konuşuyorsun ki, duygusuz, amansız şeylermiş gibi geliyor insana.»

Jake omuzunu silkti. O alaycı, küçük tebessüm belirmişti dudaklarında gene. «Bunda duygusuz bir şey yok, sevgili Lissa; üstelik senin o belirgin çekiciliğini anlatmak için kullanılacak en son deyim bu. Sahiden, ne kadar çekici olduğunun farkında değil misin?»

Lissa'nın sesini çıkarmadan yere baktığını görünce güldü Jake. «Şimdiye kadar tanıdığım en alçakgönüllü kızsın. Seni çekici bulduğum konusunda şüpheye yer bırakmayacak şekilde mi davrandım bu sabah?»

«Hayır.» Lissa'nın yanakları yanmaya başlamıştı gene.

«Öyleyse?»

Lissa'nın cevap vermeden arkasını döndüğünü görünce bileğini yakaladı. «Benim de cinsel ihtiyaçlarım olup olmadığını hiç düşündün mü?»

«Hayır.» Lissa'nın bütün vücudu gerilmişti.

«Aklıma gelmedi. Bu kadar kişisel bir konuda fikir yürütemeyecek kadar az tanıyorum seni. Resmi, biçimsel bir anlaşma yaptık biz.»

«Evet, fazlasıyla biçimsel, bu tartışma gibi. Oh, Lissa, iki dakikacık kollarımın arasına gel... Benim sana ihtiyaç duyduğum gibi senin de bana ihtiyaç duyduğunu ispat edeyim sana.»

Lissa uzun uzun baktı kocasının yüzüne; dayanılmaz bir üzüntü kaplamıştı içini. «Olmaz, Jake.»

«O zaman ben sana gelirim.» Sesi belli belirsiz yumuşamış, dudaklarında yumuşak, çok hoşlanıyormuş gibi bir gülümseme belirmişti. «Vücut dili diye bir şey duymadın mı hiç, tatlım? Seni hayal kırıklığına uğrattığıma üzgünüm, ama bunu anlamamam için kör ve sağır olmam gerek.»

Lissa kendini haince baştan çıkaran duygulara karşı direnmeye çalıştı. Neşeli olmasına gayret ettiği bir sesle, «Olmayan bir şeyi anlıyorsun,» dedi.

«Sen de gelmiş geçmiş en kışkırtıcı ve cazip bakire gibi davranıyorsun.» Yumuşacık bir sesle bunları söyleyen Jake onu kollarının arasına aldı, itiraz etmek için açılan ağzına dudaklarını bastırdı.

Kalbi deli gibi atmaya başlayan Lissa uzun boylu, güçlü erkeğin kollarının arasında ne kadar küçük ve zayıf kaldığının farkındaydı. Jake'in öpüşü meydan okuma, zorla isteme ve bir yalvarış gibiydi; erkeksi gücü Lissa'yı teslim olmaya zorluyordu. Bluzu açılınca, Lissa'nın içine başka bir şey giymediği belli oldu. Jake bir inilti koparıp daha vahşi, daha derinden öpmeye

koyuldu Lissa'yı. Sırtını okşayan eli göğsünün üstüne kapanınca, Lissa ta içinden sarsıldı. Arzu ateşi yine yanmaya başlamıştı içinde. Kısa bir feryat koparıp kendini ondan uzaklaştırmadan önce, bir an, bütün varlığıyla şehvete terk etti kendini.

Sonra, «Olmaz, yapamam!» diye inledi. Ağlamak üzereydi. «Lütfen, buna izin verme! Lütfen, Jake... bırak beni.»

«Neden?» diye şiddetle kendine çekti onu genç adam. «Neden istemiyormuş gibi davranıyorsun?»

Lissa yalvarıyordu. «Hayır, anlamıyorsun. Dinle lütfen. Cinsel zevkin beni mutlu edeceğine inanmıyorum. Aslında, mutsuz edecek beni bu.»

«Yanılıyorsun, Lissa. Ne kadar yanıldığını sana öğretebilirim. Bana güveniyor musun?»

«Bunun güvenle bir ilgisi yok.» Lissa bir adım gerileyip kapının yanına geldi. «Yapamam, Jake. Bunun sana duyduğum saygı ve... sevgiyle bir ilgisi yok. Daha derin bir şey bu. Sevilmek ve sevmek istiyorum. Sevdiğim erkeğin bana aşkı öğretmesini istiyorum.» Sesi bir fısıltı halini almıştı. «Beni, benim kendisini sevdiğim kadar çok seven bir erkek istiyorum.»

Dayanılmaz bir sessizlik oldu. Tanrım, neden anlamıyordu Jake? Neden sevmiyordu Lissa'yı?

«Anlıyorum.» Jake'in yüzü soğuk, solgun bir maske gibiydi. Kapıya yürüdü. Kendisine yol vermek çin kenara çekilen kızın yanından geçip dışarı çıktı. Lissa onun ağır adımlarla merdivenleri çıkmasını izledi. Sonra odasına girip kapıyı kapadığını duydu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Lissa tatilin biteceği günü dört gözle bekliyordu. Jake tamamen içine kapanmış ve daha önce hallettiğini söylediği bazı işleri tamamlamak için dört günlüğüne Plymouth'a gitmişti. Lissa buna üzülmedi; aralarındaki durum dayanılmaz bir hal almıştı ve Jake'in soğuk, resmi tavrı, bunun tamamen Lissa'nın kabahati olduğunu gösterir gibiydi. Londra'ya döndüklerinde, hiç olmazsa kendisini oyalayacak, aklını bu ıstırap duygusundan uzaklaştıracak bir şeylerle meşgul olabilirdi Lissa.

Kente döndüklerinden üç gün sonra Emma'nın okulu başladı. Lissa'nın mutsuzluğuna aldırmazmışçasına, günler, haftalar gelip geçti. Yeni yıl yaklaşıyordu. Emma bir gün okuldan döndüğünde, Noel'de oynayacakları piyesin provalarına başladıklarını haber verdi.

«Ben Meryem rolündeyim. Gelecek hafta anneler toplanıp piyesteki elbiseler hakkında konuşacaklar. Gelecek çarşamba, saat ikide. Unutmazsın, değil mi?»

Lissa söz verince, «Piyesten önce, kısa bir şarkı bölümü var. Uzun, beyaz elbiseler giyip ilahi okuyacağız,» diye anlatmayı sürdürdü.

Jake'in alaycı sesi Emma'yı susturdu. «Bir melekler korosu ha? Faust'un hayaletleri.»

«Faust nedir?» diye sordu küçük kız.

«Faust, bir adamdır,» diye hafif bir alayla bilgi verdi babası. «Ebedi gençlik için ruhunu sattı.»

Emma yüzünü buruşturdu. «Ama nasıl? İnsanın ruhu içindedir. Öldüğü zaman cennete gider.»

Jake yan yan Lissa'ya bakarak, «İyi davranırsa tabii,» dedi.

Emma konuyu değiştirdi. «Büyükannem piyeste oynadığıma ne kadar sevinecek. Beni görmeye gelir mi dersin? Neil amca da tabii...»

«Bir fikrim yok.» Jake iskemlesini itip peçetesini masaya bıraktı. «Din dersi bittiyse, biraz çalışmak istiyorum.»

O dışarı çıkınca, Emma sordu. «Babam neden her gece çalışma odasına kapanıyor? Eskiden böyle yapmazdı.»

«Çok işi var da ondan.»

Masayı toplayıp bulaşıkları yıkarken Lissa düşünmeye koyuldu. Tatilden döndüklerinden beri Camilla ve Neil her hafta geliyorlardı. Mrs. de Rys da, o kadar sık gelmemesine rağmen, her hafta sonu ya telefon ediyor ya da mektup yazıyordu. De Rys'lar fazlasıyla sahiplenici bir aileydi ve nedense bu, Lissa'yı rahatsız ediyordu. Bu konuyu Jake'e açmak istemiyordu; özellikle kendisi hakkında düşündüklerini bildiği şu sırada.

Gene de her şey çok masum görünüyordu. Camilla'yla Neil saat dörde doğru geliyorlar ve Lissa, Emma'yı karşılamak için onlardan izin istediğinde, Neil otomobille gidip kızı almakta ısrar ediyordu. Neil'e karşı koymak güçtü. Neşeli, nazik, uyumlu ve kibardı.

O günlerde Lissa, her şeyin belli bir düzene

göre ayarlandığını fark etti. Ziyaret saatlerini Emma'nın okuldan çıkma zamanına göre ayarlıyor. Jake işten dönmeden de gidiyorlardı. Bu işin gizli bir tarafı yoktu tabii, babası kapıdan girer girmez Emma o günkü olayların tam bir raporunu veriyordu çünkü. Jake açıkça bir şey söylememesine rağmen, Lissa onun bu ziyaretlerden hiç hoşlanmadığını, aradaki ilişkiyi tamamen koparmayı tercih ettiğini hissediyordu.

Ama nasıl karşı çıkabilirdi Jake bu ilişkiye? Aradaki kan bağı bir yana, Emma'ya çok bağlıydılar. Bununla beraber, oldukça belirgin bir şekilde Jake'ten çekinmelerinin dışında, açığa vurulmayan bazı şeylerin de varlığını hissediyordu Lissa. Kendi kendine, boş yere kuşkulandığını, nedenini açıklayamadığı bu suçluluk duygusunun aptalca bir şey olduğunu söylüyordu.

Kriz, Lissa'nın hiç beklemediği bir sırada patlak verdi.

Kasım ayında, Rys'lar Emma'nın tüm Noel dönemini kendileriyle birlikte geçirmesini istediler. Emma'nın yıl başından sonra eve dönebileceğini söylüyorlardı. Jake bu öneriyi reddetti. Fikrinden dönmeyeceği belliydi. Mrs. de Rys sekiz yıldır her Noel'de Emma'yla birlikte olmaya alıştıklarını söyleyerek izin vermesi için Jake'e yalvardı. Kararını değiştirmeyen genç adam, kibarca, Lissa'nın ailesini de ziyaret etmeleri gerektiğini kadına hatırlattı.

Lissa çok korkmuştu. Jake ve Emma'yla başbaşa geçirilecek bir Noel fikri ödünü patlatıyordu. Emma'nın hatırı için nasıl bir sevgi gösterisi yapmak zorunda kalacaklarını, o acı ve anlamsız oyunun nasıl olacağını düşünmemeye ça-

lıştı.

Soğuk bir savaş başlamıştı de Rys'larla aralarında şimdi. Öğleden sonra ziyaretleri ve telefonla aramalar kesilmişti. Lissa kalbini değil, ama kafasını oyalayacak bir sürü sorunla başa çıkmak zorundaydı. Emma'ya, koroda giyeceği beyaz elbiseyle, oyunda Meryem Ana rolünde giyeceği mavili-beyazlı iki elbise dikmesi gerekiyordu. Jake, Noel'i başbaşa geçireceklerini söylemişti, onun hazırlıklarına da başlamak gerekirdi. Pastayı, tatlıyı, çörekleri, süslemeleri... her şeyi kendisi yapmak niyetindeydi. Aşkını bunlara dökerek biraz olsun tatmin olmak istiyordu Lissa.

Kasım ayının son haftasında Emma'nın dişçide randevusu vardı. Lissa o gün çocukla birlikte Noel alışverişi yapabileceklerini düşündü.

Kocaman iki dolgunun Emma'nın iştahını kesmediği belliydi. Acıktığını, çok güzel hamburger yapan bir yer bildiğini söyleyerek Lissa'yı sürükledi. Çok sonra, Lissa olanların önceden ayarlanmış olabileceğini düşündü. Ama nasıl olabilirdi bu? Neil Hargill lokantaya girdiğinde Emma'nın attığı şaşkınlık dolu sevinç çığlığı öyle gerçekti ki. Neil her zamanki gibi nazik ve sevimliydi. Adamın neşeli hali, Lissa'yı da gevşetmiş, uzun zamandır hissetmediği bir rahatlık duymasına neden olmuştu. Neşeyle konuşurlarken, Emma çocukça bir saflıkla Noel'den söz etmeye başlayınca, Lissa o garip huzursuzluğu ve vicdan azabını gene duydu. İnsanların birbirlerini sevip bağışlamaları gereken böyle bir bayram gününde çocuğu annesinin ailesinden uzaklaştırmakta inat eden Jake'in yanlış davrandığını düşünme-

ye başlamıştı.

Emma doyduğunu, dişçinin yaptığı dolguların da çok sağlam olduğunu bildirince, alışverişe çıktılar. Neil de onlarla birlikte gelmişti. Zaman çabucak geçti. Hava kararmaya başlayınca, Neil birlikte çay içmelerini önerdi. Evin önünde taksiden inip Neil'le vedalaştıklarında, saat yediyi geçiyordu. Kolları paketlerle dolu Lissa sokak kapısını açtığı sırada holün ışığı yandı. Jake'in yüzündeki ifadeyi görünce, o öğleden sonra duyduğu mutluluğun uçup gittiğini hissetti.

Jake, zehir gibi bir sesle, «Sonunda dönebildiniz,» dedi.

«Babacığım, iki dişimi doldurttum. Neil amca bana bir kolye ve oynanması çok zor bir oyun aldı.»

Jake, Emma'nın kollarını boynundan çekerek, «Yatma zamanın geldi,» dedi.

Çocuk, «Daha erken,» diye itiraz etti.

«Sen hazırlanana kadar geç olur.»

Babasının sesindeki itiraz istemeyen tonu fark eden Emma, elindeki torbayı sürükleyerek merdivenleri çıkmaya başladı. Kalbi o bildik rahatsız edici duyguyla sıkışmaya başlayan Lissa da onu izledi. Jake'in yanından geçerken, için için kaynayan buz gibi öfkesini hissetti, ama kocasının, çocuğun yanında bir şey söylemeyeceğini biliyordu.

Yıkanıp geceliğini ve sabahlığını giyen Emma bir süre aşağıda oyalandıktan sonra yatmaya hazırlandı. Jake'in çalışma odasının kapısı aralıktı. Çocuk, «Babamı rahatsız etmesem iyi olur sanırım,» dedi. «Gene canı sıkılıyor.»

Zavallı Emma bile fark etmişti demek. Lissa

onu yatırıp, babasının iyi geceler demek için birazdan geleceğini söyledi ve ağır ağır merdivenleri indi. Biraz sonra kopacak fırtınayı karşılayamayacak kadar yorgun hissediyordu kendini. Ama göğüslemesi gerekti ve sırf Neil Hargill'den hoşlanmıyor diye, Jake'in kendisini suçlamasına uysalca boyun eğmek niyetinde değildi.

Kapıyı usulca tıklatıp içeri girdi. «Emma, iyi geceler dilemeni bekliyor.»

«Bir dakika sonra çıkıyorum. Bugünkü randevu hakkında neden bana bir şey söylemedin?»

«Hangi randevu?»

«Hangi randevu olduğunu çok iyi biliyorsun.» Uzun boyuyla ayağa dikildi. Tehdit edici bir öfke içindeydi. «Neil Hargill hakkındaki düşüncemi söylemek zorunda mıyım? Yoksa tüm anlayış kabiliyetini yitirdin mi?»

Haksız yere azarlandığı için acı duyan Lissa, «Tesadüfen karşılaştık,» dedi.

«Sana inanmıyorum.»

«Yalancı olduğumu mu söylüyorsun? Emma'nın kapıdan girer girmez sana her şeyi anlatacağını bile bile neden gizli randevular vereyim? Emma'yı dişçiye, oradan da bir şeyler yemeye götürdüm. Neil Hargill'le lokantada karşılaştık.»

«Son kez karşılaştınız,» diye patladı Jake. «Emma bir daha görmeyecek onu. Sen de...»

Lissa yutkundu. «Bunu neden istediğini bilmediğim gibi, bu kararını tartışacak durumda da değilim. Ama imkânsız değil mi bu? Yani akrabalık ilişkileri...»

«İlişkileri akrabalık bağlarını aşıyor. Emma'nın etkilenmesini istemiyorum. Senden, doğru mu yanlış mı diye karar vermeni değil, kızımı

Neil Hargill'den uzak tutmanı istiyorum.»

Lissa çaresiz bir tavırla sordu. «Ama nasıl?»

«Sorun çıkacağını mı sanıyorsun?» Sesi alçaldı. «Belki sen de bu beyi dayanılmaz buluyorsun. İşin doğrusu bu mu?»

«Haksız, temelsiz ve aşağılayıcı bir suçlama bu!»

«Sahi mi?» Genç adamın dudakları hor gören bir ifadeyle kıvrıldı. «O zaman Neil Hargill'in niyetinden sakınmakta zorluk çekmeyeceksin. Dinle...» Lissa'nın karşısına dikilmişti. «Anlaşmamıza son virgülüne kadar sıkı sıkı uyacağını fazlasıyla açık bir şekilde belli ettin. Onun için, benim sevgili karıcığım, eğer unuttuysan, izin ver de sorumluluklarını hatırlatayım. Bunlardan en önemlisi, Emma'ya bakman. Bunun karşılığını da fazlasıyla veriyorum sana. Ve onun yetiştirilmesiyle ilgili isteklerime saygı göstermeni, uymanı bekliyorum. Yeterince açık mı?»

«Tamamen,» dedi Lissa kırgın bir sesle. «Ama bir nokta var.» Bir an durdu. «Sonunda olacak şeylerden sorumlu tutulamam. Yani Mrs. de Rys ve ailesi...»

Jake garip, neredeyse zalim bir ifadeyle kıstı gözlerini. «Onları bana bırak.»

«Şey... bir şey daha var. Bunu Emma'ya sen söylesen daha iyi olur sanırım.»

«Neden? Sana duyduğu sevginin azalmasından mı korkuyorsun?»

Lissa'nın dudakları acıyla titredi. «Şimdi sen söyleyene kadar bunu hiç düşünmemiştim. Ama doğru olduğunu itiraf etmem gerek.»

Kocası, «Bunun sana bir yararı olmaz,» dedi

zalimce.

«Biliyorum. Emma için tam bir otorite sembolü olduğunu da biliyorum. Senin sözünü dinler. O yüzden bunu ona sen söylemelisin.»

«Kendi iyiliği için bile olsa, Emma'nın üzüleceğini mi düşünüyorsun?»

«Onu incitmeden söylemenin bir yolu olmalı mutlaka. Ama...» Lissa başını kaldırdı. «Bu senin aklına gelmedi tabii.»

«Öyle mi sanıyorsun?» Jake öfkeyle ona doğru yürüdü. «Emma'yı bilerek incitmek istediğime mi inanıyorsun?»

«Tersine, inanmamı güçleştiriyorsun.» Lissa titriyordu. «Kalpsiz bir anlaşmayla beni onun hayatına soktun; beş yıl sonra her şeyin biteceğini bile bile bana güvenmesini göze aldın. Ah, keşke hiç girmeseydim bu işe. Babamı kurtarmak için bile olsa!... Ama sen! Gizli, kötü amaçların için gerekli olduğu süre bunun vereceği acıya aldırmazsın bile!»

Lissa donmuş gibi kımıldamadan duran Jake'in bembeyaz kesilen yüzüne, duyduklarına inanamıyormuş gibi bakan gözlerine baktı, sonra hıçkırarak odasına koştu.

Lissa odasında oturuyor, gözyaşlarıyla mücadele ediyordu. Jake için ağlamaya değmediğine inandırmaya çalıştı kendini. Ama hiçbir yararı olmadı bunun. Neil Hargill'den hoşlandığı yolundaki korkunç fikrine, zalimce suçlamalarına ve Emma'nın mutluluğunu yıkacak bir tutumda ısrar etmesine rağmen, Lissa kalbini onun etkisinden kurtaramayacağını biliyordu. Tıpkı kafasını kurcalayan sorunlardan kurtulamadığını

bildiği gibi. Neden Neil Hargill'den bu kadar nefret ediyordu Jake? Neden de Rys'ların etkisinden tamamen uzaklaştırmak istiyordu Emma'yı?

Ertesi gün Emma dikkati çekecek kadar sessiz ve garip bir şekilde diken üstünde gibiydi Babasının Neil'le görüşmemesi konusunda kendisine bir emir verip vermediğinden hiç söz etmedi.

O akşam Lissa kızın beyaz elbisesini dikip bitirdi. Son bir kez daha giydirip bir kusuru olup olmadığına baktı. Jake odaya girip, «Aman, ne güzel olmuş benim melek kızım!» dediğinde, elbiseyi çıkarmak üzereydi Lissa. Genç adam Emma'nın çevresinde döndü ve yapmacık bir ciddiyetle, «Bir şarkı söylemeye ne dersin?» diye sordu. «Biliyor musun Lissa, Emma'yı şarkı söylerken dinlemedim henüz.»

Emma yere bakıyordu. Sonra birden yüzünü buruşturup ağlamaya başladı. «Şarkı söylemek istemiyorum. Okulda da söylemek istemiyorum. Nefret ediyorum.» Uzun etekleri ayaklarına dolanarak koşup odadan fırladı. Bir an şaşkınlıkla duraklayan Lissa peşinden koşup, merdivenin başında durdurdu onu. Emma kendini Lissa'nın kollarına bıraktı.

«Ne oldu, canım? Ağlama! Çok güzelsin bu elbiseyle.»

Emma hıçkırıyordu. «Babam, Neil amcanın Noel'den sonra beni görmek istemeyeceğini söyledi. Onun gideceğini söylüyor. Ama Neil amcam öyle demedi...»

Lissa titreyen çocuğu kollarının arasında salladı. «Galiba babanın söylemek istediğini yanlış

anladın, yavrum.»

«Yanlış anlamadım. Dedi ki...»

«Baban, Neil amcanın Noel'den birkaç hafta sonra Camilla teyzenle evlenip birlikte yaşamak üzere uzağa gideceğini söylemeye çalışıyordu. Belki bir bebekleri de olur. Kendi çocukları olduğu için onu severler tabii. Baban bunu anlamanı ve böyle bir şey olduğunda, seni unuttuklarını düşünmemeni istiyor sadece.»

«Öyle mi dersin?» Emma'nın dudağı titriyordu.

«Evet, oldukça doğru çünkü.» Jake Emma'yı kucaklayıp havaya kaldırdı. «Ama Lissa kadar iyi anlatamadım sana bunu.»

Lissa bir an kasıldı, ama Jake'in sesinin çok ciddi olduğunu fark etti sonra, çömeldiği yerden başını kaldırıp bir koluyla sımsıkı Emma'ya sarılan genç adama baktı. Onun, «Seni çok seviyorum, benim değerli, biricik kızım,» diye fısıldadığını duydu. Jake bir elini de ona uzattı.

Rüyadaymış gibi, kendisine uzanan bu eli tutup ayağa kalktı Lissa. Üçü birlikte oturma odasına gittiler. Emma'yı hâlâ kucağında tutan Jake, Lissa'ya baktı. «Dün gece için özür dilerim. Sen haklıydın.»

Lissa, Emma'nınkinin yanında duran bu yakışıklı yüze baktı. Baba ile kızın başlarını bir yana eğişleri ne kadar benziyordu birbirine. Jake'in gözleri, barış önerisini geri çevirmemesi için yalvarıyor gibiydi. Lissa'nın bir şey söylemesine kalmadan, Emma içini çekerek sordu. «Tekrar birbirinizle konuşmaya başlayacak mısınız artık?»

«Evet. Ben de özür dilerim.» Duygularını saklamak için çabucak ekledi Lissa. «Gel de, iyice

buruşmadan şu elbiseyi çıkaralım.»

«Ben de Mrs. Bell'e telefon edip, bu gece Emma'ya bakıp bakamayacağını sorayım.» Jake kucağından yere sıyrılan kızına baktı. «Bu gece Lissa'yı dışarıya yemeğe götüreceğim.»

Lissa yeni aldığı beyaz jorjet elbisesini giyip saçlarını tepesinde toplamıştı. Kolunun üzerinde Jake'in elini hissederken bunun bir rüya olup olmadığını sordu kendi kendine.

Enfes bir geceydi. Lokantanın kuytu bir köşesine oturmuşlardı. Lissa, garson menüyü getirdikten sonra kendisine bakan Jake'e, «Bu gece soru sormak yok,» diye fısıldadı.

Eve döndüklerinde saat biri geçiyordu. Lissa yatmayıp, Mrs. Bell'i evine götüren Jake'in dönmesini bekledi. Gece sona ermeden ona söylemek istediği bir şey vardı.

Kocası sokak kapısını kilitleyip hole girdiğinde, «Jake...» dedi çekinerek. «Bu gece için sana teşekkür etmek istemiştim. Geçen gün söylediğim o iğrenç sözler için de özür diliyorum.»

Jake ona yaklaştı. Rahatsız edecek kadar yakışıklıydı. «Bir kadeh bir şey içmek ister misin?»

«Yeteri kadar içtim ben.» O tehlikeli büyüye yakalandığını fark ediyor, ama kurtulmayı hiç arzulamıyordu.

«Ben de. Ama biraz çakırkeyif olmak fena olmaz herhalde,» dedi Jake.

«Şey... bilmem. Hiç denemedim böyle bir şeyi.»

«Evet, tahmin edebiliyorum.» Anlaşılmaz bir şey belirdi gri gözlerinde. «Eh, geceyi geleneksel biçimde sona erdirmek...» Sustu. Kımıldama-

dan duran Lissa'yı kendine çekti. Dudaklarını karısınınkilere değdirmeden önce bir an bekledi. Lissa, aylardır çektiği bütün acıların bu dudakların temasıyla dindiğini hissetti. İnanılmaz derecede tatlı bir öpücüktü bu. Genç adam birden geri çekildi.

«Bunu yapmamam gerekirdi. Unuttum. Doğru değil bu yaptığım, değil mi?» Esrarlı bir ifade vardı yüzünde. Tüy gibi hafif bir temasla parmağını Lissa'nın yanağında gezdirdi. «Bu beyaz elbisenin içinde, gözlerinde Emma'nın safiyetiyle dururken ne kadar tatlı ve davetkâr olduğunun farkında değilsin sanırım.»

Birden gözleri yaşla dolan Lissa bileğini tutup Jake'in elini yüzünden uzaklaştırdı. «Yapma! Lütfen!»

«Neden?» Eli, Lissa'nın kendi bileğini tutan elini kavradı. «Hayatımız neden hep bu akşamki gibi olmasın?» Karısının elini yanağına bastırdı.

«Hayır,» diye elini çekti Lissa. Şarabın etkisiyle onun böyle davrandığını düşünüyordu. «Lütfen yapma! Bana karşı bu kadar iyi olmana dayanamıyorum.»

Jake şaşırmıştı. «İyi ama, ne yapmamı istiyorsun? Sana sövmemi mi? Seni dövmemi mi?» Eğleniyormuş gibi güldü. «Çok eğlenceli olabilir bu, sahi.»

Jake'in kendisiyle alay etmesine dayanamayan Lissa dönüp yürüdü. Merdivenlerin ortasında kocasının sesiyle durdu. Dönüp baktığında, yüzündeki neşeli ifadenin kaybolduğunu gördü. «Demek doğruymuş,» dedi Jake. «Birbirimizi tanıyalı neredeyse bir yıl oluyor, ama sen ilişkimizi soğuk, kişisel olmayan bir biçimde sürdürme-

ye kararlısın demek.» Bıkmış gibi arkasını döndü. «Pekâlâ. istediğin buysa...»

Lissa. dönüp durduğu yatağın içinde saate baktı. Üç olmuştu. Bir türlü uyuyamıyor, her şeyi yanlış yaptığını düşünüp kendisine kızıyordu. Ne demeye onun dönmesini beklemişti sanki? Emma kadar saf olduğunu söylemişti. Doğruydu herhalde. Ama varlığının Jake için cinsel bir dürtü olduğu anlar bulunabileceğini anlamayacak kadar saf değildi. Kaçınılmaz bir şeydi bu.

Sonunda kalkıp aşağı, mutfağa indi. Bir bardak süt içerse uyuyabileceğini düşünüyordu. Sütün ısınmasını beklerken, Cornwall'da, Jake'in ilişkileri hakkında söylediklerini düşündü. 'Eğer ihtiyacın varsa, gel bana,' demişti. Ona ne kadar ihtiyacı olduğunu bir bilseydi!.. Yalnız onun dokunuşlarına duyduğu fiziksel özlem değildi istediği. Jake'in aşkını vermek üzere seçtiği kadın olmanın vereceği sevince ve tatmine ihtiyacı vardı.

Sütü içip odasına çıktı. Yatağa girmeye hazırlanırken, birden şaşkınlıkla hafif bir feryat kopardı. Jake pencerenin yanında, karanlığın içinde duruyordu. Lissa'ya dönüp, «Özür dilerim, seni korkutmak istememiştim,» dedi. «İyi misin, Lissa?»

«Evet. Uyuyamadım. Seni uyandırdıysam, özür dilerim.»

«Ben de uyuyamadım. Kapının açıldığını duydum.» Ellerini sabahlığının ceplerine sokmuştu. «Hasta olmandan korktum. Aşağı inip korkutmak istemediğim için burada bekledim. Ama bir şey fark etmedi.»

«Önemi yok. Sana da süt ısıtmamı ister misin?»

«Hayır. Lissa... ağlıyor musun sen?» Usulca omuzlarından tutup onu kendine doğru çevirdi. «İkimizin de neden uyuyamadığımızı biliyorsun, değil mi?»

Lissa sesini çıkarmadı. Karşı koyamıyordu artık. Kendini, sımsıkı kucaklayıp kendi vücuduna bastıran Jake'in kollarına bıraktı. Genç adam bir süre onu kollarının arasında tutup, direncinin son kırıntılarını da ortadan kaldırana kadar ensesini okşadı. Sonra başını eğip, hiç acele etmeden, tatlı tatlı öpmeye koyuldu. Ağzı gözlerinde, yanaklarında geziniyordu. Elleri tüm vücudunu okşarken, boynunu öpmeye başladığında Lissa daha fazla direnemeyeceğini anladı. Uzun süredir inkâr etmeye çalıştığı özlem, Jake'in içinde yaktığı ateşe terk etti kendini. Kocasının elleri geceliğinin altına kayıp göğsünü kavrayınca, bütün vücudu sarsıldı. Jake derin bir nefes alıp usulca inledi; Lissa'nın adını mırıldanıyor, şiddetle, neredeyse umutsuz bir tavırla kendine bastırıyordu onu.

«Oh Tanrım! Nasıl istiyorum seni...» Dudakları tekrar ararcasına Lissa'nınkilerin üstüne kapandı; onun tatlılığına susamış gibi öpüyordu. Lissa kalbinin atışlarının beyninde yankılandığını duydu... ve vücutlarının haykıran arzularından başka her şey silindi.

«*Sana sahip olmama izin ver, Lissa...*»

Jake'in fısıldayarak yalvarışı bir duaya benziyordu. Lissa onun aşkını hissetme ve kendininkini de esirgemeden verme ihtiyacından başka her şeyi unuttu. Bu yalvarışa, Jake'in arzusuna

boyun eğen vücuduyla cevap verdi.

Sevişme konusunda hiç tecrübesi yoktu Lissa'nın, ama kocasının onu korkutmamak için kendini tuttuğunu hissetti. Uzun süre geciken birleşme anı gelince tam bir güvenle teslim etti kendini. Ve bir feryat kopardı. Canı yanıyordu. O tatlı kendinden geçme hali yok olmuştu; yalnızca acı bir hayal kırıklığı duyuyordu. Gözlerini sımsıkı yumup inledi, sonra her şey bitti.

Jake'in hızlı soluklarından başka bir şey duyulmuyordu şimdi. Oda soğumuştu. Sonra kocası ona doğru eğilip yüzüne dokundu. «Lissa...»

Çıplak vücudunu örtmeye çalışan Lissa'nın gözünden süzülen bir damla yaş genç adamın eline düştü. Sertçe bir şeyler mırıldanan Jake, Lissa'nın başını kendi omuzuna çekti. «Ağlama, güzelim,» dedi. «İlk kez olduğunu biliyorum.» Uzanıp üstünü örttü. Lissa sakinleşene kadar yumuşak, tatlı bir sesle mırıldanarak okşadı onu. Sonra usulca sordu. «Hayal kırıklığına mı uğradın?»

Lissa onun göğsünde dinlenen başını 'evet' dercesine sallayınca, kocasının kendisine sarılı kolunun kasıldığını hissetti. «İkinci sefer böyle olmayacak. Doğru düzgün, hakkını vererek sevişmeye başlayabilirim şimdi seninle,» diye fısıldadı Jake.

«Başlamak mı?» Hayal kırıklığından doğan acı, kuşku dolu bir soruydu bu. «Hayır.» Ondan uzaklaşmaya çalışınca, Jake'in kolu durdurdu Lissa'yı.

«Güven bana, Lissa, kendi iyiliğin için, lütfen.»

Lissa doyurulmamış özlemin ve başarısızlığın kapkara yaptığı gözlerle baktı kocasına.

Acı bir tavırla, «Hâlâ tatmin olmadın mı?» dedi.

«Hayır. Sen de olmadın.»

Buz gibi, duygusuz ve hasta hissediyordu kendini Lissa. Vücudu aşkın son eylemine hazır olduğunu kendi kendine ortaya koymuştu; bunda Jake'in bir suçu olmadığını bilmesine rağmen, ona vurmak, onu da kendisi kadar incitmek istiyordu.

«Seni böyle bırakamam,» diye ısrar etti kocası. «Bana güvenmeyecek misin?»

«Bunu biraz önce ispat ettim sanırım,» dedi zayıf bir sesle.

«Neden istemiyorsun öyleyse?»

«Nedenini bilmiyorsan, asla öğrenemeyeceksin demektir.» Kımıldamadan, taş gibi yatıp Jake'e bakmamaya çalıştı.

Tehlikeyi fark ettiğinde neredeyse iş işten geçmiş olacaktı. Kendisiyle tekrar sevişmesine, gene kendisinden geçmesine izin verirse, aşkını nasıl saklayabilecekti? Okşayışlarıyla, sevgisini gösteren sözlerle Jake'e olan aşkını iyiden iyiye açığa vurabilirdi. O okşayışlar, gerçek âşıklar arasında olabilirdi yalnız. Ve Jake bu gece bir kez bile kendisini sevdiğini söylememişti.

O kadar çabuk hareket etti ki, Jake ne olduğunu anlayamamıştı. Sabahlığına sarınıp kapıya doğru giden Lissa'ya bakakaldı. Lissa kapıyı açıp eşikte durdu. «Daha fazla eğlendiremediğim için üzgünüm. Giderken ışığı açık bırak,» dedi acı bir sesle.

Biraz sonra banyodan döndüğünde, Jake gitmişti.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Lissa'nın içine kapanık hali üç gün sürdü. Bir daha Jake'le konuşamayacağını sanıyordu.

Sonra mantığı, onunla yaşamak zorunda olduğunu, kimsenin sürekli olarak duygusal bir keder içinde yaşamını sürdüremeyeceğini söyledi ona. Ayrıca, Emma'nın hatırı için barışmak ve hayatlarından memnunmuş gibi yaşamak zorundaydılar.

Noel de bunu kolaylaştırıyordu. Aralık ayının ikinci haftasında tebrik kartları gelmeye başladı. Lissa da hem kendi tanıdıklarına, hem de Jake'in şaşılacak kadar kabarık bir liste oluşturan tanıdıklarına kart yazdı.

Jake, Lissa'ya, ailesini yeni yılı birlikte kutlamak için çağırmasını söylediğinde, «Çok sevinirim. Ama gerçekten istiyor musun?» diye sordu karısı.

«Neden istemeyeyim? Burası benim olduğu kadar senin de evin.» diye kuru bir sesle cevap verdi Jake. Sonra, Noel'den önceki hafta sonunda Emma'yla birlikte babasının evine gidebileceğini, son günlerde biraz sinirli görünen Emma'nın da böyle bir değişikliğe ihtiyacı olduğunu söyledi.

Sonunda Jake'in cuma günü öğleden sonra onları Lingwood'a götürüp pazar sabahı alması kararlaştırıldı. Böylece genç adam da Londra'ya

gelen bir iş arkadaşıyla gereken görüşmeleri yapma zamanı bulup onu rahatça ağırlayabilecekti. Cuma sabahı Lissa küçük valizi hazırlarken telefon çaldı. Mrs. de Rys, Emma'nın yolladığı karta teşekkür etmek için arıyordu.

Emma'nın piyesi ve Lissa'nın ailesini ziyaret etmeleri gerektiği için bir arada olamamalarını anladığını söyleyen yaşlı kadın, «Piyesi seyretmek isterim,» dedi. Lissa, Mrs. de Rys hesabına üzülmeye başladığını hissederek,

«Sizin için üç bilet ayırdım zaten,» diye cevap verdi.

«Sağol, yavrum.» Bir an sustu. Sonra iğneli bir sesle, «Dağ sana gelmezse, sen dağa git...» dedi. «O gün saat dörde doğru gelsem olur mu? Eğer yapacak işin varsa söyle lütfen.»

«Hayır, lütfen buyrun. Birlikte çay içip sonra da piyesi seyretmeye gideriz.» Lissa bir an sustu. «Emma sevinecek buna. Hediyenizi de verir. Sizi ziyarete geldiğimizde getirmeyi düşünüyordu.»

«Jake benimle kalmanız için sizi yollamayı mı düşünüyor?» Lissa'nın biraz duraksayarak, «Sanırım,» dediğini duyunca, «Hâlâ ondan pek emin değilsin, değil mi, canım?» diye sordu.

Kaşlarını çattı Lissa. «Ne demek istediğinizi anlamadım?» Neyin peşindeydi bu kadın?

Zoraki bir tatlılıkla cevapladı Mrs. de Rys. «Beni bağışla, canım. Ama evliliğiniz tam bir emrivaki oldu. Başlangıçta biraz kırıldık, ama geçti şimdi. Jake'in senin gibi tatlı bir kız bulduğuna çok sevindik. Sevgili Claudine'im öldükten sonra hep bekâr kalmasını beklemiyorduk tabii. Neyse, bizi kendi ailen gibi görürsen se-

vinirim. Ve lütfen Emma'yı bizden uzaklaştırma.»

«Tabii uzaklaştırmam.» Lissa nedense bu konuşmadan rahatsız olmuştu. Belli belirsiz bir şey kendisini rahatsız ediyor, ama bunun ne olduğunu anlayamıyordu. Mrs. de Rys telefonu kapayınca bayağı rahatladı.

Yola çıkmadan bitirmesi gereken işlere dalınca, Mrs. de Rys'ı da unuttu. Kendisi yokken aç kalmaması için Jake'e yemek hazırlamak zorundaydı. Jake bunun için üzülmemesini, üç yıl pekâlâ açlıktan ölmeden kendi başına idare edebildiğini söylemişti, ama Lissa kararından dönmemişti.

Jake, Emma ve kocaman bir Noel ağacıyla döndü eve. Çamı zorla kapıdan sokup oturma odasına yerleştirdikten sonra, «İki buçuk metrelik bir ağaç ensene binmişken arabada gelmek nasıl oluyor?» diye sordu Emma'ya.

Emma kıkırdadı. «Çam ağaçlarının bacakları yoktur ki, baba.»

Jake şakacıktan kızdı. «Bir kez daha böyle çokbilmiş cevap verirsen, dilini koparırım.»

Emma neşeyle gülerek, «Ben dönmeden ağacı süsleme sakın,» diye babasının tehdidine hiç aldırmıyormuş gibi konuştu.

«İyice süslenmiş bir popoya ne dersin?»

Tehdit altındaki poposunu babasının erişemiyeceği bir uzaklıkta bulundurmaya özen gösteren Emma kahkahayla güldü.

Öğle yemeği için sofraya oturduklarında, Lissa sabahtan beri aklını kurcalayan şeyin ne olduğunu hatırlamak için kaşlarını çattı. Kafasını zorlamasına rağmen, olması gereken bir şe-

yin yapılmadığı duygusunu veren düşüncenin ne olduğunu bulamıyordu.

Jake, «Canını sıkan bir şey mi var?» diye sordu.

«Yo, hayır,» dedi Lissa. Mrs. de Rys'ın telefonla aradığını söyledi.

'Öyle mi?' dercesine başını sallayan Jake'e, Emma'nın yanında yaşlı kadının sözlerini tekrarlayamadı Lissa.

İki saat süren yolculuk boyunca o garip huzursuzluk hissi Lissa'nın yakasını bırakmadı. Eve yaklaştıklarında başını kocasına çevirdi. «Jake, keşke sen de kalsaydın. Yarın, işini bitirdikten sonra gelip, hafta sonunun geri kalan kısmını bizimle geçiremez misin?»

«Aman, Lissa!» Jake'in sesi sabırsızlık doluydu. «Kalmasam daha iyi olur. Ne demek istediğimi anlıyorsun herhalde. Ayrı odalarda yatmak istememizi nasıl açıklarız annenle babana?»

Lissa üzgün ve gururu kırılmış bir şekilde içini çekti. Nasıl da unutabilmişti? Eve varana kadar bir daha ağzını açmadı.

Ailesiyle yeniden bir arada olmanın verdiği mutluluk içinde tüm kuşkularını unutan Lissa kocasını uğurlarken gülümsemeyi bile başardı.

Arabanın arkasından bakan Philippa içini çekti. «Ah, harika bir adam. Neden onun gibi birini bulamıyorum ben? Ha, bil bakalım ne oldu, Lissa! Martin geri döndü. Karısı İtalyan bir kameramanla Amerika'ya kaçmış. Herkes, seni aldattığı için başına gelenlere layık olduğunu söylüyor.»

«Martin?» Lissa bir an Martin'in kim olduğunu düşündü. Sonra hafifçe gülümsedi. Onu sev-

miş olabileceğini nasıl düşünmüştü, anlayamıyordu şimdi.

Lissa, Emma'yı yatırdıktan sonra geç vakte kadar annesi ve babasıyla oturup konuştu. Babasının her gün biraz daha iyileşmesinin yanı sıra işleri de giderek düzeliyordu. Sonunda, bir zamanlar kendisine ait olan odaya çıktı.

Çok uykusu olmasına rağmen, ışığı söndürür söndürmez, bir şey unuttuğunu kendisine fısıldayan o garip, rahatsız edici duygu tekrar belirdi. Rahatlamak için evde yapması gereken işleri bir bir kafasından geçirdi, ama bir yararı olmadı bunun. Sonunda kendini zorlayarak uykuya daldı. Uyandığı anda, aklını sürekli kurcalayan şeyin ne olduğunu hatırlayıverdi birden.

Deli gibi yataktan fırlayıp çantasını karıştırmaya başladı. Küçük not defterinin sayfalarını titreyen parmaklarıyla çevirmeye çalıştı. Kasım... ah, hayır; âdet gününü işaretlemeyi unutmuştu işte. Ekim ayının sayfalarını çevirmeye başladı. Evet, işte, ayın on sekizi!.. İçini kaplayan uyuşukluktan sıyrılıp günleri saymaya çalıştı. Sonunda hesaplayabildi. Aralığın dokuzunda hastalanması gerekiyordu, bugün ayın yirmi biriydi. Yaklaşık iki hafta gecikmişti.

Ellerini yüzüne kapadı. Gerçek olması mümkün değildi. İnanamazdı böyle bir şeye. Ama içinden bir ses bunun gerçek olduğunu söylüyordu ona. İçi acı ve öfkeyle doldu, bir tek aşk gecesinden sonra olamazdı bu. «*Aşk*,» diye fısıldadı. Hayır, aşk değildi; fiziksel ihtiyaç ve sonunda acıya dönüşen bir kendinden geçme haliydi yalnızca.

Ve kendisi hamile kalmıştı.

Lissa hafta sonunu nasıl geçirdiğini bilemedi. Bir an yanıldığını söylüyordu kendine, sonra ne kendisinin, ne de Jake'in hiçbir tedbir almamış olduklarını hatırlıyordu, öylesine kendiliğinden olmuştu ki... Bunu Jake'e nasıl söyleyeceğini, onun tepkisinin ne olacağını düşünüyordu. İşin neresinden bakılırsa bakılsın, tam bir felaketti bu.

Jake onları almaya geldiğinde yorgun görünüyordu. Pazar gecesi geç vakit evlerine döndüler. Pazartesi sabahı, herkes gittikten sonra Lissa evde bulduğu bütün dergilerin sağlık köşelerini okuyarak, sorusuna bir cevap bulmaya çalıştı. Gebeliğin dergilerde yazılı belirtilerinden hiçbiri yoktu onda. Ne midesi bulanıyor, ne belli yiyeceklere aşeriyordu. Yalnız o garip huzursuzluk duygusu vardı.

O gece çamı süslediler. Emma küçük ampullerin sayısının az olduğunu söyleyince, Lissa ertesi gün ampul almaya söz verdi ona. Küçük kız babasına dönüp, «Beni arabayla götürür müsün?» diye sordu. «Çantaya koyarsam elbiselerim buruşur. Lissa askıya asıp arabada buruşturmadan götürebileceğimizi söyledi.»

Jake içini çekti. «Arabam emrinizdedir, hanımefendi.»

«İyi, önce Lissa'yla beni götürürsün, sonra gelip büyükannemi alırsın, olur mu, babacığım? Yoksa sıkışırız. Temsilden bir saat önce okulda olmam gerek.»

'Olur' dercesine başını sallayan Jake gazetesini okumaya başladı. Lissa yemeğini yiyip yatma zamanı geldiğini hatırlatınca, yüzünü buruşturdu Emma. «Babacığım, Neil amca yarın gelip sey-

redecek beni, değil mi? Yeni yıldan önce Camilla teyzeyle evlenip gitmeyecekler, öyle değil mi?»

«Hayır, üstelik sürekli olarak buradan gideceklerini de söylemedim ben.»

«Ben söyledin sanmıştım.»

Jake, Lissa'ya bakarak, «Keşke sana bıraksaydım bu işi,» dedi pişmanlıkla. Emma, «Hangi işi?» diye sorunca, «Yeter artık,» diye patladı. «Doğru yemeğe!»

Emma odanın kapısında durup tekrar babasına baktı. «Büyükannem yarın burada kalacak mı?»

«Hayır. Noel'de evinden uzakta olmaktan nefret eder, biliyorsun. Herkes ona gitsin ister.»

«Babacığım...» Çocuğun başı bir yana doğru eğilmişti. «Noel'de hiç gitmeyecek miyiz oraya bir daha?»

«Bilmiyorum, Emma.» Sinirli bir şekilde ayağa kalktı. «İlerde bakarız.»

Emma kaşlarını çattı. Huzursuz olduğu belliydi. Şömineye bakarak, «İnşallah Noel Baba buradan geçebilir. Büyükannemlerin bacası kadar büyük değil bununki,» dedi. Sonra yaramaz yaramaz gülerek dışarı kaçtı.

Kendini çok yorgun ve bitkin hisseden Lissa o gece erkenden yattı. Ertesi sabah kötü bir baş ağrısıyla uyandı. Önünde yorucu bir gün vardı. Son dakikada yapılması gereken alışveriş, Mrs. de Rys'ın ziyareti, henüz paketleyemediği bir dolu armağan... Neyse ki, Emma öğle yemeğini okulda yiyecekti bugün. İki aspirin yutup sokağa çıktı. Dünyanın alışverişini yapıp yorgun argın eve döndüğünde, kapının önündeki arabayla genç kızı gördü.

Camil'a her zamanki gibi son derece şık giyinmişti. Lissa'nın kapıyı açmasını beklerken sabırsızlıkla ayağını yere vuruyordu. «Dönüp gitmek üzereydim. Ne kadar soğuk hava.»

«Üzüldüm,» dedi Lissa. «Çok bekledin mi?»

«Oldukça. Telefon edecektim, ama bu tarafa gelmem gerekiyordu nasılsa. Annem hasta.»

«Çok üzüldüm. Ciddi bir şey mi?»

«Pek değil.» Lissa'nın peşinden oturma odasına giren Camilla şöminenin önündeki pufa çöktü. «Dün gece kötü bir baş dönmesi geçirdi. Doktor bugün yataktan çıkmamasını söyleyince, hediyeleri ben getirdim.» Koltuğun yanında duran torbayı işaret etti. «Annem Emma'nın hayal kırıklığına uğramasını istemedi.»

«Bu gece büyükannesini göremeyince çok üzülecek.» Lissa durakladı. «İzin verirsen, aldıklarını mutfağa bırakıp kahve yapayım.»

Birkaç dakika sonra elinde tepsiyle içeri girdiğinde, Camilla'nın gümüş rengi şık kürkünü çıkardığını gördü. Lissa'ya sert, meydan okur gibi baktı. «Annemin bütün bu olanlara ne kadar kırıldığının farkındasın sanırım.»

Üzgün olduğunu söyleyen Lissa'yı, «Dürüst davranalım,» diye susturdu. Gene meydan okur gibi bakıyordu. «Bu iğrenç boykotu kaldırmak için bir şey yapamaz mısın?»

«Ne boykotu?» Lissa'nın gözleri şaşkınlıktan iri iri açılmıştı.

«Saçmalama. Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun. Dokuz ay önce gelip aldığınızdan beri, Jake, Emma'nın annemi bir kez bile ziyaret etmesine izin vermedi. Ama dört yaşındaki bir çocukla başa çıkamayacağını anlayınca, rahat ra-

hat bırakmıştı onu bize. Lucy Paige için yanıp tutuşurken, onunla birlikte bir aylığına İspanya'ya gittiğinde de Emma'nın bizde kalması işine gelmişti. Ama Lucy üvey annelik yapıp Emma'ya küçük kardeşler getirme fikrini beğenmedi.»

Lissa irkildi. Bu ikinci küçük hikâye derinden yaralamıştı onu. Camilla'nın gözlerindeki parıltı, niyetinin Lissa'yı incitmek olduğunu belli ediyordu. Lissa birden, de Rys'ların evinde istemeden kulak misafiri olduğu konuşmayı, intikam ve nefret duymakla suçlayan hakaret dolu sözcükleri hatırladı. Jake'e yöneltilen o suçlamayı...

Jake gerçekten haksız davranıyor gibiydi. Ama ne olduğunu bilmediği, yalnız sezdiği bir şey daha vardı bu işte. Bu duygusu ve Jake'e olan aşkının neden olduğu sadakat, «Yanıldığına eminim.» demesine sebep oldu. «Çok dolu bir yaz geçirdik. Siz de defalarca gelip Emma'yı gördünüz.»

«Saçma!» diye dudak büktü Camilla. «Buraya nasıl geldiğimizi pekâlâ biliyorsun. Jake'in davranışlarıyla bizi buz kestirmeyeceği zamanı kolladık hep.» Meydan okurcasına baktı Lissa'ya. «Pekâlâ, şu Noel işi konusunda Jake'in biraz mantıklı davranması için bir şey yapacak mısın?»

«Ben... elimden geleni yaparım. Ama...»

«Söz veremem,» diye Lissa'nın sözünü tamamladı Camilla. «Onun üstünde hiç etkin olmadığı doğru, değil mi? Annem doğru tahmin etmiş. O zaman gerçeği de bilmiyorsundur sen.»

«Gerçek mi? Ne gerçeği?»

Camilla'nın zalim bakışı Lissa'yı dondurdu.

«Sahiden bilmediğini mi söylüyorsun? Hiç tahmin etmedin mi?»

«Neden söz ettiğini bilmiyorum.» Lissa korkmaya başlamıştı.

«Emma, Jake'in kızı değil.»

Korkunç bir sessizlik oldu. Lissa ön kapıda belli belirsiz bir ses duydu. Postacı paspasın üzerine bir yığın tebrik kartı bırakmış gibi bir ses. Sonra kendi sesini duydu. «Sana inanmıyorum.»

Camilla onu küçük görüyormuş gibi güldü. «Neden Neil'le evlenmeye karar verdiğimden beri Jake tarafından tersleniyorum sanıyorsun? Emma'yı Neil'den uzak tutmaya kararlı çünkü. İntikam alabileceği tek yol bu.»

Lissa'nın eli boğazına gitti. Kabus görüyormuş gibiydi. «Hayır, doğru değil. Doğru olamaz!»

«Ama doğru. Seni temin ederim. Neil neden Emma'yı o kadar çok seviyor sanıyorsun? Emma da onu? En kalın kafalı ahmağın bile görebileceği bir bağ var aralarında. Onları birlikteyken seyretmek yeter.» Güldü. «Emma'nın babası Neil, Jake değil.»

«O... eğer doğruysa... bu... demek ki...»

Camilla'nın dudakları çirkin bir tebessümle kıvrıldı. «Evet. Sevgili ablam şahane bir kızdı. Hiçbir erkek dayanamazdı ona. O sırada on beş yaşlarındaydım, Neil'le ilişki kurduğunda yani. Deli oluyordu ablama, ama o zamanlar parasızdı. İhtiyar halası çok az para veriyordu Neil'e. Sonra Jake çıktı piyasaya. Tanıştıklarından tam altı hafta sonra, Claudine onunla evlendi. Düğününden üç ay sonra da Neil'in halası öldü. Tüm servetini Neil'e bırakmıştı, ama çok geçti artık. Neil de o eğlenceden bu eğlenceye koşma-

ya başladı. Jake'in yurt dışında olduğu bir hafta sonu, Claudine'i birlikte eğlenmeye ikna etti. Bunun için fazla uğraşması da gerekmemişti doğrusu. Çok eğlendiler. Bizim Emma'nın dünyaya geliş hikâyesi de o hafta sonu başladı.»

Camilla eski günleri hatırlıyormuş gibi sustu. Nişanlısıyla ablasının sadakatsizliklerinden hiç rahatsız olmadığı belliydi. «Jake öğrendi tabii,» diye devam etti. «İçinde bir radar var sanki, korkunç bir sezip anlama gücü vardır onun. Claudine'in nasıl biri olduğunu bu olaydan önce anlamaya başlamıştı sanırım. Neyse, Jake onu terk etti. Claudine korktu biraz, ama sonunda barıştılar. Jake'i, kendine bir kötülük yapacağını düşündürüp telaşlandırmayı başarmıştı çünkü. Ama bana Emma'nın Neil'in kızı olduğunu söyledi. Jake'in de başından beri bundan şüphelendiğine inanıyorum. Tabii, anneme bir tek kelime söylemedik bu konuda. Neil de bir süre ortadan kaybolmaya karar verdi. Halasından kalan servet erimeye başlamıştı. Karayip'lerde tatil kampı işleten bir arkadaşıyla çalışmaya gitti. Altı yıl orada kaldı. Sonra İspanya'ya gitti, ama ortaklıkları dağılınca geçen yıl İngiltere'ye döndü. Sıska Camilla'nın büyüyüp, Claudine'e çok benzeyen biri olduğunu gördü. Ve evlenmeye karar verdik.»

Camilla'nın anlattıkları karşısında donup kalmıştı Lissa. Duyduklarına inanamıyordu. Sonra birden içinin öfkeyle dolduğunu hissetti. «Şimdi de Emma'yı istiyorsunuz,» diye parladı. «Ne cesaretle? Hayatımda bu kadar kötü, bencilce bir şey duymadım. Jake'in hayatını mahvetmek sizi tatmin etmedi de, şimdi de çocuğunu mu çalma-

ya kalkıyorsunuz?»

«Neil'in çocuğu,» diye düzeltti Camilla. «Emma'yı istiyor. Çocukları çok sever.»

«Ama sen sevmezsin!»

«Öyle bir şey söylemedim. Oldukça seviyorum Emma'yı.» Omuzunu silkti. «Ama dürüst davranmak gerekirse, çocuk doğurmak fikri tüylerimi ürpertiyor. Analık içgüdüsü yok bende.»

Bir sessizlik oldu. Camilla gülümsedi. «Seni şaşırttım galiba.»

«Dehşete düştüm. Ama Neil'in böylesine bir... bir...»

«Böylesine terbiyesiz ve cibilliyetsiz biri,» diye güldü Camilla. «Ama öyle olmak istemez ki, sadece kadınları çok seviyor, onlar da onu. Bu konuda elinden bir şey gelmiyor, o kadar.» Merakla Lissa'ya baktı. «Sahiden, hiçbir şey bilmiyor muydun?»

«Hayır.»

'Kocam da tanışmamızdan önceki yaşamı hakkında hiçbir şey anlatmadı,' diye üzüntüyle düşündü. Camilla saatine bakıp gitmek üzere ayağa kalktı.

Kapıyı Camilla'nın arkasından kapadıktan sonra, Lissa holde durup boş gözlerle etrafına baktı.

'Emma, Jake'in çocuğu değil!'

Eğer bu doğruysa, şaşırtıcı bir sürü şey de açıklığa kavuşuyordu o zaman. Oturma odasına gidip kahve fincanlarını tepsiye kaldırdı. Ve birden gerçeği anladı. Jake'le aralarındaki anlaşmanın gerçek nedenini. Jake'in bu aşksız evliliğin gerçekleşmesi için neden o kadar acele ettiğini. Lissa'nın ailesine karşı, bu evliliği geri

çevirmesini olanaksız kılacak kadar cömert davranmasını.

Acıyla kapadı gözlerini. Jake, Emma'yla ilgili gerçeği biliyordu. Baldızının Neil Hargill'le evleneceğini duyar duymaz, Emma'yı onların etkisinden uzaklaştırma kararıyla harekete geçmişti. İntikamını alabilmesi için tek şansıydı bu. Neil'in, Emma'nın kendi çocuğu olduğunu iddia edemeyeceğini biliyordu.

'Ben de alet oldum,' diye inledi. Jake onu kullanmıştı.

Geçen ayların bütün acıları, hamile olabileceğini fark etmesinin verdiği huzursuzluk ve Camilla'nın neden olduğu son şok, bu dayanılmaz ıstırabın içinde eridi. Usul usul ağlamaya başladı Lissa; sonra bütün vücudunu sarsan hıçkırıklarla boşandı gözyaşları. Neden sonra kalkıp yüzünü yıkadı ve bir ceset gibi evin içinde dolaşmaya başladı. Telefon çaldığında saat ikiydi. Emma'nın arkadaşlarından birinin, Mandy'nin annesiydi arayan. Yakında oturuyorlardı.

«Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim,» dedi Mrs. Latimer. «Bana bir iyilik yapar mısınız?»

«Elimden geldiği kadar. Ters bir şey mi oldu?»

«Hayır. Ama çok zor durumdayım. Kocam annesini almaya gitti. Ben de Nairobi'den gelecek olan arkadaşları karşılamak için havaalanına gitmek zorundayım. Ama Mandy'yi ne yapacağımı bilemiyorum. Ben yokken ona göz kulak olabilir misiniz diye soracaktım. Yanında birisi olmayınca, eşyalarını soyunma odasında unutabilir.»

Lissa piyesi de, ondan önceki konseri de tamamen unutmuştu. Kendini toparlamaya çalışarak,

«Tabii,» dedi. «Saat kaçta almamı istersiniz onu?»

«Saat beş buçukta orda olmaları gerek sanırım. Mandy!» Mrs. Latimer kızıyla bir şeyler konuştuktan sonra telefona döndü. «Emma'yı götürürken uğrayıp alırsanız sevinirim.»

Lissa'nın beyninde bir şey yanıp söndü ve içinde bulunduğu uyuşukluktan sarsarak uyandırdı onu. «Bir dakika,» diye bağırdı. «Mandy evde mi?»

«Evet.» Mrs. Latimer şaşırmış gibiydi. «Emma size söylemedi mi? Konserde şarkı söyleyen bütün çocuklar evlerine yollandılar. Anneleri rahatça hazırlasınlar diye herhalde...»

«Ama Emma gelmedi!» Lissa panik duygusunu bastırmaya çalıştı. «Öğle yemeğini okulda yiyecekti. Emin misiniz?»

«Çok garip. Bir dakika.» Mrs. Latimer tekrar kızıyla bir şeyler konuştu. «Evet, Mrs. Earle, Emma'yla birlikte eve gelmişler. Carol da yanlarındaymış. Emma eve gitmek için yolun karşısına geçmiş.» Sustu. «Yani... yok mu...? Eve gelmedi mi?...»

«Hayır, oh, hayır!» Lissa'ya duvarlar üstüne doğru geliyormuş gibi geldi. «Onu bulmam gerek... Hoşça kalın...»

Korkudan kalbi deli gibi çarparak olduğu yerde durdu.

Emma kaybolmuştu... Emma kayıptı...

ONUNCU BÖLÜM

Lissa kendini sakinleşmeye zorladı. Deli gibi korkuyordu, ama kaybedecek zamanı olmadığının bilincindeydi. Emma'nın sınıf öğretmenine telefon edip bütün arkadaşlarının telefon numaralarını öğrendi. Yirmi dakika boyunca her birini tek tek aradı. Latimer'ların kapısının önünde Mandy'den ayrıldığından beri kimse görmemişti Emma'yı.

Kalbi göğsünü delecekmiş gibi çarpmaya başlayan Lissa, Jake'i aradı, ama telefon açılmadı. Kocası henüz yemekten dönmemişti herhalde. Mrs. Bell de telefonu açmak zahmetine katlanmıyordu. Emma kaybolalı iki saat olmuştu. Lissa polise telefon etmesi gerektiğini düşündü. Sonra duraksadı. Zayıf bir umuttu, ama belki de eve gelip doğru odasına çıkmıştı çocuk. Belki babasına aldığı bir armağanı gizlice paketlemeye çalışıyordu. *Babası*... Bütün vücudu bir titremeyle sarsılan Lissa, aklına gelen düşünceyi kafasından uzaklaştırmaya çalıştı. Şu anda hiçbir önemi yoktu bunun. Önemli olan tek şey Emma yı bulmaktı.

Yukarı çıkıp bütün evi aradıktan sonra içindeki son umut da söndü. Emma evde değildi. Koşarak aşağı inip telefonun başına geçtiğinde, ön kapının açıldığını duydu. Ahizeyi elinden fırlatıp kendini, şaşıran Jake'in kollarına attı. Ağla-

yarak, birbirini tutmaz sözlerle korkunç haberi verdi ona.

Önce Jake, Lissa'nın söylediklerini anlamamış gibiydi. Karısının solgun yüzüne, şiş gözlerine, yüzündeki gözyaşı izlerine baktı. Sonra, «Aman Tanrım! Emma!» diye bağırıp Lissa'yı bir yana itti.

Telefonun ahizesini kaldırıp, «Polisi aradın mı?» diye sordu ona.

«Geldiğinde aramak üzereydim.»

Hızlı hızlı numaraları çeviren Jake birden boştaki kolunu karısına doğru uzattı. Bu sessiz davete direnemeyen Lissa, kendini onca ihtiyaç duyduğu bu güçlü, rahatlatıcı çemberin içine bıraktı. Jake polise bilgi verip Emma'yı tarif ederken onu inceledi Lissa. İlk kez gözlerini çevreleyen yorgunluğu, yüzündeki bitkinliği gördü. Onu teselli etmek, ağzının iki yanına doğru uzanan derin çizgileri okşayarak silmek istedi.

Jake, «Ben okula gidiyorum,» dedi birden. «Bir şeyler yapmam gerek. Belki okuldaki çocuklar Emma'nın nerede olduğu hakkında bir ipucu verirler.» Lissa'nın gelmeye hazırlandığını görünce, «Birimizin evde kalması gerek,» diye karşı çıktı.

Evde yalnız kalan Lissa, korkularının boş çıkması için dua etmeye başladı. Zaman da geçmek bilmiyordu. Biraz sonra hava kararacaktı. Nereye gitmiş olabilirdi Emma? Nerede arayacaklardı onu?

Telefon çalmaya başlayınca, koşarak gidip açtı. Arayan, kocasının sekreteriydi. «Ben Marion Bell...» der demez Lissa hızlı hızlı konuşarak,

«Lütfen... özür dilerim, ama daha sonra ara-

yabilir misiniz?.. haber bekliyoruz... Emma kayboldu!..» dedi.

«Ben de onun için arıyorum ya! Mr. Earle evde mi?»

«Hayır, okula gitti. Bir haber alabilir mi diye...»

«Mrs. Earle, onu bulmaya çalışsanız iyi olur... ya da, bana okulun numarasını verin. Emma burada.»

«Ne?» Lissa şaşkınlıkla nefesini tuttu. «Nerede? Neden oraya...»

«Anlatacağım.» Mrs. Bell'in her zamanki soğukkanlılığını yitirmeye başladığı anlaşılıyordu. «Berbere gitmiştim. Büroda bıraktığım bazı şeyleri alıp taksiyle eve dönmek için buraya geldim ve Emma'yı lobide buldum. Bir köşeye büzülmüş, öyle duruyordu. Kapıcı Jimmy, Noel tatili olduğu için herkesin evine gittiğini, büroda kimsenin kalmadığını söylemiş, ama Emma ne bu sözleri dinliyor, ne de yerinden kımıldıyor. Buranın babasının bürosu olduğunu, onu bekleyeceğini söylüyor yalnızca. Şeyi de istemiyor...»

Lissa dış kapının çarparak kapandığını ve telefonun elinden alındığını fark etti. Mrs. Bell'in uzaktan gelen sesini ve Jake'in, «Hemen geliyoruz,» dediğini duydu.

Paltosunu giyip çantasını kaparak, ok gibi evden fırlayan Jake'in peşinden koştu. Kent merkezine giden yol boyunca, Jake ağzını açmadı. Tüm dikkatini büyük bir hızla sürdüğü otomobili yönetmeye vermişti. Kışın erken bastıran karanlığında yollar arabalarla doluydu. Lissa, tüm trafik kurallarını çiğneyerek bir an önce Emma'ya ulaşmaya çalışan kocasının, bir kırmı-

zı ışıkta durduklarında. «Yürümüş, o kadar yolu yürümüş!» diye söylendiğini duydu.

Yüksek iş hanının zemin katı aydınlıktı yalnız. Jake arabayı yolun kenarına park ederken, Jimmy heyecanla cam kapıdan dışarı fırladı. Lissa girişteki sekiz basamak merdiveni üçer üçer atlayarak çıkan kocasının arkasından koştu. İçeri girince, lobinin bir ucunda büzülerek yere çömelmiş küçük kızı gördü. Emma kendisini babasının kollarına attı. Jake'e sımsıkı sarılarak hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Lissa bir an çocuğun da, Jake'in de söylediklerini anlayamadı. Mrs. Bell, Lissa'ya, sonra da aklı başından gitmiş üzgün çocuğa baktı, ikisi de susuyorlardı. Biraz sonra Emma'nın hıçkırıkları arasında söylediği sözler anlaşılabilir bir hale geldi.

«... hem ben Neil amcanın babam olmasını istemiyorum. Babamın sen olmanı istiyorum. Lütfen, tekrar onlarla yaşamam için beni almalarına izin verme! Seninle oturmak istiyorum! Oraya geri dönmem. Dönmeyeceğim!» Lissa çocuğun iç parçalayan hıçkırıklarının kendi canını yaktığını hissetti bir an.

Bir adım attı. Eli, Emma'nın gözyaşlarını silmek istermişçesine havaya kalkmıştı. Emma acıklı bir ifadeyle başını kaldırdı ve daha çok ağlayarak yüzünü babasının omuzuna dayadı tekrar. «Neden Lissa'yı gönderiyorsun? Neden hep bizimle oturmuyor? Niçin yalnızca beş yıl kalacak? Onun kalmasını istemiyor musun? Tıpkı...»

«*Emma!*» Jake çocuğun kendi yanağına dayalı başını uzaklaştırıp yüzüne baktı. «Nereden aklına geldi bu? Böyle bir şey söylemedim... kim

söyledi bütün bunları sana?»

«Sen söyledin! Lissa'ya bunun bir kontrat olduğunu söyledin. Duydum seni! Lissa da yanlış olduğunu söyledi. Öğretmenime kontratın ne olduğunu sordum. Bir iş için, ya da bir şey satmak için yapılmış anlaşma olduğunu söyledi. Ben de yanlış anladığımı, başka bir şeyden söz ettiğinizi düşündüm. Ama birbirinizle kavga ediyor gibiydiniz. Sonra bugün Camilla teyze senin babam olmadığını, Neil amcanın gerçek babam olduğunu söyleyince, gelip sana sormam gerektiğini anladım.»

Emma susup yumruğuyla gözünü ovuşturdu. Hafifçe burnunu çeken Mrs. Bell, «Çocukların kulağı delik olur,» diye mırıldandı.

Jake, «Emma, doğru değil bu,» dedi. «Eve döndüğümüzde doğru olmadığını ispat edebilirim sanıyorum. Sen benim biricik kızımsın, başkasının değil.»

Emma artık ağlamıyordu. Babasına, ikna olmamış gibi baktı. «Dinle,» diye sözünü sürdürdü Jake. «Eğer benim kızım olmasaydın, benim için çok özel biri olmasaydın, seni çok sevmeseydim, seni yanıma almazdım. Ve hiçbir yere göndermeyeceğim seni, benimle kalacaksın.»

Emma derin bir nefes aldı. «Söz mü?»

«Söz veriyorum. Biraz büyüyüp yetişkinlerin ilişkilerini anlayacak yaşa geldiğinde, iyi ve nazik görünen bazı insanların neden çok kötü şeyler söyleyip yaptıklarını sana anlatmaya çalışacağım.»

«Ama Camilla teyze neden öyle söyledi?»

«Şey, oldukça uzun bir hikâye bu, ama asıl mesele Daniel dayının parasıyla ilgili.»

«Yaa!» Emma, Daniel dayının parasına bu kadarcık bir ilgi göstermişti. Araştıran gözlerle baktı babasına. «Lissa'yı göndermeyeceksin, değil mi?»

«Göndermeyeceğim.»

Çocuğun başının üzerinden, Jake bu yalanı inkâr etmemesi için yalvarıyormuş gibi bakıyordu Lissa'ya. Emma sonunda, söylenenlere inandı. Kıvrılarak babasının kucağından indi. Havadaki dayanılmaz gerilim biraz hafiflemişti.

Jake, Mrs. Bell'i evine bırakmakta ısrar etti. Sonra Emma birden okuldaki piyesi hatırladı. Lissa'nın, çocuğun yorgun ve gergin olduğu yolundaki uyarıları Emma'nın kızgın bir tavırla direnmesine neden oldu. Eve geldiklerinde, Emma ayaküstü bir şeyler atıştırdı. Küçük solgun yüzünde kırmızı lekeler oluşmuştu, yorgunluğun neden olduğu gölgelerle çevrili gözleri iri ve olağanüstü parlak görünüyordu. Öylesine kararlı bir hali vardı ki, Emma'nın ne büyük bir krizi göğüslemek zorunda kaldığını bilen Jake de, Lissa da, evde kalması konusunda daha fazla ısrar etmekten kaçındılar.

Okula vardıklarında temsilin başlamasına çok az bir zaman kalmıştı. Jake neden geç kaldıklarını uygun bir bahaneyle anlatmak için öğretmenin yanına giderken, Lissa da Emma'yı konserin ilk şarkısını söylemek üzere hazırlamak için soyunma odasına götürdü. Beyaz 'melek elbisesi'ni giydirdikten sonra, «İyi şanslar, canım yavrum,» diye fısıldadı. Emma arkadaşlarının arkasından kulise koşmadan önce, ince vücudunu sımsıkı Lissa'nınkine bastırıp kollarını boynuna doladı.

Işıklar söndükten sonra yerine oturan Lissa, Jake'in bir şey söylememesi, bir hareket yapmaması için içinden dua ediyordu. Babasının öleceğini sandığı o korkunç günden daha kötüsünü geçirmişti bugün. Ve her an ağlayabileceğini hissediyordu. Küçüklerin şarkılar ve ilahiler söylediği ilk bölüm sona erince, Lissa tekrar soyunma odasına koştu. Emma'yı piyesteki Meryem Ana rolüne hazırlaması gerekiyordu. Mavi elbiseyi giymesine yardım etti.

Perde açıldığında, sahnede bir ağıl belirdi. Çocuklar öylesine heyecanlıydılar ki, günlerce ezberledikleri sözleri söylerken kekeliyorlardı. Çobanlardan biri üzerindeki uzun elbisenin eteğine basıp tökezlendi. Lissa, Emma'nın gözlerini karanlığa dikip çılgınca babasının yüzünü araştırdığını fark etti bir ara. Sonra, tarif edilemez, büyülü bir şey oldu ve Emma kendini tümüyle rolüne kaptırdı. Kucağındaki taşbebekle Meryem Ana'nın kendisi gibiydi.

Lissa'nın boğazına bir şey düğümlendi ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzülmeye başladı. Görmeyen gözlerle çantasını karıştırıp mendil aranırken, eline yumuşak, büyük bir mendil sıkıştırıldığını hissetti. Gözlerini kuruladı ve Jake'in, elini uzatıp kendisininkini tuttuğunu fark etti.

-Ağlama,- diye fısıldadı genç adam. Sesindeki acı şefkat Lissa'nın kalbini sızlatıyordu. Birkaç saniye sonra piyes sona erip ışıklar yanınca elini hızla çekti. Kişisel duygularını bastırması gerekiyordu. Emma'nın giysileri paketlenecek, Mandy evine bırakılacak ve yorgunluktan bitkin düşen Emma yatırılacaktı.

Ama çocuk yorgunluğa karşı direnmeye devam etti. Sabahlığını giyip şöminenin önünde oturarak, şarkıcıların gelmesini bekledi. Sonunda kapının önünde ilahı okuyan grup gittiğinde, «Gelecek yıl ben de şarkı söylemeye çıkacağım,» dedi Jake'le Lissa'ya.

Jake, çalışma masasının gözünden bir zarf çıkarıp elini Emma'ya uzattı. «Lissa'dan, zarftaki iki fotoğrafa bakmasını isteyeceğim,» dedi. «Bakıp ne düşündüğünü söyleyecek. Sonra sen bakacaksın.» Fotoğrafları Lissa'ya uzattı, bir kolunu kızının omuzuna dolamıştı.

Lissa resimlerden daha eski olanına baktı. Kart hafifçe solmaya başlamıştı. Sekiz yaşlarında bir oğlan çocuğunun resmiydi bu. Saçları karmakarışık alnına dökülmüştü; geniş, güneşli bir plajda kurulmuş derme çatma bir kaleyi koruyordu. Yüzünde kararlı, azimli bir ifade vardı. Jake'in çocukluk resmi olduğu şüphesizdi. Öteki fotoğrafı Mısır'dayken görmüştü Lissa. Emma'nın Daniel dayısıyla birlikte çekilmiş resmiydi bu. Aralarındaki benzerlik oldukça belirgindi. Neil Hargill'in şakacı yüzünü, sağlam vücudunu gözünün önüne getirdi bir an Lissa; sonra bu görüntü çabucak kafasından silindi. Fotoğrafları, heyecanla bekleyen Emma'ya uzattı.

«Bu çocuğun büyüdüğünü bilmeseydim, senin ikiz kardeşin derdim,» dedi açıkça, kıza bakarak. «Sen de ne kadar benzediğinizi düşünmüyor musun?»

«Evet, oldukça.» Emma kaşlarını çattı. Tamamen ikna olmak istediği, ama o zalim sözleri unutamadığı belli oluyordu. Başını kaldırıp babasına baktı. «Camilla teyzenin neden o aptal-

ca sözleri söylediğini bilmiyorum, babacığım.»

«Ben de. Haydi, şimdi bunları unutup daha güzel şeyler düşünelim, Noel gibi mesela.» Emma'yı kucaklayıp havaya kaldırdı, attığı çığlıklara aldırmadan odasına götürüp yatağın üzerine bıraktı. «Beş dakika, küçük hanım,» diye uyardı onu. «Beş dakika sonra uyumamış olursan, bacayı tıkarım. Noel Baba içeri giremez.»

Oturma odasına döndüğünde Jake'in zorlama neşesi tamamen kaybolmuştu. 'Sen de ister misin?' der gibi sorarcasına Lissa'ya baktı. Onun başıyla hayır dediğini görünce kendine bir içki doldurdu. Aç olmadığını, ancak birkaç lokma bir şey yiyebileceğini söyledi sonra.

Lissa yemek tepsisiyle odaya girdiğinde Jake'in oturduğu yerden kımıldamadığını gördü. Fotoğraflar yanındaki sehpanın üzerinde duruyordu. «Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?» diye sordu, Lissa odadan hiç çıkmamış, konuşma hiç kesintiye uğramamış gibi.

Onun ne demek istediğini anlayan Lissa hiç duraksamadan, «Evet,» dedi. «Emma'yla seni bir arada gördükten sonra bundan şüphelenmek bile anlamsız.»

«Tanrım! Kaç kez bu resimlere bakıp kendimi ikna etmeye uğraştım.» Kasvetle, sıkıntıyla kararmıştı gözleri. «Claudin'le Neil Hargill'i bilerek...»

Lissa onun şüphelerle kendine işkence etmesine dayanamıyordu. «Bu doğru olsa bile,» dedi. «Emma senin kızın. Kendi iyiliğin için olduğu kadar, onun iyiliği için de buna inanmak zorundasın.»

«Evet, tamamen şans eseri benim kızım,» diye

acı bir sesle söylendi Jake. Kocasının karamsar bir sessizliğe büründüğünü gören Lissa daha fazla ısrar etmedi. Dayanılmayacak kadar bitkin, tükenmiş hissediyordu kendini.

Karınlarını doyurduktan sonra, Emma'nın özenle katlayıp yatağının ayak ucuna bıraktığı bir çift uzun, beyaz çorabı onun için aldıkları küçük armağanlarla doldurdular. Son derece yorgun ve kederli görünen Jake, bu iş bitene kadar konuşmadı. Sonra dolu çorapları kucağına alan karısına, «İstersen ben bırakayım Emma'nın odasına,» dedi.

Lissa başını salladı. «Zaten yukarı çıkıyorum. İyi geceler, Jake.»

Günün gerginliğinden sonra derin bir uykuya dalmış olan çocuğu uyandırmamaya çalışarak armağan dolu çorapları yatağın ayak ucuna yerleştirdi. Usulca dışarı süzülürken başının dönmeye başladığını hisseden genç kadın, kapıya tutunup bu duygunun geçmesini bekledi. Ve o sırada merdivenleri çıkan Jake'i gördü. «İyi misin?» diye sordu kocası.

Kapıyı usulca kapayan Lissa 'evet' dercesine başını salladı. Odasına girmek için Jake'in geçmesini bekliyordu. Ama kocası yürümedi. Araştıran gözlerle onun bembeyaz kesilmiş yüzüne baktı.

«Lissa, özür dilerim,» dedi. «Camilla belasını senin yüklenmeni hiç istemezdim. Korkunç bir gün geçirdin.»

Yorgun bir tavırla, «Önemi yok,» diye mırıldandı Lissa. Birden duyduğu acıdan hasta gibi hissetti kendini. Onun ne hissettiğinin ne önemi vardı ki? Bunun için para veriliyordu kendisine.

değil mi? Artık Emma bile bunun bir yalan, bir yapmacık olduğunu biliyordu; kendisi için bir felaket halini almaya başlayan bir yalan... Yürüyüp geçmek istedi, kendisini durduran elin farkında değildi. Jake'in alçak, ateşli bir sesle, «Ama önemi var,» dediğini duydu. «Ben...»

Kocasının sesi giderek daha uzaktan geliyor gibiydi. Buz gibi bir ürperti bütün vücudunu sararken, çevresindeki her şeyin dönmeye başladığını sandı. Holdeki girintide duran küçük masaya tutunmaya çalıştı, tökezlenir gibi bir adım attı... ve baygın bir halde Jake'in ayaklarının dibine yığıldı.

Lissa soğuk bir şeyin dudaklarına değmesiyle kendine geldi. İnleyerek başını çevirince, Jake'in, «Lissa, içmeye çalış,» dediğini duydu.

Gözlerini açıp nerede olduğunu hatırlamaya çalıştı. Kendi yatağındaydı; Jake yatağın kenarına oturmuş, bir koluyla onu tutarak elindeki bardağı dudaklarına dayamıştı. «Hadi, Lissa,» diye ısrar etti kocası.

Tartışacak gücü kendinde bulamayan Lissa, istemeye istemeye sert konyaktan bir yudum aldı. Sonra başını çevirdi. «Biraz su ver lütfen,» diye yalvardı. «İyiyim.»

Ümitsiz bir tavırla, «İyiden başka her şeye benziyorsun,» diyen Jake su getirmeye gitti. Tekrar yanına geldiğinde sordu. «Bir yerin incindi mi?»

«Bil... bilmiyorum. Sanmıyorum.» Yatağa oturup onu kendisine çeken kocasının yakınlığı ve bu davranıştaki şefkat, Lissa'nın boğazına bir yumrunun tıkanmasına neden oldu. Gözyaşları-

nı saklamak için bardağı başına dikti, ama sarsılan vücudu ele verdi onu.

«Yapma, lütfen.» Jake onun başını omuzuna yasladı. «Üzülme, geçti artık. Ne senin, ne de Emma'nın bir daha üzülmemeniz için çok dikkat edeceğim bundan sonra.» Yumuşak bir sesle sürdürdü konuşmasını. «Özür dilerim, Lissa. Seni olabilecekler konusunda uyarmadan bu işin içine sokmamın ne büyük bir haksızlık olduğunu şimdi anlıyorum.» Sesi sertleşti. «Ama Camilla'nın bu kadar ileri gidebileceği aklıma bile gelmedi.»

«İnanamıyorum,» diye hıçkırdı Lissa. «Neden yaptı bunu, bilmiyorum.»

Jake'in gözlerinde soğuk bir bakış belirdi. «O eski, bildik hikâye. De Rys ailesi gerçekten hiç hoşlanmadı benden. Mrs. de Rys'ın istediği kadar yüksek bir sınıftan gelmiyordum. Camilla'ya gelince... daha öğrenciyken beni baştan çıkarmaya çalıştı; ona gülecek kadar genç ve tecrübesizdim o zamanlar. Bu yüzden hiç affetmedi beni. Ama en önemlisi, güvenebileceğimize inandığımız insanlar bile parayı görünce baştan çıkarlar. Daniel de Rys'ın bir sürü derde neden olacağını düşünmem gerekirdi.»

«Emma'nın dayısı mı?»

«Annesinin dayısı Claudine'e çok düşkündü. Babaları ölünce, aileyi o yönetmeye başladı. Dokunduğu her şeyi paraya çeviren, ama kadından yana şansı olmayan yalnız bir bekârdı. Onun için, Rys'ların evine yerleşmesi doğal karşılandı. İş konusunda pek becerikli olmayan yumuşak, nazik bir adamdı. Mrs. de Rys, Daniel'ın tüm sorumluluğu üstlenmesini şükranla karşıladı. Acı

bir şey, ama Daniel sevginin ve bağlılığın satın alınamayacağını göremiyordu.»

Jake sustu. Acı acı dudak büktü. «Daniel'in, Neil Hargill'e ayıracak zamanı yoktu. Onun çekici bir miras avcısı olduğunu, eğer onunla evlenmekte ısrar ederse, Claudine'i mirasından mahrum edeceğini söyledi. Claudine kendi çıkarının nerede olduğunu çok iyi biliyordu. Ama hiçbirimiz Daniel'in Claudine'den üç yıl daha çok yaşayacağını, ya da ölümünden hemen önce vasiyetnamesini Emma'nın yararına değiştireceğini tahmin edemedik.»

Lissa kocasının yeniden konuşmazdan önce içini çektiğini hissetti. «İhtiyar, Emma'yı çok seviyordu, Emma da onu. Sana ondan söz etmiştir sanırım.»

«Biraz,» diye mırıldandı Lissa. «Kendisine verdiği armağanları gösterdi.»

«Evet, Emma'ya karşı çok iyiydi, ama Mrs. de Rys'ı vekil tayin edip servetini Emma'ya bırakacağına, de Rys'lara bırakmasını tercih ederdim. O sıralar benim hayatım çok boş ve sıkıcıydı; bir zamanlar kurduğum tüm hayalleri yıkmıştı Claudine. Yeniden evlenmeyi aklımın ucundan bile geçirmiyordum. O yüzden, Emma'yı sonunda tümüyle onlara mırakacağıma muhakkak gözüyle bakıyorlardı. Kızımın bakımı için bol bol verdiğim para ve Daniel'ın mirası yüzünden, Emma'nın Mrs. de Rys için çok kârlı bir mal halini aldığını fark etmeme rağmen, çocuğu yanıma alamadım. Camilla da, annesi de fazlasıyla müsriftirler. Buna sesimi çıkarmadım, ama Camilla, Neil Hargill'le evleneceğini açıklayınca tehlikeyi fark ettim. Emma'yı onlardan müm-

kün olduğu kadar çabuk uzaklaştırmaya karar verdim.»

Jake susunca, Lissa huzursuz bir şekilde kıpırdandı. Bundan sonra söyleyeceklerini duymak istemiyordu. Ama soğuk, neredeyse mazoşist bir dürtü sesini çıkarmasını engelledi.

Jake açık açık, «Evlenmek zorundaydım,» dedi. «Mrs. de Rys, Emma'ya bakmak için tutacağım bir kadını, ben arkamı döner dönmez uzaklaştırırdı. Claudine'in ölümünden sonra tuttuğum kadına yaptıklarını görmüştüm çünkü.»

Lissa başıyla onayladı. Nasıl yaptıklarını hayal edebiliyordu pekâlâ.

«Ama bir eş daha değişik bir şeydi,» diye içini çekti Jake. Şaşkınlığa benzer garip bir ifade belirmişti sesinde. «Bu fikir, tüm mantıklı düşünceyi yok eden o delice dürtülerden biri gibi aklıma geldi birden. Seni o kasım gününden hatırlıyordum; Sam babanın hastalığını haber verince birden her şey yerli yerine oturuverdi. O gece seni görmeye geldim ve işlerle nasıl başa çıktığını görünce, aradığım kızı bulduğumu anladım. Şartlar bir pazarlık yapmamı kolaylaştırıyordu. Sen de, kendi mutluluğunu sevdiklerininkilerden sonra düşünen birine benziyordun. Ama seni Camilla'nın kinine kurban etmek gibi bir niyetim asla olmadı.»

«Neden anlatmadın bana?»

«Bana inanacağını sanmıyordum. Öyle dürüst ve açıksözlüsün ki, böyle bir şeye ihtimal veremezdin. Ayrıca, de Rys'ların senin sempatini kazanmaları tehlikesini de göze alamadım. Mantığın galip gelir de evlenmekten vazgeçersin korkusuyla Emma'yla tanışmana da engel oldum.»

Lissa çok alçak bir sesle, «Neredeyse vazgeçiyordum,» dedi.

«Biliyorum. Çok merhametsizce hazırlanmış bir plandı. Ama anlamaya çalış lütfen. İntikam almak için seninle evlendim. Sekiz yıl boyunca. Emma'nın gerçekten benim kızım olup olmadığı işkencesiyle yaşamıştım. Neil Hargill döndüğünde, Emma'yı onlardan bütün bütün geri almaktan başka bir şey düşünemez oldum. Emma'nın mirasını tüketecekleri gerçeği ikinci planda kalıyordu. Ancak Emma'yı geri alarak, bana verdikleri acıyı biraz azaltabilirdim.»

Lissa'nın solgun yüzüne baktı. «Özür dilerim. Lissa,» diye tekrarladı. «Seni incitmeyi hiç istemedim.»

Birden eğilip dudaklarını karısının alnına değdirdi. Bu davranışında öyle bir şefkat vardı ki, Lissa göğsünde bir acı hissetti. Gerçekten kendisini düşündüğünü hissetti ilk kez, ama bu, birden mantığının sesini dinleyen ve duyguları çok ciddi bir sınavdan geçen bir erkeğin yumuşaklığıydı sadece. Kendi duyguları da geçmişti aynı sınavdan, ama Jake'in göğüslemesi gereken bir şey daha vardı...

Kendini zorlayarak doğrulup yataktan kalktı.

«Lissa, iyi misin?»

«Evet.» Arkasını Jake'e dönmüştü. «Yalnız... sana söylemem gereken bir şey var. Jake, sanırım bir bebeğim olacak.»

«Ne?»

«Emin değilim, ama...» Sesinin titremesini önlemeye çalışarak, böyle düşünmesine neden olan tarihleri sıralamaya başladı. Ama Jake onu kendine doğru çevirince sustu.

«Clamaz! O bir tek gece!..»

«Tatil biter bitmez doktora gideceğim,» dedi Lissa ateşli bir tavırla. Gerçeği öğrenmek istercesine gözlerinin içine bakan gözlerdeki yoğun şiddetten ürkmeye başlamıştı. «Doğru olmayabilir. Emin olmadan sana söylememem gerekirdi. Ama hemen bilmen gerektiğini düşündüm, eğer...» Dudağını ısırıp sustu.

«Eğer, ne?» Jake'in bakışlarındaki şiddet daha da artmıştı. «Lissa! Ne var kafanda senin? Bebeği aldırmayı düşünmüyorsun, değil mi?»

«Ama başka ne yapabilirim?» Sesi titredi. «Nasıl yaparım? Bunu istemedik ki!»

«Hayır! Asla!» Canını yakarak tuttu Lissa'yı. «Böylece o iğrenç anlaşma sona erecek. Çok memnunum buna!» Bağırır gibi konuşuyordu. «Umarım doğrudur. Umarım bir çocuğumuz olur!»

«Şey... nasıl?.. Jake ne demek istiyorsun? Sen...»

«Oh, Lissa, sevgilim! Öyle korkmuş gibi bakma. Korkmana tahammül edemiyorum.» Lissa'yı kollarının arasına çekti; sımsıkı, şiddetle, sahiplenerek sarıldı ona.

Dudaklarını saçlarında gezdirerek, «Seni istiyorum ve yanımda kalmanı sağlayacağım,» diye mırıldandı. «Seni ilk gördüğüm anda istedim sanırım. Lissa, beni sevmeyi deneyemez misin? Öyle ihtiyacım var ki sana.»

Yüzü kocasının göğsüne dayanmış duran Lissa, bir an rüya gördüğünü, aslında onun bu sözleri söylemediğini, bunları kendi kendine uydurduğunu sandı. Jake saçlarından tutup yüzünü kendininkine doğru kaldırınca, kocasının gözle-

rindeki işkence çeken ifadeyi fark etti. İnanmaz bir tavırla, «Beni istiyor musun?» diye sordu.

«Seni istiyorum, çünkü ümitsizce seviyorum seni. Sensiz bir hayat düşünemiyorum. Lissa, Tanrı aşkına bana öyle bakma, ağlama.»

«Elimde değil.» Mutluluktan hem ağlayıp hem gülüyordu Lissa. «İnanamıyorum. Rüya görmediğimi söyle bana, Jake!»

Uzanıp kocasının başını tuttu. Kendine doğru çekti. Bütün acıları ve bastırmaya çalıştığı aşkı bu öpücüğe aktarmıştı sanki. Lissa dudaklarını onunkilerden ayırınca, Jake karısını kucaklayıp havaya kaldırdı. Olanlara inanamıyormuş gibiydi.

«Her zaman öyle sakin, evliliğimizi olduğu gibi sürdürmeye öyle kararlı görünüyordun ki.» Dudaklarını alnına değdirdi. Sonra gözlerini ve yumuşak, davetkâr dudaklarını öptü. «Neden söylemedin bana?»

«Söyleyemedim. Peki, sen neden söylemedin?»

«Ben de söyleyemedim. Ne aptallık ettik,» diye inledi. «Benim farkıma varmaya başladığını biliyordum. Çekici bulduğunu bile düşündüm. Ama aşkı aklıma bile getiremiyordum. Neler hissettiğini belli edecek bir şeyler yapmanı diliyordum bütün kalbimle. Ama arzularına saygı duymak zorundaydım. Kuralları ben koymuştum çünkü.»

«Ah, bilseydim!..» İçini çekti Lissa.

«Hiçbir şey sezmedin mi?»

«Hiç. Beş yıl için satın alınmış bir köle olduğuma inandırmıştım kendimi. Nazik davranmaya hazır olduğun, ama canın istediği zaman sevişmekte bir sakınca görmediğin bir köle.»

«Ah, sevgilim! Tatildeyken, o gece neredeyse söylüyordum seni sevdiğimi. Ama evlendiğin erkeğe âşık olmak istediğini söyledin bana. Bundan, beni sevmediğinden başka ne anlam çıkarabilirdim? Senin için evliliğimizin belli bir zamanla sınırlı bir sözleşme olduğundan başka ne düşünebilirdim?»

«Jake!» dedi Lissa. Gözleri üzüntüyle kararmıştı. «O erkeğin sen olduğunu nasıl söyleyebilirdim? Beş yıllık sürenin sonunu düşünmeye dayanamayacak kadar çok sevdiğimi! Her an yanında olmama rağmen, seni sevip senin tarafından sevilmemenin nasıl bir işkence olduğunu nasıl anlatabilirdim?» Onun aşkına duyduğu özlemi anlatmak istercesine sımsıkı sarıldı genç adama.

Jake konuşmadı. Araştırırcasına bakan gözleri, Lissa'nın yüzündeki arzuyu okumuştu. Kucağına alıp yatağa götürdü karısını. Lissa'nın ta yürekten dilediği, sık sık hayalini kurduğu biçimde sevmeye başladı onu. Artık kalbini, ruhunu ve vücudunu çekinmeden teslim edebiliyordu Lissa. Jake'in kendisini sürüklediği tutku denizinde arzuyla kendinden geçerken, karşılıklı verilen zevkin doğurduğu o harikulade tatmin hissini de içinde duydu.

Uzaklarda bir yerde geceyarısı çanları çalmaya başlamıştı. Jake ona döndü.

«Noel günü, sevgilim.»

«Mutlu Noeller,» diye fısıldadı Lissa.

«Sana da. Ve bebeğimize de mutlu Noeller.»

Jake onun dudaklarına uzandı tekrar.

Bandrol Uygulamasına İlişkin Usul Ve Esaslar Hakkında liğin

5. Maddesinin İkinci Fıkrası Çerçevesinde Bandrol Taşıması Zorunlu Değildir.

………SON……..

